

Вакуум

hose

Съдържание

Пътят	3
Електронен романс	12
Момче	16
Истина	73
Дневник на една мравка	77
Изкуство	82
Карма	85
Богове	89
Някой	94
Цвете	98
Отговор	101
Разходка	104
Малкия	108
Среднощна разходка	114
Избор	119
Порива на плътта	123
Сизиф	126
Разчистване	129
Самотна вечер	133
Вселенски истории	136
Вселенски истории II	145
Усещания	153
Интервю	159
Приказен сън	165
Изсъхнала роза	170
Без име	171
Да драскаш с нокти	177
Мъничко човече	180
Игра	184
Ден от пепел	187
Да станеш първи	195
Циклофрения	202
Питанка	207
Обречена илюзия	214
Тръпка	218
Отново	222
Дявол-жена-дете	225

Пътят

Сам Човек върви. Пътят е само камък и пясък. Малкият Човек вижда много различно от големия. Малкият Човек вижда широките пътища и малките криви пътечки. Едните му харесват, другите ненавижда. Естествено, в малката му глава се раждат мечтите за големите и широки пътища.

Тръгва по тях. Едва тогава вижда колко различни са те отстрани и отвътре. Лесно се върви, но до никъде не стигаши. Поглежда с копнеж малките криви пътеки. Обещават спокойствие и духовна просветленост, далеч от всяка суета и алчност. Среца Духовното и то го повежда нагоре и все нагоре...В един момент малкият все още Човек поглежда в очите Духовното и вижда че това е нищо друго освен Нищото. Така трябва да бъде, уверява го то. Малкият Човек познава Самотата, но нали така трябва да бъде – това е малката крива пътека. Дълго върви сред камък и пясък, и едва сега вижда че и този път не стига никъде....

Който и път да хванеш, води до никъде. Но единият е път със сърце, а другият без. Така продължаваше да му говори Духовното...

Случайно среща цветето – малка самотна Роза.

Тя го вика. Колебае се, но отива при нея. Едва тогава познава Любовта. Тя го стиска в огнена прегръдка и го завива с меко пухено одеало.

Самотата и Страданието изчезват. Духовното се намръщи и го отхвърли от малката крива пътека. Но той имаше бледо-оранжева малка Роза – какво друго му трябва?

Мина време. Розата придоби друг вид за него – започна да вижда скритите и чувства и желания. Без да знае сам как четеше всяка нейна мисъл преди самата тя да я изрече. Тя вече не бе така статична и самотна както я бе видял в началото - за секунди се превръщаше от мъркащо Коте в ревящ Лъв. Но за него тя всякак бе прекрасна.

Бяха непрекъснато заедно. Каквото и да му се случеше той вече мислено и го разказваше. За първи път в живота си разбираше какво е Топлота. Усети безкрайното удоволствие от споделянето на широките пътища и малките криви пътеки. Сега всеки Път беше различен – вече не бе сам. Заради нея той се чувстваше длъжен да постигне Всичко – Материално и Духовно.

Малкият Човек бавно започна да пораства. Отново го мамеха широките и бързи пътища. Спомняше си и за Силата и Самотата на

Духовното – макар и с горчивина от неговото грубо отхвърляне. Каква ирония - Духовното, човешката същност в най-чистия и вид?!

Но път назад няма.

А и той знаеше че каквото и да направи иска тя да бъде с него. Бавно разбра колко много се е променил. Любовта го караше да прави това което Розата прави и да харесва това което тя харесва. Световите им бяха общи. Обожаваше да гледа как тя Разцъфва под неговата Любов... А Слънчевата топлина която получаваше от нея му даваше невероятна Сила – нещо което досега не познаваше.

Странна е човешката същност – Любовта за която бе копнял сега е тук. Но това ли бе всичко? Бавно Съмнението се промъкваше в него. Плашеше го мисълта за предопределеност... В главата му отново кръжаша въпроси за Смисъла. Усещаше смътно че това не е Всичко. Искеше да се развива, да намери Истината... А Съвестта сякаш намираще всяка негова слабост...

В същото време я обожаваше. Усети огромна загуба – Изгубеният Рай!

Запозна се и с Вината – той не е достоен за нея! Тя не го заслужава... Отчаяно търсеше Отговор, нов Път. Нито секунда не можеше да намери покой. Всяка сутрин ставаше с мъка и горчиво

съжаляваше че изобищо се бе събудил.

Много пъти мислеше да я напусне и много Сълзи проляха и двамата.....Без резултат.

Всеки път когато я напускаше – веднага се връщаше. Не можеше без нея. А Раната която и нанасяше го убиваше – не можеше да гледа как страда...

Въртеше се в кръг – не можеше с нея, Вината не му даваше мира, а без нея беше още по-зле. А сега накъде...?

Розата го разбираше. Той искаше Свобода и тя му я даваше. Затова я обичаше още повече! Отново се обърна към Духовното – и едва тогава разбра че това което бе смятал за Висша духовна мъдрост не бе нищо друго, а Адът. Виждайки неговата Слабост, то веднага се възползва. Говореше му всякакви измислици, които дълго го държаха буден...

С много усилия той успя да се измъкне от Лапите и, за да разбере че Истината всъщност е неговата Роза!

Обърна глава към Книгата – но никъде не намери това което търсеше. Разбра че и най-Мъдрата книга не може да му даде вътрешно спокойствие и да отговори на въпросите с които Живота го сблъскваше ежедневно и безпощадно...

Единственото нещо на което истински вярваше

и можеше да се опре – бе Розата.

Вярваше и повече от на самия себе си!

Реши да смаже вътрешното си чувство за Свобода.... Но да не я наранява повече.

И тогава видя че път назад нямаше... Тя вече не беше същата.

Сега тя искаше да почувства Свободата и той не можеше да я спира. Мислеше, че трябва да и даде криле, за да бъде щастлива. Макар за кратко, всъщност тя замина завинаги..... Но той но го разбра веднага. Дълго се залъгва сам... Времето през което я нямаше бе Ад. Мечтаеше за нейното завръщане, сънуваше го...

Да, тя се върна, но без Любовета. Секундата в която я видя, разбра че това вече е друга Роза. Уверяваше го че още го обича но подсъзнателните и действия говореха по-ясно от Думите.

Сега вече не знаеше къде е и какво става.... Разбра и какво е Компромиса. Вечният Компромис. Няколко кратки месеца му се сториха като живот в безкраен Компромис. Молеше се всичко вече да свърши,но не можеше да си представи живота без нея.

Един Слънчев ден тя просто му каза – “...не те обичам вече...” и си тръгна...

Остави го просто така – Празен... и Сам...

Сега наистина разбра смисъла на Безмислието

и Самотата. Всичко в което някога бе вярвал го нямаше...

Обърна глава към Цар Алкохол. И затишието се превърна в буря.

Алкохол, музика, хора, заведения - сякаш нямаша край... вече никой не можеше да го познае.

В очите на приятелите си виждаше ужас и интерес. Срещна много нови хора но отново никой не можеше да му даде отговор. Навсякъде търсеше Нея. Но нея я нямаше. Спомена го преследваше неудържимо. Никъде не можеше да се скрие от него – освен във вече добрия му познайник Цар Алкохол. Макар и за кратко той му даваше малък кът спокойствие и безмислие...а понякога и безпаметност. Няма смисъл., тя не си заслужава., виж колко много други рози има., живеи си живота... това чуваше от всякъде. При тези думи изпадаше в дива ярост – кои са те, откъде знаят какво е било, как се е чувствал и какво чувства сега?

Срещна дори Психологията. Надлъгването беше забавно. Но никак не е забавно да ти кажат – “... прекалено си умен и не знам какво да ти кажа...” Да и той не знаеше...никой не знаеше.

Защо, защо, защо... въпросът се блъскаше в главата му. Отговор не дойде. Може би отговор просто нямаше.

Клишетата бяха навсякъде – но разбира се не му помагаша. Живота бил такъв, всичко това е нормално, скоро ще срещне още по-хубава... Лесно се говори отстрани че огъня не е горещ когато друг се пече на него. Но те продължаваха - тя не си заслужава, виж какви листа има, какъв увяхнал цвят, какви бодли... Не ги понасяше. Един въпрос се натрапваше – наистина заслужава ли си? А кое си заслужава? И какво има да губи?

А как все още я усещаше... почти болезнено. Имаше чувството че знае къде е и какво чувства в момента... сънуваше я и сънищата му се сбъдваха наяве. Където и да отидеше чувстваше сякаш всеки момент ще я види...

И така ден след ден, нощ след нощ. А отговорът все не идваше. Нито от нея, нито от другите. Обхвана го яд. Дива ярост. Адски я Обичаше, но реши да си го върне. Хиляди думи хвърчаха и се блъскаха в главата му, но с невероятна мъка изрече само две. И те бяха достатъчни. Повече никога не си проговориха, макар и да се виждаха често. След двете думи отново намери утеха в прегръдките на Цар Алкохол...

От Любов или Инат, а може би и двете той остана близо до нея. Отхвърли много страхотни възможности само за да бъде близо до нея.

Имаше чувството че върви по тясна пътечка, а от двете му страни имаше Вакуум – Нищото.

Опита хиляди нови неща, но вътре душата му все още пазеше някаква надежда. Опита се всячески да я изкорени – знаеше че смисъл нямаше и някак трябваше да продължи да живее. Без нея. Живота продължаваше Безмисления си ход...

Но нещо отвътре упорито му нашепваше – чакай.., тя още те обича.., отново ще сте заедно. Наблюдаваше я при всяка възможност, сякаш очакваше с нещо да му подскаже че не всичко е загубено. Тя мълчеше и с времето виждаше че се тормози и изглежда зле...нещо ставаше. Но какво? Не знаеше – може би с две думи беше постигнал целта си, или просто имаше проблеми или... или... Не знаеше.

Но сега пак изпитваше Вина – искаше да и помогне, но нямаше как. Тя не го допускаше по никакъв начин. Всъщност кой ли е по-виновен вече? Съжаляваше, но и бе доволен. И той не беше сигурен кое е по-силно в него. Хаосът бе превзел целия му живот. Нямаше нито миг спокойствие но и не го искаше. Миг спокойствие означаваше за него обратно в Адът. Но можеш ли да избягаш сам от себе си?

Веднъж сънува странен сън. Той самия си слага и сваля няколко еднакви пръстена. Дълго не

знаеше какво е това докато една сутрин разбра – тя отново е сложила пръстена, стар негов подарък. Имаха два еднакви. Беше сигурен, даже не държеше и да го види като потвърждение. Просто вече му се струваше че наистина откача. А потвърждението дойде само...

Какво му донесе потвърждението – Болка... но и малко Щастие – все пак не всичко е било лъжа. Тя все още усееща нещо... Но какво?

Малкият преди Човек вече се чувстваше Старец. Живота бе пред него, но той не очакваше от него нищо. Надеждата може би още живее в него, но Душата му е ледено студена. Какво може да направи Любовета, когато Доверието е отдавна мъртво.

Никой не го търси. Той не търси никой. Бавно върви сам, вглежда се в лицата на хората, а в главата му се блъска болезнения въпрос – А сега накъде?

14.II.2001

Електронен романс

Самотен електрон си плуваше из пространството. В началото бе бърз електрон, но вече стана бавен. Според последната вселенска разпореда - II принцип на термодинамиката, беше наложително да губи енергия на всяка милисекунда. Та, бавно и сигурно натрупваше ентропия. Това доста му тежеше и го бавеше. А когато бе по-млад, преди цели 10 секунди... колко хубаво бе! Летеше и се надпреварваше с всички електромагнитни вълни, и за ужас на ядрата, вълнообразно се промушваше през кристалните решетки, и никой не знаеше къде точно ще отиде. Така случайно се сблъска с един позитрон. А това от малък му беше забранено. Никой не се потруди да му обясни защо, и той така и не разбра. Инстинктивно усещаше страх и тръпка. И привличане. Едновременно. За щастие не се сблъскаха директно, а леко закачиха орбити. Но достатъчно за да им се разнебити електростатичното поле. Огледаха се. И бавно се отминаха. Оттогава малкия електрон, често заобикаляше траекторията, отдалеч, само за да зърне позитронното въртене. За разлика от него, той, тя или то - не беше наясно, бе различно. Крайно положително поле, в сравнение на

неговия отрицателен заряд. Скоро, обичайното разглеждане на позитронната траектория, стана ежедневие. Но да се приближи не посмя. Почтително, я гледаше отдалеч, от порядъка на няколко микрона. Никога по-близо. Забеляза и други позитрони, но не и с този блясък. Приятелите електрони го зарязаха. Един по един се опитаха да го вразумят. Виж нас, казваха. Вземи още някой електрон и образувай електронна двойка. Като във всички орбитални слоеве. Стана му тъжно. Но реши, че избор няма. Видя един симпатичен, малко по-голям от него електрон и запълниха последния атомен слой. Така, отстъпи пред молекулния натиск, спомогна за намаляването на свободните радикали и същевременно за заздравяването на π -молекулната връзка. Сега се чувстваш по-добре, нали? Така трябваше да направиш, убеждаваха го по-възрастните протони. С по-високия си авторитет спомогнаха за орбиталното му възкачване. Чувствайки молекулната сигурност, електронът потъна в спокойствието на абсолютната нула, и безкрайно малка ентропия. Докато един късно-ядрен залез, се надигна всеобща паника и достолепно гравитирайки, премина високоенергиен позитрон. Нещо в неговия спин се обърка. Не можеше да седи на

едно място, а нямаше необходимото ниво, да разкъса двойката. Едва дочака един заблудил се квант, от съседно ядрения синтез, чрез който успя да се откъсне. Оттогава си блуждаеше из пространството, дружейки с пагубното влияние на мезоните, и чакаше да му се намести спина. И така вече цели 10 секунди. Още първата милисекунда, извърши някогашната си траектория, с тайното желание отново да се сблъска с онзи позитрон. Но там седеше странно малко неутрино, което му разказа, как оттук минал свръх бърз неутрон, и забърсал крехкия позитрон. И чак сега, преди три милисекунди, чу един слаб, изнемощял фотон, да разказва, как видял крехък позитрон, безпомощно да се върти, в орбитата на зъл неутрон. Милисекунда по-късно, фотона бе погълнат, предизвиквайки едва доловим вътрешен фотоефект. Та, се запъти сега електронът, към мъглявината откъдето идеше фотонът. Но вече разбираше, че да стигне там е почти невъзможно. Ентропията постепенно го смазваше. След още пет безкрайни милисекунди, спря да почине на едно водородно ядро. От самотния там електрон, научи, че крехкия позитрон е станал вселенски символ на героизъм. Примамвайки хитро неутрона до неустойчиво тежко ядро, причинил ядрен разпад,

след който се озовал чак в черната дупка наблизо. Оттогава никой нищо не знаеше. Странно състояние налегна електрона. Почти никой вече не познаваше квантовите му числа. Но той си оставаше електрон, плахо пристъпвайки около страшната черна дупка. Знаеше, че оттам излизане няма. Никой преминал тази граница, не се бе върнал да разкаже. Някой твърдяха, че са били там, чрез двойниците си, и че там живот имало, но кой ли знае със сигурност. Цяла милисекунда, обикаляше нерешително. Накрая си помисли - какво имам да губя? Метна се на първия квант, и влезе. Отначало - тъмнина. Но после видя - неговия позитрон, спокоен, усмихнат. В състояние на нулева ентропия. Наоколо беше страшна навалица - целият спектър на излъчване на абсолютно черно тяло. Но той не виждаше никой. Приблужи се. Хванаха се за ръце и анихилираха. В пълна хармония. Остана само чисто сияние...

Момче

Въздухът спарено тежеше над унилите пътници. Заблуден полъх се прокрадна през процеп на отворения люк и премина като облекчение над плътно застаналите хора. Автобусът затвори врати и бавно потегли. Моторът мързеливо забръмча и гумите се понесоха нагоре, по широкия въздушен мост. Нечии влажни пръсти помръднаха. Сърцето му заби бързо и момчето започна неспокойно да се оглежда. Движеше се едва сред пламтящото слънце и навън никъде нямаше жива душа. Единствено зелените листа на дърветата потрепваха леко, показвайки признак на живот. Очите му тревожно оглеждаха всяко кътче. Навсякъде бе празно. Дръжките изскърцаха под тежестта на пътниците и автобусът спря. Момчето слезе и закрачи трескаво през горещото мъртвило. Забило поглед в земята, крадешком поглеждаше наоколо и се опитваше да остане незабелязано. Пресече задънената пряка и с туптящо навсякъде сърце излезе на голо пространство. Весели птички огласяха сенчестите храсти и прехвъркваха почти пред него, без да съзнават смъртното напрежение, тлеещо в него. Зави бързо зад ъгъла на блока и

погледна през рамо назад. Мъртвило. Странно... мина му през ума. Значи наистина закъснява. Сви покрай тясната пътека от напукани плочки под балконите и зад прикритието на дърветата продължи напред. Отвъд тях се чуваше музика и гърлен смях. Мярна неясни силуети през пролуката между дърветата и вместо да завие по нея, закрачи напред. Сърцето щеше да изскочи. Несъзнателно крачеше все по-бързо. Малко преди да свърне към двора на училището се чу:

- Ей... ч-ш-ш... я ела малко...

Стомахът му се сви и сякаш олекна. Неуверено спря.

- Ела... ела... - се чу отново от пейката точно пред него.

Притеснено пристъпи към тях. Разкратено разплути, двама грозни местни обитатели, на квартала, люпеха семки и с обърнати шапки, шумно ги плюеха на земята под тях.

- Къв си ти бе? - изплю сдъвкана семка единият. Другият безлично наблюдаваше, мързеливо излегнат, по скъп, но непран потник.

- Ами... - разпери ръце.

- Джоби се за пари... - лапна нова семка.

- Нямам. - тихо отвърна.

- Кво?! - изкриви устни с липсващи зъби наперения. - Я... ху-убо, ху-убо виж... да не ставам

аз...

Изхилиха се тъпо един към друг и си пресипаха семки по шепите.

- Нямам... наистина нямам. - повтори отново момчето.

Бръкна стреснато в джобовете си, сякаш да покаже, че наистина няма.

- Ти за ма... малоумен ли ме имаш?! - заекна и се задави с люсна от семките първия. - И отзад ли немаш?

- Не... - докосвайки задните си джобове отвърна. Бледнината по лицето му издаваше огромното напрежение вътре в него. Беше сам с тях, наскоро горещото мъртвило, под сянката на гъсто дърво. - Я се завърти... ако намерим и една стотинка ще ти счупим главата... кво е тва бе? - посегна към него и посочи издутината на ключодържателят му.

- Ключове... - извади ги, сякаш доказваха очевидното. Всичко в него трепереше от яд и страх едновременно.

- Аре махай се... - кресна изведнъж другия и момчето трепна и се обърна. Не усещаше крачките си, все едно ходеше в друга реалност.

- Само ако си ме излъгал, че те пребием... - долетя зад гърба му.

Извърна се леко и влезе в двора на училището.

Затича се към вратата и пое нагоре по хладното стълбище. По коридорите бе тихо. Изкачи последното стъпало и вдъхна дълбоко. Имаше чувството, че му е за първи път от много време. Безиумно пристъпи към стаята. Отвътре се чуваше ясният глас на учителката. Всички стаи бяха затворени. Пое отново дъх и натисна дръжката. За миг всички погледи се заковаха в него, освен на учителката, която внимателно дочертаваше разкривен триъгълник на дъската. Бавно го погледна и му кимна. Свали чантата от рамо и се шмугна през редиците от чинове. Внимателно вдигна стола и се сгъна на последния чин. Извади някаква тетрадка и се втренчи в празния лист. Сърцето му изскачаше през влажните пръсти, а от дъската се чу:

- В триъгълника ABC...

Звънецът рязко издрънча и всички се отпуснаха. Наведоха се към чиновете, готови всяка секунда да се изправят, но тебеширът на дъската наспираше да пише.

- И оттук лесно намираме страната AC, с отношението на подобните триъгълници... стегнете се малко, сега свършваме... какво е отношението? - нетърпеливо почука с ронещия се тебешир, оставяйки безформена точка.

- AC към BC е както A_1C_1 към B_1C_1 , и оттам $AC=5$
- ръкомахайки от първия чин към дъската пред него издекламира.

- Браво бе, Мазгалов! - изрева някой зад него и бурен смях отекна.

- За домашно... - прегракналия глас на учителката се опитваше да надвика шума от коридора и мърморенето на завъртелите се назад ученици - първа, трета... седма и единайста...

Прилежни химикалки внимателно ги отбелязаха, а бялата престилка на алергичната учителка изчезна през вратата. Всички наставаха. Вратата бавно зейна, позволявайки на нечий глас и тичащи стъпки да влязат и затихнат в далечината. Синята химикалка повтаряше отново и отново цифрата едно, незнано защо останала самотна върху белият лист. Накрая тя се превърна в ярка и дебела цифра, дълбоко издълбана върху листа. Върха на химикалката сякаш сам се движеше в дълбоките очертания.
- Аре до долу... - сепна го удар по рамото. Отгоре го гледаше Ники.

- Не... не ми се ходи...

- Баси... ще трябва да ходя сам - огледа се - Жоро, аре с мене бе...

- Къде бе?

- Е... до "Пиците"... или до "АЯ"-то... нищо не

съм ял.

- Аре в голямото?

- Ох... слизам до лафката...

Тътрейки крака, Ники излезе. Затвори безмислената страница и бавно се изправи. Облегна лакти на прозореца и загледа сенчестото дърво навън. На пейката вече нямаше никой. Самотен силует напразно хвърляше топката към коша, без да вкара. Слънцето светеше от асфалта на двора и сякаш смазваше упоритият играч. Ново хвърляне. Топката отскочи от ръба и се запъти към далечния ъгъл. Металният ринг вибрираше. Уморено, силуетът се запъти към топката.

- Дзъ-р-р... - издрънча отново звънеца.

Запъти се обратно към стола без облегалка и седна.

- Излизай от парите бе, не ме гледай така!
- изплува от дълбините на обтегнатото му съзнание. Втръчено го гледаха на площадката между стълбите.

- И ти ли нямаш? - извърна се към приятелят му - Я скачай!

Приятелят му подскочи няколко пъти. Не се чу никакъв звук. Затаи дъх. Онзи направи гримаса и се затича надолу по стълбите.

- Добре, че са ми тесни джобовете... - извади

приятелят му няколко монети, докато се бутаха между другите и се изкачваха нагоре. Завиха зад ъгъла и продължиха към кабинета по физика. Смълчани.

Вратата се затвори. Прегърнала огромния дневник, с тихи стъпки влезе млада учителка.

- Сядайте... - ниско изрече. Седна на катедрата и разтвори дневника. Погледна отсъстващите от миналия час.

- Първи номер... - вдигна въпросително глава. Тишина. Отбеляза го и продължи - Девети?

- Аз съм - вдигна ръка от последния чин.

- Добре... - затвори дневника и се изправи - Миналият път говорихме за образа на "Дон Кихот". Какво мислите, какъв е той?

Никой не отговори. Облакътени на чиновите, сведоха глави или драскаха безмислени черти по тях.

- Какви са мотивите на Дон Кихот?

- Налудничави... - чу се тихо отнякъде. Скрита усмивка пробяга през всички.

- Добре - съгласи се тя - Защо са налудничави и дали са изглеждали такива когато Сервантес е писал своето произведение?

Отново мълчание. Учителката бавно се разхождаше между редиците. Облегнат на една ръка, зарея поглед навън, към синьото небе. Бели

облачета спокойно преминаваха над дългия блок отсреща, с правилно подредени балкони.

- Може би, - от първия чин се обади несигурен глас - идеята и философията му се гради на рицарската чест.

Изрече на един дъх момичето, като нервно въртеше химикалката между пръстите си. Върховете им леко потрепваха.

- Да - кимна учителката - И защо е избрал точно тях, как мислиш?

- Защото иска да направи нещо добро и... - не успяваше да намери точната дума - ... възвишено.

Пръстите грижливо прибраха златната верижка. Преметна раницата на рамо и продължи надолу по стълбите.

- Какво е това?

Погледна го учудено.

- Подарък. - вървеше на крачка пред него, гледайки навън през прозореца - От нашите.

- Внимавай... да не ти го вземат.

- Кой?! - засмя се Жоро неразбиращо - Ти луд ли си?

Влязоха в съблекалнята.

- Не... не съм - добави на себе си.

Миришеше тежко на пот и мъжки страсти. Предишния клас бързаше навън, следващият

бавно се преобличаше. Намери свободна закачалка и си остави раницата. Не носеше нищо за преобличане. Наблюдаваше останалите с ръце в джобовете.

- А-а-а... - изкреця някой.

В ръка въртеше малък нож.

- Кой бе? А... а? - крещеше възбудено. Замахна и острието се заби в кухата врата.

- А... - измъкна го и тържествено го завъртя. Острието се скри между другите хвърчащи части.

- Стефане... Стефане... - в ъгъла закъсняло се преобличаше някой от другия клас.

- Прибери ножа бе... - с отегчена гримаса излезе навън дебелият му приятел. Той бе от местните. Не му пукаше.

- Няма да пораснеш май... - продължи от другия клас. Стефан отиде при него и го прегърна през врата:

- Ти кога дойдеш на мойто... да... кво ми клатиш глава...

Преобличащият се го перна през корема и дозавърза връзките на маратонките. Разсмяха се.

- Кажй кво правихте?

- А... - пренебрежително - Ще ви даде една топка и ще играете навън. Аре... - и изчезна.

- Готови ли сте? - на вратата се показва учителят по физическо. Изкриви лице и посочи прозореца - Я го отворете малко...

- Не може. Закован е.

- Някой да дойде с мене да вземе топката...

- Аз! - извика отново Стефан и театрално изтича след него.

Бавно излезе от съблекалнята и закри по коридора. Няколко момичета кокетно оправяха фанелки и бърбореха. Мека, кестенява коса, падаше ефирно върху тръпнещият гръб на едно от тях. Изви поглед и вдъхна от горещия въздух на двора.

- Жоро... дръж... - изкреця отново Стефан зад ухото му.

Топката прелетя над перилата и тупна пред Жоро. Няколко човека я подеха и започнаха. Замислено слезе от стъпало на стъпало и седна в ъгъла на бетоненото игрище.

- Няма ли да играеш?

Вдигна глава. Пръстите отново оправяха златната верижка.

- Не... - усмихна се.

-Що?!

Вдигна рамене. Не му се мислеше оправдание.

- Къде са ти кафявите дънки бе?

Нещо просветна в очите му и загледа изтритата

топка, търкаляща се бързо, ронейки камъчета от асфалта.

- А?

- Няма ги... - все още загледан в топката - Отидоха си, заедно с якето.

Очите на Жоро се разшириха.

- Долу... когато... с циганите ли? И тях ли ти взеха?

Кимна.

- Аре стига бе! В какво държава живеем...

Изтича към игрището и се включи с останалите. Звънък смях поехтя отстрани. Две момичета се опитваха да отнемат под коша топката на друго. Накрая тя излетя от ръцете им и те задъхано и разочаровано се развикаха. Кестенявата коса немирно хвърчеше в различни посоки, без да се съобразява с ръката, която се опитваше да я оправи.

Трепна. Масивна фигура прескочи дупката в оградата отсреща и бързо се приближи. Зад него идваха още двама. Загледаха се за момент в играта и навлязоха в игрището. Единият сложи пръсти в устата си и изсвири.

- Подай насам...

Всички неловко спряха.

- Дай топката да не дойдем аз бе... - кресна едрият.

Крака леко я ритна и тя се завтече по земята към него. Масивната фигура се засили и я отпрати извън двора, на улицата зад оградата.

- Аре стига бе... - към него излезе пълен силует - Аре, кво се праиш сега, - усмихнато тръгна към него местният съученик.

- А... ти ли си - разпознах се - Добре де.. кво ти праим сега, нищо не искам, само да поиграем малко...

- Е, нали са ние играеме - топката се търкулна отвън и спря до желязна кофа за боклук. Местните се обясняваха.

- Ходи вземи топката, па вие кво зяпате - злобно викна към останалите масивната фигура.

Ники прескочи оградата и започна да я търси.

- Ела да ти кажем нещо... - масивният прегърна дебелият съученик и му заговори на ухо. Останалите мълчаха и гледаха, пристъпвайки от крак на крак.

- Не бе... - дръпна се назад и се засмя.

- Чакай бе...- масивният пак го прегърна и продължи да му говори. Накрая съученикът се съгласи и неусетно се отдалечи. Останаха само тримата квартални.

- Елате тука всички... аре не гледайте бе... заставайте тука - изкрепя към тях. Сърцето му заби пак силно. Изправи се.

- Са... - разхилиха се - нареждате се ей тука
- посочи малък бордюр - в една редица, и като
кажем скачате. Ясно ли е? - изкреиця накрая.

Смутено и разпръснато запристъпваха наоколо.

- Аре заставай бе... - приближи се до Жоро - Ще
ти плеснем един, чуваш ли бе?

Жоро отстъпи. Неуверено всички приближиха
бордюра. Тримата се разхилиха неудържимо.

- Аре, не ме гледайте бе, нещастници... - блъсна
един към стената.

Не знаеше накъде да погледне. Пребледняли,
мълчаливо се наредиха отгоре. Свели поглед
надолу, стъпалата им застанаха едни до други.

- Значи, като викнем скачате...

Зад ъгъла се появи ухилената физиономия на
дебелия им съученик.

- Скачай! - викна едрият.

Няколко човека скочиха назад, други слязоха,
повечето не помръднаха. Сякаш атмосферата
над тях тежеше. Стояха вцепенени.

- Аре, стига бе, Милене, стига бе, - хвана го и го
дръпна настрани.

- Е, праим ли им нещо сега, кажи...

Полека се отдалечи от гнусното игрище
и заизкачва стъпалата. Отвътре лъхаше
студенина. Влезе в празната съблекалня. Седна
на разкривената дървена пейка. Цялата му

същност крещеше неистово. И трепереше.
Хвана глава в ръце и се заслуша в тишината.

- Ще бягаш ли?

- М-да. Нещо такова. - полуизрече.

Вратите една по една се затвориха и коридора
опустя. Прегърнал раницата си, стоеше
облегнат на студеното парно. Ники, слабият
съученик задал въпроса се огледа, повъртя и влезе
в клас. Накрая тихо закрочи към стълбището.
Навън денят преваляше. Слънцето бе избягало
ниско зад блоковете и той се движеше под
дългите сенки. Излезе извън оградата и тръгна
към спирката. Зави по пряка пътека от напукана
пръст и пресъхнали локви. От "Пиците" се
носеше самотна музика. Навсякъде бе празно.
Скоро излезе на огрения от последните лъчи
булевард, който го завладя с хора и шум. Сякаш
извън училищната реалност съществуваше
друга, различна. Празният автобус спря и
потегли. Колелата бързо се въртяха надолу, по
дългия въздушен мост, а моторът мълчеше.
Късният следобед изпълни улиците. Хората
видимо дишаха леко. Гледките пред прозореца
се въртяха и губеха. Прекачи се и загледа пак
през прозореца. Отвътре го глождеше червеят
на угризението и свободата едновременно.

Мислено пресметна неизвинените си отсъствия. Бездомно куче спеше свито на кравай. Сепнато се изправи и слезе. Мина покрай рошавото животно, което подозрително го проследи с поглед, и сви по уличката.

- Тин! - прокънтя - Дзося, седнете.

Тримата задъхано седнаха на земята. Капки пот се стичаха от лицето му и падаха върху червената гума на пода.

- Така... показвам ново движение.

Учителят се раздвижи и изигра формата донякъде.

- Дотук... внимавайте при това движение - повтори ударът с ръка - не го правете така - изимитира един от тях - нито по този начин - кимна към него - право настрани, трябва да влезе в гърлото на противника - изправи се и ги погледна - има ли нещо неясно дотук?

Никой не продума.

- Добре, нататък - учителят раздвижи едновременно ръце и пристъпи бързо напред. После падна ниско и застина. - Дотук... после ще продължим. Като... - махна му с ръка - ела... като боен елемент представлява следното... дай удар с ръка... трябва да блокирате... дай побързо удара, и... - направи движението върху него и спря - последният удар е долу, в слабините.

Работете го...

Изправиха се и започнаха да упражняват странните движения. Учителят ги наблюдаваше внимателно от пейката.

- В момента, изучавате първите форми, които са построени по начин, който максимално затруднява тялото ви. Вистинска схватка никой не се движи така... става въпрос за схватка, от която само единият оцелява. По-нататък, когато тялото ви бъде... разкрепостено, то само и с лекота се движи, и застава в правилната позиция. Чертал ли съм ви диаграмата на обучението? Не... дайте лист и химикал.

Бързо изтича към раницата си и извади червена тетрадка.

- Да... значи - учителят начерта кръг - това е У-Дзи, Безпределната пустота. Според... древните трактати, в нея се създава движението, - нарисува точка по средата - от което възникват двете противоположни състояния - Ин и Ян. Те... те имат много тълкувания... по принцип, изначално са огън и вода. Като елементи. Също така са мъжко и женско, силно и слабо, активно и пасивно и т.н. - химикалката изчерта монадата, с двете състояния - Всеки човек, когато се ражда, има хармонично разпределени Ин и Ян състояния, тоест Тай-Дзи, или

монадата, е в хармония. По-нататък, когато пораства, хармонията се разрушава. Затова, тук когато тренирате, вие разрушавате старата, и постепенно изграждате нова, в която огънят е отдолу, а водата отгоре. Така... привеждате тялото в хармония, което позволява на духът да се развие... и след време, да се слее с У-Дзи... Краката му потрепваха при всяка стъпка. Бавно стигна до спирката и зачака тролея. Самотни коли, с блуждаещи фарове профучаваха. Умората приятно го налегна. Чувстваше особена лекота в тялото си, макар и накрая на силите си. Вдъхна дълбоко от вечерния мрак. Вдигна глава и се загледа нагоре. Безкрайна тъмнина и мигащи звезди. Нещо спря пред него. Беше тролеят.

- И... някое момиче като тръгне да дриблира към кошата, - извърнат назад, въодушевено обясняваше - и ти я пазиш отзад и направо се отъркваш в нея... ох...

- Стефан! Ако имаш желание да говориш, излез на дъската.

Обърна се напред и се сниши.

- Н-не, госпожо.

- Така, - към момичето на дъската - Къде... имаме богати залежи на антрацитни въглища?

- Ами... - втренчено заби поглед в картата - в

района на...

Самотна муха обикаляше въздуха. Направи поредната обиколка и кацна на прозореца.

- Добре, Елица, сядайте.

Разтвори дневника и нанесе оценката.

- Имаме ли време за още някой...

Погледна часовника си и всички сведоха поглед, тайно надявайки се да не бъдат те. След това изгледа замислено учениците.

- Има ли някой по желание?

Гробна тишина налегна в стаята. Учителката намести очилата си и добави:

- Мисля, че нямаме достатъчно време, но - тиха въздишка на облекчение се разнесе из стаята - но... - усмивка се прокрадна по лицето ѝ - следващият път недейте да отсъствате. Ще оформям годишните оценки.

Звънецът би. Всички шумно наставаха и краката на столовете застъргаха по пода. Чуваше се отваряне на ципове, затваряне на учебници и уморени думи. Прибра нещата си и излезе. По коридора пъплеше тълна от викащи ученици, щастливи от края на деня. Ситен дъжд ръмеше отвън. Смръщени бели облаци пропускаха заблудени лъчи, придавайки странно-абсурдна картина.

- Ще си ходиме ли? - прозвуча до него.

- Да - промърмори.

Тъпната се пръсна из двора и се понесе в различни посоки. Огледа се притеснено. Дворът бе празен и мокър.

- Изпокрили са се... - изрече под носа си.

- Тъкмо ще стигнем спокойно до спирката - весело продължи Милен до него.

Приведен силует пред тях палеше цигара.

- Абе, Митко, пак ли пушиш? - продължи Милен усмихнато.

- Х... - издиша димът - Е как! - с усмивка и пламъчета в очите добави.

Закрачиха по влажните плочки. Митко дръпна дълбоко от димящата цигара и промърмори:

- Много гнусно време!

- Няма нищо по-хубаво от лошото време! - засмя се Милен - Кой го беше казал?

- Да бе! - вдигна вежди Митко.

- Поне е празно... - отново повтори на глас. Най-вече на себе си.

- Всичко е относително, а? - засмя се пак Милен.

- Защо, къде отиде твоята християнска вяра? - подяде го - И абсолютен Бог...

- Хм... където винаги е била.

- Странно, как вярваш в нещо, което не може да се възприеме по условие...

- Не можеш да искаш доказателство за вярата!

- Зависи... - издиша пак димът Митко.

- От какво? Вярата е... в тебе. Като...

- Като ти ударят едната буза, обърни и другата!

- изрече мислите си на глас.

- Е... - махна с ръка Милен - Не трябва да го възприемаш буквално!

- А как?

- Въпросът е да не отвърщаеш с насилие към насилието! Ти за какво тренираш, за да нараняваш другите!

- Не... - поклати глава - Опитвам да се съхраня.

- Значи... - разсъждаваше Митко - Нямам право да се защитавам?

- Право... - извърна глава Милен - Правото е на страната на силния!

Закрачиха мълчаливо. Дъждът почти спря. В съзнанието му сякаш отново проехтя:

- Къв си ти бе?

Озърна се стреснато. Тъмна физиономия го гледаше нагло.

- Никакъв... защо? - плахо изрече.

- Имаш ли пари бе? - двама цигани се приближиха от двете му страни.

- Нямам - вечният отговор.

- А-а...

Стомахът му се сви. Извади последните си пари и им ги подаде. Мръсна ръка ги прибра бързо. Прах

и шум покриваше кръстовището наоколо, но той не възприемаше нищо.

- Са вървиш с нас, ясно? - процеди към него единият. Оглеждаха се неспокойно наляво и надясно, и вървяха плътно до него. Познатото блъскане в гърдите му започна. Заедно със смътно усещане за приближаваща опасност. Полека приближиха спирка. Спря се, недалеч от чакащите хора.

- Аз... ще чакам рейса - промълви тихо.

Първия бе продължил напред, без да забележи.

- Аре тръгвай бе! - прошепна заканително другия. Не отвърна. Първият се огледа и се върна веднага назад.

- Кво ста-а бе?

- Тоя не ще да тръгва...

- Ще те пребия бе тръгвай веднага... - наведе се близо до него.

Едва дишаше. Автобус нямаше. Циганинът се огледа и извади нож за хартия. Щракна острието навън и го опря в бедрото му.

- Аз ръгам в крака. Не се вижда, ама много боли... аре тръгвай бе!

- Добре... - стреснато промълви.

Онзи прибра ножа и тръгнаха. Единият вървеше пред него, другият зад гърба му. Подминаха спирката и свиха зад мръсна ограда на строеж.

Първият слезе в приземно мазе. Поколеба се, не знаеше какво да направи.

- Слизай бе... - бутна го циганинът зад него.

Клекнаха ниско и първият каза:

- Сваляй якето!

Понечи да се изправи но го хванаха.

- Ти на къв се праиш бе...

Свали якето.

- Сваляй дънките! - продължи другият обличайки якето.

Огледа се. Нямаше никой наблизко. Разкопча колана и си прибра нещата от дънките.

- Е на... - хвърли му мръсните си дънки циганина - земи моите.

Грабна дънките от ръцете му и ги навлече. Двамата се изправиха.

- Са ше стоиш тука извесно време, че иначе... - изчезнаха.

Ръцете му трепереха. Извади долнището на анцуга за тренировки и се изкачи по малките стълби. Слънцето безлично наблюдаваше. Целият свят също. Бръкна в широките празни джобове и тръгна обратно. Към вкъщи. Качи се в стар и прашен рейс и седна. Изглеждаше странно - по фанелка в края на зимата. Автобусът раздрънкано друсаше и вървеше. Пред невиждащия поглед се сменяха грозни картини и

случката отново и отново терзаше умореното съзнание. Неусетно пристигна и слезе. Бавно се запъти към блока. Срещу него идваше баща му.

- Какво става? - го попита.

Вдигна рамене.

- Нищо. Взеха ми якето.

Неразбиращо го погледна.

- Как така?

- Е така! - ядосано влезе във входа.

- Боже Господи, добре че нищо не са ти направили... - нареждаше панически майка му - Можеш да те наръгат, убият... боже, боже...

Накрая двамата излязоха навън и запушиха. Вдишваха отровата с преbledнели лица, сякаш могат да променят събитията. Той седна и загледа в една точка. Срам го бе дори да каже на някой. Спомена единствено за якето.

Забил поглед в земята, сега гледаше калните локви. Правото е на страната на силния.

- Така, че... - продължаваше Милен - вярата е нещо абстрактно, и не подлежи на материално доказване. Духовността е извън физическите възприятия на тялото...

Митко захвърли цигарата. Колите спряха на светофара и ситните капчици се превръщаха в искри пред фаровете им. Пресякоха широкия булевард и зачакаха на спирката.

Вървяха през празната площадка. Жегата бе отново непоносима.

- Ха-ха... - присви се от смях вечно веселият Тодор.

Минаха покрай безлюдни детски катерушки и свърнаха покрай разкривена и ръждясала ограда на строеж. Вятърът развя в далечината кестенява коса. Проследи я с поглед. Усмивката ѝ се мярна и изчезна.

- Ей... боклуци! - изкрещя някой през улицата.

Замлъкнаха притеснено и несъзнателно продължиха покрай оградата на строежа, без да пресичат. Групата отсреща грозно се изсмя. Изкрещелият доволно се изплю и нечленоразделно продължи да вика, скачайки връз другите. Погледна напред. Тодор и Милен се отдалечаваха, без да пресичат. Обърна се. Митко пресичаше с искрящ поглед към тях. Всички се разпръснаха в различни посоки. Застина, без да знае накъде да тръгне. Познатиият стрес отново го сграбчи за гърлото и осезаемо го разтrese. Митко се приближи до изкрещелият и го прегърна през врата, свличайки го надолу.

- Ти на кой ще викаш боклук... - дочу през малката уличка. През горещата пустот не минаваха и коли. Продължи по бордюра, очаквайки всеки

момента нещо да избухне. Погледна отново напред. Тодор и Милен пресичаха в далечината. Изплющя удар. Хванатият се извъртя и извика. Останалите се обърнаха и единият скочи напред. Два удара отекнаха в лицето на Митко. Заиеметено вдигна ръце и спря трети. Изсуваха към него и се отдръпнаха. Чуваеше сърцето си как удря извън тялото. Пресече неуверено. Онези се пръснаха напред. Митко ги настигна и ударилният се извърна отново. Приблжиха се плътно.

- Ти за какъв се имаш...

- Искаш да си имаш работа с Петела... или Мурата... - тихо проговори Митко пребледнял и едновременно с червенина отстриани.

- Абе ей... ще те размажем бе...

Разправията продължаваше. Вървеше вцепенен на една-две крачки от тях. Нямаше усещане за пространство и време. Всичко се развиваше със светкавична бързина. Продължиха разбъркано напред. Стигнаха булеварда и пресякоха. По пътя хвърчаха единични думи, процедени със злоба и през зъби. Малко преди отсрещния тротоар, онзи се извърна и замахна назад. Ударът мина през ръцете на Митко и го удари високо. Преди да се осъзнае, те се изгубиха между блоковете. Митко го настигна и нервно извади цигара. Бяха

останали само двамата. Вътрешно трепереше. - Добре ли си? - не можеше да познае гласа си. - Нещастници... имам ли нищо? - извърна се към него.

- Н-не... леко е зачервено, тук. Боли ли?

Поклати глава и ритна ядосано асфалта.

- Не трябваше да им обръщам гръб - ровеше за огънче - Яд ме е на себе си... прекалено миролюбиво бях настроен.

Подминаха спирката и тръгнаха надолу по въздушният мост. Мълчаха. Пред очите му още стояха изкривените лица, нечленоразделните заплахи. Ударите продължаваха да плющят в ушите му. Тръсна глава.

- Трябваше... трябваше да се намеса - смотолеви.

- Споко... - въздъхна - Не очакваше.

- Да, - запъна се - определено не очаквах да направиш това. - гледаше встрани - Но... трябваше - пое дъх - да се намеса.

- Нищо не можеше да направиш.

- Не е така...

Дълго крачеха безцелно.

- Всъщност... първият удар... беше от слабия, като се извъртя...

- Не, това беше после. Той ми остана в гърба и оттам ме удари.

- Чакай... а после, двата удара...

- *Аз това го видях, ама спрях само крака.*

- *Крака?! Той те удари с ръце...*

- *Не, този другият.*

Спряха се и се гледаха в недоумение. Никой всъщност не беше сигурен какво стана. Цигарите изгаряха една след друга, а улиците се низеха безкрайно. Стъмни се. Умориха се да говорят за това и замлъкнаха. Имаше чувството, че светът се е променил и сега се възвръща отново такъв, какъвто го познава. Стресът постепенно се оттегли, и неясно чувство зае мястото му.

Тъмнината го обгръщаше отвсякъде. Неясното чувство пропълзяваше бавно и го обземаше целия отвътре. Ноцта безлунно се влачеше. Въртеше се неспокойно. Отвори очи. Уличната лампа очертаваше мека сянка на предметите в стаята. Тишината го притискаше. Душата му се раздираше. Сякаш нещо крещеше неспирно отвътре. Отчаяно се мятеше без да може да си намери място. Мразеше се. Не можеше сам да се понася. Беше малък и слаб. Трябваше да се намеси... трябваше. Но не можеше. Сякаш нещо го спираше и дърпаше панически назад. Страх... страх го бе. За собствената си цялост, от болката. Сцената изплуваше и безумно и неспирно се въртеше пред него. Виждаше очите

им, юмруците. Чувахе процедурите грозни заплахи. Движенията се повтаряха безспир. Лицето на Митко, ударите. Сви се на кълбо. Не можеше да избяга. Не и от себе си. Стисна ръце в таблата на леглото. Ето ги отново ударите... отново...

Отново не стори това, което трябваше. Ударите плющяха, сълзи се стичаха по лицето му. А те стояха безмълвно отстрани. Неподвижни. И гледаха, сякаш това не бе техен приятел. Ударите заваляха отново. Най-добрият му приятел... го биеше. А те не сториха нищо. Топчето прелетя, хвърлено от ръката на големият и боят започна. Заради плуващото в мръсотията на локвата, топче за тенис на маса. Той се бе качил и бе го взел. Но приятелят му не. Отдавна забравеният спомен изплува и закрепя в лицето му от прашното минало.

- *Е... той сам си е виновен. За кво трябваше да се бие?*

Думите останаха врязани в съзнанието му. Не се намесиха, а другият дори не съжаляваше. Много хора, очи и лица стоящи отстрани безмълвно и безучастно. Навсякъде... безразлични. Виждаше отново лицата и себе си, замръзнал безпомощно отстрани. Старото угризение задълба и разтвори наново белега, кървящ от терзание. Искеше да

вика, да излее всичко навън, в тишината. Но мълчеше. Заровил глава във възглавницата, мълчеше. Не можеше да си прости. Защо... защо остави нещата така? Страхливец! - крещеше неистово душата в лицето му. Искаше да разкъса кожата си. Да смъкне от себе си миналото. Да върне всичко назад. Напразно се задъхваше от безсилие. Тъмнината остана. Ръка за ръка с тишината, никога не замлъкнаха. Мрака го съзерцаваше студено, тихо свит в себе си.

- Споко, не се притеснявай. Не ти се сърдя.

- Аз не мога да си простя.

- Виж... ти си друг човек. Израснал в друга среда - вървяха бързо по тихия коридор, на следващия ден.

- Трябваше да се намеся, просто трябваше!

- Виж - засмя се леко - Аз съм бил от лошите. Знам какво правят и как го правят. Познавам нагласата им.

Не отвърна.

- Какво казаха вашите?

- А... нищо. Баща ми погледна, и ме попита какво е станало.

Завиха по стълбите и се спуснаха надолу.

- Какво му каза?

- Че съм им обърнал гръб.

Стълбите бързо се губеха под краката им.

- Само това?

- И той ми отвърна - "Знаеш си грешката...", - и толкоз.

Леки подутини обграждаха лицето му.

- Не, не мога да си го простя. Никога няма да успея. Преди време направих същото. И все още съжалявам.

Закрачиха по дългия коридор на първия етаж.

- Виж, следващият път ме остави аз да говоря. Просто стой плътно до мене и ми пази гърба. Ок?

- Ок.

Излязоха навън и бързо закрачиха по двора. Неизменното слънце печеше безмилостно от ясното небе. Свиха зад ъгъла на училището и навлязоха в хладната сянка. Два силуета, седяха на остатъци от подпори за пейка, до оградата. Изгледаха ги. Единият вдигна ръка:

- Я елате насам! - извика.

Дъхът му секна. Правеше отчаяни опити да се контролира. Митко тръгна право към тях. Придържаше се плътно зад него, без да изоставя.

- Имате ли пари?

- Да - ведро отвърна Митко.

- Колко?

Митко бръкна и извади някакви банкноти.

- 25.

- Я ги дай!

- Що?

- Ти на къв се праиш бе?

- А ти на къв се праиш?

Мълчанието сякаш изпълни пространството. И ги притисна към земята. Всеки момент очакваше да заплющат удари. Имаше чувството, че пропада, като че земята можеше да се разтвори под краката им.

- Аре махайте се!

- Ти ли ще ми кажеш?

Митко са обърна и бавно тръгна. Последва го, леко извърнат назад.

- След часовете ще ви счупим главите, ще... - долетя след тях.

Бавно излязоха през портала и продължиха по тихата уличка, извън двора. Седнаха на една пейка. Митко извади поредната цигара и доволно запуши.

- За малко... - промърмори.

- А - вдигна рамене Митко - Нищо нямаше да направят.

- Колко часа имаме свободни?

- Два. И голямото междучасие... значи след половин час трябва да влизаме.

Загледаха се напред. В края на годината наоколо

нямаше никой. Цялото училище бе замряло. Отдъхна си. Листата на дървото над тях шумяха и местеха тъмната си сянка по земята.

- Охо... - тихо каза Митко.

Към тях приближаваха две масивни туловища.

- На тея май... е по-добре да не се отваряме? - едва промълви от уплаха.

- Спокойно, няма - усмихна се Митко.

Познаваха по-слабия. Беше им създавал проблеми неведнъж. Приблизиха и по-едрият седна. Другият остана прав.

- Имаш ли пари? - обърна се отгоре към него.

- Нямам - пребледня. Сърцето му за кой ли път, отново искаше да разкъса гърдите му.

- Сигурен ли си? Иначе че ти ги земем сичките...

- Д-да, нямам никакви - разпери ръце.

- А ти? - към Митко.

- Ами... - погледна встрани.

- Я ги вади! Вади да ги видим!

Извади пак същите банкнотите. Онзи ги прибра и продължи:

- Само толкова ли имаш?

- Еми... - вдигна рамене Митко.

-А-а-а...

Ядеше семки и плюеше люспите в краката им.

Наведе се към Митко и бръкна в задния му джоб.

- А тва кво е? - извади банкнота от 100 лева.

- Тея не са мои - и той пребледня - На едно момиче са.

- А... утре ще ти ги върнем. Дебел, кво праим сега? Дебелият не отговори. Гледаше тъпо напред, разположил се до него. Не го свърташе, но не смееше да се изправи. Ненадейно, от тихата уличка изникна лъскав кабриолет, от който екхеше музика. С тъмни очила и мръсна газ, онзи ги подмина.

- Де-еба и гъзаря... - проточи след него и изплю мокра семка на обувката му - Кво е тва бе? - изведнъж хвана часовника на ръката му - Я, свали да видим...

Откопча каишката и му го подаде.

- Кво, да не е ор-игиален? - наклони глава разглеждайки го.

- Н-не.

Всъщност нямаше представа. Часовникът бе подарък. Забеляза изтъркания емайл на места, лапна нова семка и му го хвърли незаинтересувано.

- Аре да ходим, бе дебел!

Дебелият тежко се изправи и бавно се отдалечиха.

- На кой бяха парите? - промълви загрижено.

- На Марина.

Никой не чу звънеца. Скупчени, се блъскаха в единия ъгъл на стаята, за пластмасовата

капачка, от крака на стол.

- Аре бе, блъснете го... - извика Ники от страни и блъсна с всички сили сбирцината. Купчината тела се разхвърча, без никой да е наясно къде е капачката. Всички се деряха от смях неудържимо. Капачката стоеше смачкана под обувката на някой, който тайно изчакаше. В средата една ръка разблъска заинадилите се играчи, и опрян в стената с другата, вдигна крак и рязко ритна появилата се отдолу капачка. Но не улучи. Само се завъртя около оста си, предизвиквайки залитания от смях. Ново сборичкване и плетеницата от ръце и крака се заклати встрани като пияна.

- А... - закреця някой отвътре, бутайки с всички сили да излезе. Изведнъж черната безформена капачка излетя от блъсканицата към чиновете, незнайно как и защо.

- Аут! - провикна се Ники и я нагласи да я ритне отдалече.

- Физичката идва! - тържествено произнесе свито момиче и седна прилежно на мястото си. Ники бързо хвърли поглед назад и я изрита с всички сили. Капачката отхвъркна, рикошира в крака на един чин и се шумугна под парното.

- Йе... два на нула за по-добрите! - вдигна победоносно ръце и се тръсна на стола си.

Скупчените играчи се разпръснаха, всеки към стола си. Избърса с ръкава на фанелката си потта от лицето. Дръпна учебника по физика от чантата и се нагласи на първият чин, долепен до катедрата.

- Добър ден, ученици! - затвори вратата и влезе леко пълна жена, с очила и дневник в ръка.

- До-обър де-ен... - проточи се из стаята отговора. Учителката седна и започна да проверява отсъстващите.

- Псст! - прошепна един зад него. Обърна се. - По желание ли си за изпитване? - многозначително зашепна.

- Да - тихо отвърна, почти само с мърдане на устни - Но не знам дали ще ме изпита.

- Така... - затвори дневника на катедрата и се усмихна учителката по физика.

- Госпожо, има по желание за изпитване. - прозвуча зад него.

- Така ли Стефан, ти ли си желаещият? - цялото ѝ лице разсия зад големите очила.

- Не, не аз госпожо.

Ръгна го с химикалка отзад в ребрата. Сепна се и мазно започна:

- Аз искам, ама...

- Ама?!

- Вие все не ме изпитвате.

- Ми разбира се, ако те изпитам ще спреш да учиш - усмихваше се дори като говореше - Нали? Сведе поглед и вътрешно се зачуди на хитростта. От два месеца знаеше наизуст всички уроци. И все на го вдигаше на дъската.

- Днес ученици - започна вече сериозно - искам да разбера как мислите. Да видим дали поетът е бил достатъчно наблюдателен, и така ли е наистина.

Разтвори дебелият си тефтер.

- “Гора зашуми, вятър повее...”, така ли е наистина, кое трябва да е първо?

Мълчание.

- Кое ще пристигне до наблюдателя първо - вятърът или шума?

Отново мълчание. Замисли се. И плавно вдигна ръка. Направи му знак да мълчи.

- Хайде, кое ще бъде по-бързо, и правилно ли е забелязал поетът? “Гора зашуми, вятър повее..”

- Ами... - промърмори някой от съседната редица - би трябвало да е вятърът...

- Така ли мислите? - усмивката отново се появи на лицето ѝ - Защо?

Всички се зачудиха.

- Да - даде му знак.

- Скоростта на звука е по-бърза от вятъра и първо ще чуем шума на гората и после ще дойде

самият вятър...

- Точно така... Значи поетът е бил доста наблюдателен. Някога хората са наблюдавали природата много повече от нас. А сега следното... Загледа се доволно през прозореца. Сянката на тичащо куче премина по двора и се изгуби зад дърветата. Неусетно часът изтече.

- Следващият път е последният ни час - ставайки каза учителката - Недейте да отсъствате. Довиждане.

- До-ови-ждане.

Стана и тръгна отново към последния чин.

- Абе тея задачи как се решават... - притеснено прелистваха учебника две момичета пред него. Сепна се. Следващият час имаха класно. По математика.

- Знаеш ли как се решава това уравнение? - обърна се едното към него.

Погледна го. Изглеждаше дълго и сложно, с много неизвестни и параметър.

- Ами... - вдигна вежди - Май трябва да намерим... детерминантата... и после...

- Е добре, кое в случая ти е "а"?

- Ами... нямам представа. Ще дават ли такава?

- Тази я решавахме миналия път. Ако решиш нещо, пусни го! - притеснено довърши накрая.

- Да бе! По-скоро ти...

- Нищо не знам! - панически вдигна ръце и се обърна напред.

Извади един двоен лист. И бавно започна да си пише името, номера, класа. Звънецът издрънча.

- Уф... - каза си наум. - Започва се!

Задъхано, в стаята влезе Митко. След него се влачеше Марина. Огледа се, почеса внимателно косата, която със сигурност не го сърбеше и посочи най-предния чин. Същият, опрян в катедрата, на който той бе седял миналия час. Марина се смръщи.

- Ама тука как ще... - погледна го недоволено.

- Еми... къде?! - разпери ръце Митко и се завъртя.

- Аре... да се разместим с някой - Марина подозрително оглеждаше задните чинове. Всички бяха заети. Накрая пристъпи неуверено към първия чин.

- Ама после ако... - тросна се на Митко.

- Споко! - усмивката цъфна на устните му - Няма страшно.

Седнаха и започнаха да вадят листа и химикалки. Прибраха чантите отдолу и се огледаха. Чак тогава го забеляза. Стана и се приближи.

- Мархаба!

- Какво става бе човек..?

- А... нищо. И много работи. - закикоти се доволно. - Тая по физика пита ли за мене?

- Не, ама следв...

- Сядайте! - влетя бялата престилка на учителката по математика. - Сядайте бързо, че няма да ни стигне времето!

Остави бързо нещата на катедрата, извади посмачкано листче от джоба на престилката и хвана един тебешир. Направи дълга вертикална линия по средата на дъската и отсече:

- Първа група, втора група... - отбеляза двете полета с римски цифри. - Първа група. - и се загледа в листчето. Рязко се извърна и добави - Първа група са редиците откъм прозорците. Ясно ли е?

Никой не потвърди. Размаха ръка и занарежда:

- Първа, втора, първа, втора, първа, втора... така... - обърна се и започна с първата задача. Цифрите се появяваха една след друга, а той обречено ги гледаше от последния чин.

- Има ли въпроси? - свърши да пише накрая - Няма. Започваме... сливаме междучасието и свършваме в без петнайсет.

Седна на катедрата. Въздъхна и впери поглед в зелената дъска. После прилежно преписа задачите на листа. Имаше идея единствено за втората. Обърна листа и трескаво започна да решава. Разлагаше, преместваше, съкращаваше... по едно време имаше чувството, че се изгуби

някъде в числата. Накрая всичко падна и отговорът излезе ясен и прост - 3. Добре... облегна се назад. Изглеждаше възможно. Пък и отговорите винаги са такива. Вдигна глава и погледна първата. Нямаше никаква представа дори как да я започне. Подпря се на ръка и заразглежда царящата тишина. Чуваха се само стъпките на разхождащата се учителка.

- Хайде, какво правиш? - подкани го.

Закри решението си с ръка и даде вид на замислен. Стъпките отминаха. Вдигна отново глава. Всеки бе забил поглед в листа пред него. Някои усърдно пишеха. Погледна първият чин. Ръката на Митко бавно се преместваше, заедно с листа към Марина. Същевременно концентрирано гледаше в другата посока, към дъската със задачите. Марина бе пребледняла. Бързо се облегна с ръка върху листа и го скри с тяло. Учителката премина покрай тях и ги изгледа подозрително. Не помръдваша. Продължи надолу през редиците. Митко ѝ направи знак с ръка и Марина трескаво записва. Винаги се учудваше как успява. За два часа решаваше всички задачи - първо от нейната група, после и своите. Зарови глава в ръце, скривайки смеха си. погледна отново задачата. Все още нямаше никаква идея. Подпря се на дланта си и зачака часът да свърши.

- *Хайде, времето изтече, предавайте.*
Всеки забил поглед в листа, не ставаше.
- *Почвам аз да събирам!*
- *Не-не, чакайте госпожо! - извика едно момиче от задните чинове. Преписваше отчаяно бързо края на задачата. За лош късмет, успяха да ѝ я пуснат чак в края на часа.*
- *Не мога да ви чакам повече, хайде... - стана и започна да събира листата. Момичето продължаваше трескаво. Бавно се приближаваше до нея и накрая ѝ издърпа листа от ръцете.*
- *Не е честно госпожо! После пак няма да ми я зачетете!*
- *Е, аз какво съм виновна, че времето изтече? Досега какво правихте?*
- *Е да... - недоволно се нацуни тя.*
С купчина листове в ръка, учителката излезе. Протегна се. Стана и схванато се подаде в коридора. В края на часа, всички врати бяха затворени. Бялата престилка се мярна в края и зави покрай стената.
- *Аре... - промърмори някой. Митко ухилено стоеше пред него.*
- *Тръгваш ли?*
- *Аха.*
- *Хайде де... - раздразнено се чу в другия край на коридора. Марина нетърпеливо стоеше пред*

стълбите.
- *Аре... ще се чуеме. - махна с ръка.*
- *Ок. Чао... - поклати глава след него.*

Столът се поклащаше на задните два крака. Държеше в ръце учебника и със смръщено лице четеше наум:

- Черни метали... в областта на... богат добив... благоприятни възможности за развитие на...

Прелисти и продължи да блъска информацията в главата си:

- В района на север от Шабла... нефтени залежи, малки, икономически неизгодни за разработване... Някой звънна. Вдигна учудено поглед. В коридора се чуха стъпки и отваряне на външната врата. Опря ръце на бузите си и продължи да чете, клатейки се:

- Кремиковци, богати находища на черна руда и... Вратата на стаята му се откряна.

- Митко е... - каза майка му.

Столът падна напред на четири крака и го затисна в бюрото. Погледна навън. Беше тъмно.

- Митко?!

Майка му вече се беше скрила. Скочи и се заветече към коридора. Обут и ухилен, до външната врата стоеше Митко.

- Какво става? - невярващо и учудено попита.

- Нищо... - проточи.

- Влизай! - опомни се и неопределено посочи с ръка.

Митко бавно приседна на закачалката и заразвързва връзките си.

- Как така насам?

- Са... ще ти разправам...

Събу си обувките и стана. Влязоха в стаята му и Митко се разхили неконтролируемо.

- А-а-а... - тихо си каза накрая на себе си, потърквайки очите си.

Затвори плътно вратата. Митко стърчеше в средата на стаята, леко неориентирано.

- Сядай и казвай какво става! - посочи леглото срещу бюрото.

- Бяхме с Марина... - хвана с ръце края на леглото и седна внимателно. Дръпна стола и седна срещу него, зяпайки го странно.

- Да не ти преча, само...

- Глупости, а... - затвори учебника и махна с ръка - И?!

Митко вдигна поглед към него и пак се ухили до ушите.

- Може ли... само за малко да полегна...

И се отпусна бавно на леглото. Очите му се разшириха от смайване. А Митко продължаваше да се кикоти, закрил лице с длани.

- Ама... - започна запъвайки се.

- О... - съвземаше се от смях - Пиян съм до козирката... - изтърси накрая.

Замръзна и го загледа изучаващо. Чак сега забеляза червенината по лицето му и леко забавените движения.

- Ходихме с Марина на басейн... и взехме едно вино... мно-о-го добро - довърши през нов пристъп на смях.

Погледна към вратата. Техните бяха в съседната стая. После обратно към Митко. Лежеше по гръб и не можеше да спре да се смее.

- Искаш ли нещо? - промълви накрая. Започна бързо да мисли. - Мисля, че имаме зелен сок...

- Не, не, не... - надигна се Митко - Сега ще се оправя, няма страшно.

Приседна в края на леглото, държейки се с ръце от страни за главата.

- М-да... много добро вино - разхили се пак.

- А... Марина къде е?

- В тях си. Изпратих я, ама реших да не се прибирам така в нас... а... ей сега ще се оправя...

- Спокойно, лягай там, само се моли нашите да не влязат.

- Ок, сега тръгвам.

- Никъде няма да ходиш, лягай обратно!

Митко се излегна все още кикотейки се.

- И тя ли е пияна?

- Общо взето. Едва ходеше. Уж си разделихме виното... "Каберне Сувиньон", много е добро да знаеш... е, аз изпих повечето... - отново се затресе от смях.

- Ама, къде го пихте, в басейна?

- Не, после. Бяхме... там до тренировките ти. Аз се чудих, дали днеска имате.

- Не... днес е сряда. Къде там... - замисли се - Където е спирката, отстрани между...

- Ахам, баш там... ох, Боже... - надигна се и седна. Погледна го в очите. Външно не му личеше особено.

- Е, как е басейна?

- Става - вдигна рамене, с пръсти се държеше около очите - Нищо особено.

Жълтата лампа в стаята се отразяваше в стъклото на прозореца. Помълчаха за кратко.

- Аре, - изправи се - Ще си ходя.

- Не бе, стой, няма проблеми!

- Споко, вече съм добре. Трябваше да полегна за малко.

Усмивката не слизаше от лицето му.

- Сигурен ли си?

- Да, няма страшно - тръгна към вратата на стаята. Обу си обратно обувките и отвори външната врата.

- Ако...

- Добре съм вече. Мерси. Аре... ще се видим утре в даскало.

- Аре... - изпрати го с угрижен поглед.

Митко му махна с ръка от коридора и с безкрайната си усмивка се изгуби надолу по стълбите.

- Добре... - дневникът падна тежко на катедрата. Учителят приглади намалялата коса и бръкна в джоба си. Направи няколко крачки през редицата, обърна се и започна малко към себе си:

- Добре... за да разберете основата на тази цивилизация... на това, което в момента наблюдавате... знаете ли всъщност откъде произлиза думата цивилизация? - отмести поглед от прозореца и огледа насядалите ученици

- Знаете ли откъде идва? - повтори по инерция

- Идва от думата *civil*, която означава... - хвана тебешира, допря го до дъската, но се спря нерешително - Напомнете ми да ви разчертая схемата, сега няма да имаме достатъчно време... тя е проста, но ще ни отклони в друга посока... така... - остави тебешира - значи, ключът към съвременният свят е християнството. Някой знае ли защо?

Мълчанието в стаята се озари от кристалния

залез.

- Знаете ли защо? - наруши тишината, зададен сякаш към него самият. Погледът му бе прикован към здрача навън.

- Ценностната система, на човека днес, е продиктувана от християнския морал.

Вратата леко се откряна и вътре пристъпи закъснял ученик.

- Добър ден - задъхано поздрави, и затвори вратата зад гърба си.

- Добър ден, Димитър. Защо закъснявате?

- Наложих ми се да... - загадъчно се усмихна.

- Вие сега ли идвате?

- Ами... да - зениците му проблеснаха и по страните му се разля червенина.

- Сядайте, сядайте... аз ви написах отсъствие...

- Няма проблем... - махна с ръка, държейки саморъчно шитата раница.

- Добре, обадете ми се след часа... да го оправим...

Пронизително и учудено го гледаше на вратата. Митко тръгна напред, озърна се за свободно място и тогава го видя. Кимна му с глава и дръпна стола до него. С широка усмивка се запъти към края на редицата. Остави тихо мешката и седна.

- Така... до къде бяхме стигнали? Да... значи човека днес се ръководи от библейските принципи, и

съди според тях за...

- Къде си бе? - прошепна.

Около него се носеше миризма на цигари.

- Тука съм - с неизменна усмивка.

- Какво става?

- Нищо. И много неща.

- Защо мислите е така? - повиши глас учителят.

Никой не се осмеляваше да отговори.

- Кои са ценностите в съвременното общество?

Кажете де...

Отново никой не отвърна.

- После ще разправяш - прошепна към него.

- Ок - тихо се изкиска.

- Коя е най-голямата ценност? - продължаваше учителят - Човешкият живот! Това е най-голямата ценност за нас. На изток, в древните цивилизации, а и днес, хората са песъчинки - махна с ръка - нямат стойност.

Спря се, очаквайки реакция от учениците. Такава нямаше. Почти никой не слушаше. Завъртя се и отново бръкна с ръка в джоба си.

- Начина на мислене е различен. Докато тук се прави всичко възможно животът да бъде спасен - леко се повдигна на пръсти и заклати - на изток не. Дори монасите на изток носят на гърба си едни тояги, ако сте ги виждали... и пребиват всеки, който... - размахна ръка, сякаш да хване

подходящата дума - ги нападне. Няма право единствено да убиват. Докато тук е различно., християнските монаси например, те нямат право да нараняват. - поклати утвърдително глава встрани - Погледнете дори развитието на оръжията им, като илюстрация на начина на мислене. Тук се мисли радикално. Докато на изток разработват съвършена система от движения и техники... там... за ръкопашен бой, тук разрешават кардинално въпроса - огнестрелното оръжие. И точка.

- Какво става тука? - прошепна към него с тютюнев дъх.

Направи гримаса и махна с ръка:

- Простотии...

Митко вдигна изразително вежди и разтвори ръце.

- После ще ти разправам - шепнеха.

Звънецът удари и продължително зазвъня.

- Прочетете си урока на страница 30. И погледнете снимките след него... другият път ще говорим за тях.

Всички наставаха и столовете застъргаха.

- Довиждане - фигурата му се изгуби в сумрака на коридора.

- Кажй сега, кво става?

- Изпратих Марина. Аре... някъде навън.

- Айде... а не, чакай - няколко чина се опразваха - май няма да имаме испански.

Озърна се. Всички си тръгваха.

- М-да, тази я няма.

- Е... - гледаше глупаво Митко с вдигната вежда.

- Защо дойде ли?! За история! - разсмя се - Хайде да ставаме...

Червенина озаряваше синьото небе навън. Закрачиha мълчаливо.

- Какво става с Марина?

- Нищо... замина си за Пловдив, гадината.

- А отсъствията?

- Свила е някакви бележки - бръкна и извади цигара.

- Добре, докога ще...

Вдигна рамене. И дръпна дълбоко. Белият дим полетя към идващата тъмнина. Уличните лампи просветнаха. Пресякоха булеварда и тръгнаха между блоковете.

- Какво правихте по математика?

- Изпитвала е. Не знам, аз също не бях.

- Какви простотии са ставали?

Въздъхна дълбоко.

- Кварталните изцепки... на тенис масата, оня масивния, здравия, сецаш се... пак се появи, сваля якето на Жоро, искаше да бие Милен... както и да е... разкара се накрая.

Крачеха мълчаливо. Усмихна се.

- Помниш ли миналата година... пак някъде по това време беше... онези, които искаха да им носим всеки ден по... колко бяха?

- Не си спомням. 20 лева ли...

- Да, и веднъж и Милен беше, като им избягахме. Затресох се от кикотене.

- После се разправяха с баща ми.

- Аха, и ти искаше да си тръгнем по дългия път.

- Така се бяхме разбрали с баща ми...

- Ама не ни каза!

- Това беше целта, да не знаете. Иначе нямаше да сте естествени.

- Добре... - поклати глава - А аз се чудя защо си толкова спокоен... доста се спехох тогава.

- Аха - издиша дима през ноздрите - И те. Беше им показал пистолета тогава.

- Пистолета?!

- М-м-да. Беше го взел от работата.

Невярващо поклати глава.

- Те оттогава ме поздравяват - допълни Митко. Усмихна се. И продължиха замислено.

- Между другото... - започна - Марина... абе...

- Кажу, какво? - изстреля цигарата между пръстите си. Прелетя из мрака и падна с искри.

- Много е... зле.

- Знам - ухили се изкуствено.

- Отстрани изглежда, все едно те върти на малкия си пръст.

- Хм... - в очите му проблясна пламъче.

Пресякоха малка безлюдна уличка и навлязоха в тъмен парк.

- Както дойде - отвърна накрая - Както дойде.

Кестенявата коса бе грижливо прибрана назад, откривайки врата и лицето. Тънки, едва забележими кичури коса, падаха под шнолата свободно надолу. Течението ги улавяше и леко си играеше с тях. Извърна се и го погледна с усмивка. Ъгълчетата ѝ странно играеха.

- Би ли подал това към Елица?

Сякаш знаеха мислите му, но мълчаха.

- А... да.

Взе бележника и го подаде назад. Ръцете им леко се докоснаха за миг.

- Мерси - сведе поглед и все така странно усмихната се обърна отново напред.

- Остана единствено да ви пожелае приятно изкарване на лятото. - усмихнато завърши класната - Догодина, живот и здраве, надявам се да се видим отново.

Вратата изведнъж се отвори и вътре нахлу някой, с кръв по лицето и бирен бутилка в ръка.

- Къде е тоя бе... - заоглежда злобно лицата в

стаята. Замръзна неподвижно на стола.

- Ка-какво става? - недоумяващо заекна учителката. Една ръка се подаде отвън и го сграбчи за рамото.

- Не е тука, бе копеле, аре... - чу се от коридора и го издърпа.

- Аз ще му... - продължи да крещи отвън.

Вратата се тресна.

- Кои бяха тези?! - стреснато се обърна класната.

- А, госпожо, некакви местни. Няма страшно - обади се Стефан.

- Боже Господи... - поклати загрижено глава - Ама как няма страшно, те търсеха някой да се бият..?

- Няма проблеми, те ще се... - смотолевиха няколко човека.

Настана неловко мълчание.

- Познаваш ли ги? - обърна се Стефан към местния съученик.

- Не... - безгрижно усмихнато.

- И аз ви пожелавам хубави неща за лятото... - махна с ръка учителката и въздъхна.

- А... госпожо, тези които ще ходим на екскурзията... във Велико Търново... - поде Стефан.

- А, да! - подсети се класната - Всички ми имате телефона, за всеки случай, нали? Кои щяха да

идват?

Няколко човека се обадиха, други вдигнаха по навик ръце.

- Един, двама... - броеше на глас учителката.

Остави бележника на чина и извади малък маркер от джоба си. Върха му безшумно се плъзна по гладката повърхност и бързо изписа: "Нормалните не оцеляват". Стефан до него го видя и му дръпна маркера от ръцете.

- Я дай малко!

"Ще оцелеят, ще оцелеят и деца ще родят!", дописа отдолу.

- Да-а-а! - наизидателно му поклати глава и се обърна. Крака му нервно се движеше. Въздушните камери на новите му маратонки потъваха при всяка стъпка.

- Хайде да не ви задържам повече... още веднъж всичко най-хубаво, и ще се видим догодина. Живот и здраве.

Учителката внимателно събра цветята от катедрата и усмихнато се изправи.

- До-овиж-дане... - се проточи из стаята и класа се пръсна.

Затвори капачката на маркера и бавно се затътри навън. В коридора бе празно. Тук-там някой подвикваше или претичваше.

- Съвършихме, а? - Жоро носталгично гледаше през

прозореца, облегнат на перваза.

- М-да... - облегна рамо на стената до него.

Клоните на зелено дърво се протягаха почти до стъклото. Жоро сведе поглед към парното и зачете избледнелите надписи по стената.

- Pearl... Jam... - прочете на глас запъвайки се - Cypress Hill... тц... - поклати глава - Всичко това ще остане в историята на училището, нали?

След кратка пауза добави:

- И ние ще останем... някъде във времето...

Не го слушаше. Един по един, всички се изнизаха от класната стая. Кестенявата коса, прибрана и откривайки все същата странна усмивка и избягващ го поглед, изтича напред и изчезна надолу по стълбите. Пръстите му несъзнателно смачкаха бележника в ръката му.

- Догодина... дали ще бъдем пак в тази стая? - продължаваше Жоро.

Вдигна безразлично ръце.

- Хайде... - и се отлепи от стената.

Музика и безгрижно настроение изпълваха горещия въздух навън. "Пиците" пращяха от ученици, които пиеха, пушеха и се смееха. Влюбени открито се натискаха отстрани на пейките. Целуваха се и се оглеждаха скришом, дали всички ги виждат. Прекоси през тълпата и самотно се отправи през безлюдния квартал

към спирката. Мълчаливи вrabчета прехвърчаха с отворени човки. Кацаха за миг и отлитаха в сянката на зелените клони. Сухата пръст по пътека се изгуби под краката му и омразният квартал остана назад. Пресече спящият от жегата булевард и си отдъхна. Дългото лято започна.

Истина

Безцелно крачеше. Непознатият град носеше странно усещане. Стъпките му заглъхваха в старите камъни. В далечината заби катедрала. Спря на малкия мост. Реката под него мързеливо течеше. Вгледа се в бездната. Крещеше безмълвно на глухия град.

- Здравсти!

Неимоверно познат глас. Онемя.

- Какво правиш тук?!

- Аз... а...

Не знаеше какво да отговори. Прегърнаха се.

- Ти... как си? - успя най-накрая.

- Добре - погледна встрани - А ти?

- За кратко съм тук.

Мълчаливо се гледаха. Слънцето докосваше с последните си лъчи водата. А тя отнасяше мислите им.

- Какво прави... - спря се.

- Разделихме си - тя тръгна по моста - Отдавна

- тихо добави на себе си.

Крачеха безмълвно. Заваля. Едрите капки падаха върху непознатият град. Всичко сякаш притихна. Чуваше се само пороя. Хванаха се за ръце. Тя си свали обувките и затичаха по празните улици. Скоро се измориха и продължиха

бавно, прегърнати. Дъждът спря. Тя го поведе нанякъде.

Клечката избухна в тъмнината. Приблужи ръка до свеща. Тя припламна колебливо, изпука. И засвети.

- Това... - усмихна се - е моят дом.

Огледа празната стая. Тя се гуши в него. Усещаше студеното ѝ тяло през мокрите дрехи. Едва дишаше. Прекара ръка по гърба му. Стара тръпка премина. Свалиха дрехите и отново откриха допира на телата си. Забравени чувства ги отнесоха надалеч.

Свеща изгасна. Никой не разбра. Лежаха прегърнати в малкото легло. Изпиваха с дъх телата си. Заспаха. А някъде в тъмната стая, тихо пропускаше уплътнение.

Утрото безмълвно настъпи. Непознат мъж влезе. Застина.

- Какво правите тук?! - извика тя, и стана.

Мъжът леко премина през нея. Взе одеалото и ги покри. Прегърнати, мъртви лежаха в малкото легло. После излезе.

Гледаха се вцепенени. Влязоха и други хора. Огледаха газовата инсталация. Снимаха. Накрая изнесоха всичко.

- Ние... ние... - тя стоеше наред стаята

объркано.

Опита да я прегърне. Не успя. Проникваха взаимно един в друг. Постепенно всичко се превърна в особена светлина. Остана меко сияние и тъмнина. Стаята се изгуби.

- Странно е...

- Къде сме...

- Не знам.

С лекота се движеха. Не усещаха граници.

- Аз... аз... - тя го гледаше смутено - трябва... да тръгна. Някой ме вика.

- Недей... - сграбчи я - Остани...

Тя бавно се отдалечи. Остана сам. С последния си вик към нея. Възприятията му бяха объркани. Не знаеше къде е. Нито защо. Около него имаше и други. Също така объркани. Представите му изчезнаха в нищото. Започна да вика. Искеше просто да се събуди. И всичко да бъде както преди. Крещеше, докато остана отново сам. Заплака. Не знаеше какво да прави.

- Не... моля те... - познат глас. Но звучеше различно.

Погледна светлината. Странно блестеше.

- Това е... ние... отново сме цялостни - изрече гласът объркано - Просто... не сме били... намерих своята разделена душа. Всеки има своята. Не е трябвало да бъдем заедно.

Втречено ги наблюдаваше. Трудно осмисли изреченото. А те отново изчезнаха. Смътен спомен изникна пред него. “Не сме един за друг...”, плачейки казваше тогава. Истина бе. Накрая разбра. Остана му само спомена от усмивката ѝ. Понесе се в тъмното. Безцелно, нанякъде.

Дневник на една мравка

Ден първи.

Казаха ми да си водя дневник. Не знам какво е това. Отвърнаха просто да записвам случките си през деня. Това се случи днес.

Ден втори.

За първи път ме пуснаха навън. Досега винаги казваха, че съм малка. Навън е странно. И светло. Останалите непрекъснато твърдяха, че още нищо не съм видяла. Накрая се изморих и се прибрах. Вътре се чувствам спокойна и сигурна.

Ден трети.

Не исках да излизам, но ме накараха. Обясниха, че трябва да изпълня дълга си. На мравка. Прикрепиха ме към по-голяма и опитна от мен. Трябваше да ме учи. В началото мълча. И аз не смеех да я заговоря - много сърдито мърдаше антенки. После намери нещо. Каза, че било зрънце захар. Веднага го изяде. Дори не ми даде да го опитам. Накрая ме заряза. Много време се лутах сама. Почти се отчях, когато видях мравка-самотник в далечината. Последвах я и тя ме отведе у дома. Тези самотници са много странни. Днес бе изморителен ден...

Ден четвърти.

Отново ме прикрепиха към същата мравка. Не исках, но те дори не ме изслушаха. Пак вървахме мълчаливо. Този път намерихме троха. Беше още топла. Хапнахме по-малко. Спомена ми само, че е голяма рядкост. Попитах я кое, а тя каза че съм много глупава. А пък аз бях опитвала такава. У дома. Много се учудих, като осъзнах откъде идвали. Като свършихме, каза да я занеса въщи. И отново ме заряза. Много беше тежка. Едва смогнах да я довлека. Непрекъснато се изтъркалваше, и накрая разбрах, че е по-лесно само да я бутам или дърпам. Така успях да се прибера.

Ден пети.

Не ме прикрепиха към никого. Почудих се защо, но накрая реших да изляза сама. Наблюдавах внимателно какво правят другите. Отдалечавах се на малки групи в различни посоки. Присъединих се към една от тях. Отначало вървахме сякаш безцелно. Заговорих най-близката до мен. Обясни ми, че винаги ходели на точно определено място. Там винаги изхвърляли храна. Замислих се, кой ли би изхвърлил храна?! Нямах време да попитам, тъй-като стигнахме. Имаше купища нахвърляни

всякакви неща. Избрахме едно. Учивата мравка ми разясни, че това е късче плод. Не беше лошо на вкус. После всички заедно я занесохме въщи. Беше много лесно. Като се сетих как бях сама с трохата, потръпнах. А после се смях. Не се бях сетила да помоля някой за помощ. Върнахме се до там още два пъти. Винаги донасяхме нещо различно, но хубаво. По пътя ми обясниха интересни неща. Според древна легенда, всичко това навън е жилище. В което живеят хора. Не можяха да ми отговорят какво са хората. Но ме предупредиха, ако ги видя да бягам. Но как да разбера, че са те?!

Ден шести.

Отново излязох с тях. Този път намерихме нещо огромно. Имаше странна квадратна форма. На вкус е много сладко. Наричаха го шоколад. Всички дружно едва успявахме да го помръднем. Дойдоха и други да ни помагат. Напредвахме ужасно бавно. Налагаше се и често да спираме. В една от почивките продължих да разпитвам за света наречен жилище. Твърдяха, че има безкрайно много такива. Където и да отидеш. И в тях винаги живеели хора. Мисля, че разбрах и какво са това хора. Неясна сянка премина бързо пред нас, докато говорехме, и всичко много се уплашиха.

Но се оказа далече и бързо изчезна. Примаяли, накрая се завърнахме.

Ден седми.

Останах се вкъщи. Бях уморена от вчера.

Ден осми.

Научих за меда. Във всяко от тези безкрайно много жилища-светове, трудно ми е да си го представя, хората държали мед. Това ми го обясни най-старата мравка измежду нас. Но той бил винаги скрит от нас. Много мислих върху това. Трябва да е нещо наистина ценно.

Ден девети.

Не можах да се отърва от мисълта за меда. Продължих да ги разпитвам. Казаха, че който го намери, не му е нужно друго. Изпадал в особено състояние. Попитах, защо тогава никой не го търси!? Опасно е, ми отговориха. Повече никой не може да ми каже. Омръзнах им с досадните си въпроси. Затова млъкнах и само им помагах. Днешният ден не бе изморителен. А и нямаше много храна. Все пак донесохме няколко трохи и малко бяло нещо, наречено сирене. Това име те ми го казаха. Всички много се зарадваха, но според мен на вкус е отвратително. През цялото време

ме измъчваха още много въпроси.

Ден десети.

Взех решение. Отивам да търся меда. Независимо то цената.

Дневникът е заведен под регистрационен № 502.

Име: Есох

Номер: 6627

Статус: мравка-работник

Съдба: неизвестна.

Изкуство

Отвори око. Стана пъргаво, като всяка истинска котка, и се захвана с тоалета си. Внимателно облиза всеки детайл от козината, с грапавия си език. Не спря, докато не остана истински доволен. Шедьовър. Стъпи на четири лапи и продължително се изтръска. Накрая, всичко дойде на мястото си. С величествена осанка, се запъти към кухнята. Не пропусна задължителния ритуал, с ноктите и тапетите, в коридора. Недопустимо е. А колкото повече време минаваше, толкова по-голямо е удоволствието. Погледнато от друг ъгъл, тапети просто не останаха.

В края на коридора, носът доложи, че любимата закуска е сервирана. Забърза, с гъвкавата си походка, към купичката. Вече облизваше мустаци, когато лявата му чисто бяла лапичка, стъпи в нещо мокро. И ярко червено. Вдигна я стреснато, и отстъпи с останалите три назад. Сега се оказаха всички мокри. Всяка една в различен цвят. Ядно започна да ги изтръсква по белия под. Всеки ден му погаждаха този номер. И винаги слагаха боите в различна стая. Много са глупави тези дългокраките, наистина. Старателно ги заоблизва. Имаха и отворителен

вкус. Кихна. Трябваше му около половин час, за да придобие първоначалния си вид. Не бе никак просто. Тъкмо, когато бе изблизал и четирите си лапички, забеляза петно на върха на опашката. Боядисано по-малко и в четирите цвята. А когато изчисти нея, пак стъпи в червената боя, този път със задната лява лапа. Сякаш нямаше край. Накрая привърши и внимателно се добра до купичката. Изяде я със задоволство. Денят щеше да е наистина прекрасен, без отворителните бои. Съсредоточено предъвка последната троха, и вдигна глава. Най-хубавото на яденето е, че след него си почиваш. Облиза за последен път муцунката си и тръгна на обратно. Внимателно, и с изключителна грация, прескочи боите и с достойнство отиде да си легне отново.

Два напрегнати погледа, не пропуснаха нищо от случилото се. Затаили дъх, наблюдаваха всичко през кухненския прозорец. Миг след излизането на котката, се втурнаха вътре като един. Мъжът внимателно отлепи хартията от пода.

- Добре ли е?! - напрегнато прошепна жената.

- Невероятно... истински шедьовър. Сигурно струва хиляди.

- Знаех си! - плесна с ръце жената.

Бързо го целуна по бузата и тръгна към вратата.

- Отивам да ѝ купя от любимата храна... - се чу от дъното на коридора.

Карма

Беше в абстиненция. Всичко го болеше. Едва ходеше, като в празен тунел, лишен от възприятия. А мозъкът му работеше. Трескаво и непрестанно. Дозата. Тя е спасението. Ръцете му мръзнеха в скъсаните джобове. Но упорито стискаха парите. Отдавна не бе имал подобен късмет. Леко разпиляна, очевидно изръсена по невнимание, на земята лежеше сумата 2 и 50. На монети. И той ги бе намерил. Сам. Сега оставаше още малко. И ще бъде отново нормален. Ще се успокои. От време на време попишваше вътрешния джоб. Сякаш спринцовката ще изчезне сама от там.

Минувач. Тътрейки крака, бавно се приближи до него. Устните едва помръдваха.

- Извинете... може ли... само нещо да ви попитам...

Минувача го погледна, студено и безлично, и без да продума отмина.

Продължи напред. Все някой трябва да му даде. Досега винаги е успявал. Иззад ъгъла идваше жена. На средна възраст, леко пълна, със старо вълнено палто и шапка. Втори опит.

- Извинете... искам само да ви помоля...

Жената се спря. Очите ѝ се разшириха от ужас

и съжаление. И тя има син. Като него, на негова възраст. А той това и чакаше.

- Само 20 стотинки... ако можете да ми услугите, умирам от глад...

Нерешително, жената бръкна в джоба на палтото.

- За какво са ти?

- Не ми достигат за една баничка, от два дни нищо не съм ял, моля ви, само 20 стотинки...

Ръката ѝ излезе от джоба. Подаде му една монета.

- Благодаря ви, много ви благодаря... - и мърморейки така, отмина. Погледна монетата - 50 стотинки. Три лева общо. Още само два... и ще си купи. Една петичка. /5 гр. /

Някой го подмина. Затича се след него и започна:

- Извинете, само да ви помоля...

- Изобщо не ме моли! - рязко отвърна и продължи. Човек, на негова възраст. Сигурен бе, че той има. Но не му даде. Насила не можеше да ги вземе. Едва се държеше на крака. Поне мислено го напсува от сърце.

Смрачаваше се. Никой нищо повече не му даде. Хора почти нямаше, а вече не издържаше. Отляво видя отворен вход. Влезе и затвори вратата. "Само малко да се постопли" - си мислеше. Отново извади парите. Преброи ги за

стотен път. Три лева и нито стотинка повече. Трескаво крачеше из входа, а не можеше да реши какво да прави. Една фраза-спомен изплува в съзнанието му.

- Аз като не ми дават, крада. Нямам избор!

Беше я чул от устата на далечен приятел, преди около година. Въпросният приятел, преди месец умря. Намериха го една сутрин на ъгъла, недалеч от кафенето на дилъра. Сега чак разбра, колко е прав.

Огледа първата врата на партера. Беше кухня и само с една ключалка. Завъртя топката и натисна леко. Вратата изскърца и се откряхна. Не дишаше. Навсякъде тишина. Далеч навън лаеше бездомно куче. Направи крачка и влезе. Отляво се чу тихо изхъркване. Явно някой спеше. Влезе в стаята, вдясно. Отиде до най-близката лавица и започна подред да прибира вещите оттам. Дори не гледаше какво взима. Внимателно затвори вратата и се втурна навън. Тичаше колкото можеше, надолу по улицата, като вадеше да види какво е взел. Няколко сувенира... една свещ... мини-статуетка на Буда... "Тоя глупав сектант... нищо ценно ли няма?!" Накрая извади пръстен. Сребърен, с черно камъче. Опипа го, сякаш не вярваше. Най-сетне. Спасен е. Как се озова при дилъра, не разбра.

Изсипа в ръката му пръстена и монетите. Той огледа внимателно пръстена, преброи парите, и се подсмихна. Подаде му мълчаливо пакетчето. Докато му благодареше, изчезна в мрака.

Огледа се. Скришно място нямаше. Но и в тъмнината на безлюдната улица, никой нямаше да го види. Клекна, извади спринцовката, и започна да действа.

Да... страхотно. Сега всичко изглежда различно. Дори не му е толкова студено...

Чак сега усети, че в задния джоб има нещо. Бръкна да види какво е. Няколко секунди го гледа замаян. Накрая осъзна, че има дисплей и бутони. Беше малък пейджър. В суматохата, бе прибрал и него от апартамента. Натисна единия бутон. Появиха се някакви букви. С последни усилия ги разчете.

‘Карма’.

“Това пък какво е?!” - си каза. И припадна.

Богове

Звънеца издрънча. Всичко живо се втурна навън. Само двама излязоха бавно, продължавайки очевидно отдавна започнал спор. Това бяха двама малки бъдещи богове, в последния си стадий на обучение. В продължение на няколко милиона години, старателно изучаваха принципите на създаване и управление на малки самостоятелни Вселени. Вече дори разполагаха със собствена такава. Но непрестанната им вражда, относно правната концепция, и съответното ѝ прилагане, върху отделния индивид, спъваше работата. Тези наблюдения, накараха пряката им дипломна ръководителка, да въведе задължителен курс по “Работа в Екип”. Към общообразователните предмети. Сега вече и двамата разполагаха с изключителното качество “Лицемерие”. Никой така и не прие възгледите на другия, но външно, сякаш работеха в пълна хармония. Та сега, бяха възкресили вечния си спор, изказвайки се отчаяно любезно.

- При все цялото си уважение към вас, колега, не мога да се съглася с така направените изводи, въз основа на непроверени догадки.

- Това което казвате, е наистина изключително интересно, и аз бих желал да насрочим дата, за

нейното обсъждане, и записването ѝ в регистъра, на така наречените “Особени случаи”.

Разговаряйки по този изключително достоен и високо духовно просветлен начин, стигнаха края на коридора. Огледаха се. Бяха сами, на любимото им тайно местенце. Тук никой не можеше да ги види или чуе.

- Абе ти тъп ли си бе?! Не можеш ли да разбереш, че Той никога не би направил това!

- Не аз, а ти си уникално прост! Не си ли спомняш, какво е вложено в Нейната същина?!

- Господи боже! Ама това няма никаква връзка!

- Добре - очевидно му писна - искаш ли да проверим?

- Хайде.

Събраха ръце. Затвориха очи. Бавно започнаха да отдалечават длани. Измежду искрящата светлина, озаряваща средата на дланите им, се появиха Той и Тя. Веднага, още в безсъзнание, ги пуснаха стремглаво в Новия Свят. Все още в процес на Безкрайна концентрация, малките богове създадоха име, родители и отминало детство, на двамата си новосъздадени експеримента. И за да изчистят опита от излишни неясни вероятности, нагласиха Времето на желания час, с точност до милисекунда. А и не разполагаха с много време. Година-две, едно междучасие.

Кръстосали крака, седнаха на земята, да наблюдават кулминацията и развързката.

Той... ходеше забързано по улицата. Трябваше да започне нова работа, и не беше абсолютно сигурен в силите си. Все още всичко му беше много неясно. Знаеше само, че имаха триднешно обучение. В началото. А после... не знаеше. Влезе в стаята. Запозна се с новите си колеги. Семинарът започна.

И тогава влезе Тя. Смутено се извини за закъснението, и седна. Носеше адски къса пола. Сядайки, Той без да иска видя част от бикините ѝ. Срегнаха погледи и... искрата премина.

- Казах ли ти! - възбудено ръкомахаше единият бог. - ако не ѝ бе видял глупавите бикини, изобщо нямаше да я забележи!

- Глупости! Със самото си влизане, вече му беше приковала погледа.

- Млъкни, после ще спорим. Чакай да видим какво ще стане...

Говорейки си, вече бе минала почти половин година. Той и Тя бяха невероятно щастливи. Най-накрая се бяха открили. Всеки свободен миг, бяха заедно.

- Видя ли? Връзката им е на Духовно ниво.

- Как пък не. Виждаш ли черното петно, което се заражда в съзнанието му?

Той и Тя седяха вкопчени един в друг. Плачеха. Взаимно изпиваха с устни сълзите си. Притискаха се един в друг, сякаш знаеха, че всеки миг ще се загубят. Нещо ставаше. Но какво и защо, никой от тях не можеше да определи. Единствено можеха да се питат - "Къде отиде нашето невинно щастие?"

- Виждаш ли, виждаш ли... - тържествуваше първият бог.

- Чакай, има още малко време...

Той забързано крачеше сам по улицата. Вървеше към работата си, макар днес да бе в почивка. Но знаеше, че Тя е там. Вчера вечерта си бяха казали, че се разделят. И няма да бъдат повече заедно. Но Той не издържаше. Нещо отвътре го човъркаше. Не бе спал, не бе ял. Мислеше само за нея. Трябваше да я види.

- Това имах предвид. Сега ще се сдобрят и всичко ще се нареди - доволно каза вторият

- Да не мислиш, че тя ще се съгласи?

В това време, Той слизаше от трамвая. Погълнат от мислите си за Нея, и как иска да я прегърне, целуне и...

Някаква кола прелетя отнякъде. Блъсна се в кошчето за боклук на ъгъла, и Го помете като сламка. Шофьорът беше бесен, защото една от най-елитните му проститутки, които

държеше, умряла от свръх доза кокаин. Той умря на място. Суеньорът, остана само със счупен нос. Благодарение на новите системи за въздушните възглавници...

Боговете седяха онемели. С движение като едно, и двамата унищожиха експеримента.

Звънеца отново издрънча. Влязоха омърлушени в клас. Нещо се беше объркало...

В този момент влезе млада учителка. Седна зад катедрата и каза:

- Здравейте. Аз съм новата ви учителка. Името ми е Съдба.

В самотен и тъмен бар, седяха двама приятели. Свещта на масата догаряше. Пиеха поредната водка. Мълчаха.

Единият въздъхна.

- Някой ден... ако ми паднат онея горе... колко имам да им връщам...

- Наздраве... - отвърна другият.

И отпи.

Някой

Затвори вратата на църквата. Тежкият катинар щракна. Обърна се и закрачи по малката улица. Смрачаваше се. Черното расо разместваше есенните листа. С всяка крачка съзнанието му се разпиляваше. Посивялата брада леко просветваше в тъмното. Превърна се в падащо жълто листо, носено от сумрака на вятъра, незнаещо къде ще си приземи.

В края на улицата се зададе момче. Залиташе на всяка крачка. Падна. Опита да се изправи. Продължи колебливо напред. Отчаяно се опитваше да хване въздуха. Залитна към едно дърво. Хвана го с ръце и се свлече надолу. Остана там.

Старият свещеник се приближи.

- Искаш да срещнеш Създателя..?

Повдигна глава. Махна едва с ръка към него.

- Какво ли разбираш...

И повърна.

- М-м-да-а...

Прибра расото и седна до него на улицата.

- Тя... беше... е... - отчаяно опитваше да изрече

- ... хубава.

Притихна. Миришеше ужасно на алкохол.

- С друг ли е?

- Така... така... каза.

Главата му падна в ръцете.

- Да... - замислено каза свещеника.

Сякаш времето се върна десетки години назад.

- А сега?! Не знаеш къде си... какво правиш... какво да направиш...

Главата се повдигна. Странният звук приличаше на "да".

- Искаш да го убиеш, нали?

Момчето се надигна. Възвърна почти нормален вид.

- Ще го... ще го... - залитна отново.

- А нея?! Нея какво ще направиш?

Не отговори. Неясен образ изникна пред очите му. Заплака.

- Все още много я обичаш...

Не отвърна.

- Искам да... умра.

- Не става... не е толкова лесно. Повярвай, опитвал съм.

Правеше нови опити да седне. Почти успя.

- Непрекъснато мислиш за нея... какво прави... с кой...

- Почти. - тихо изрече.

- Сънуваш я... Усещаш я... тя е до теб. Винаги.

- Някой... нещо...не мога повече... - с мъка смотолевя.

- Няма никой. Сам си.

Исправи се и го остави. Продължи по малката уличка. Навсякъде бе тъмно. Свърна зад ъгъла. Момчето се наведе настрани. Повърна отново. Светът потъна някъде...

Запали свещта. Пламъка леко изпука. Сенки заиграха по стените. Захвърли расото и седна в креслото. Огъня флиртуваше с въздуха. Застина. Вгледа се в него. Намери ли отговор? Не. Дори след толкова години... Тя отново е тук. Седеше до него в креслото. Усещаше я.

Мятеше глава неспокойно. Отвори очи. Две лампи с бяла светлина бодяха очите му. Раздвижи се. Беше вързан за леглото. Все още се оглеждаше неспокойно, когато към него се приближи жена в бяло.

- Здравей.

- Какво..?

- Няма проблем - опита да се усмихне - Малко беше препил.

Развърза го, и оправя системата, вливаща се в дясната муръка.

- В Пирогов си. Ще се оправии.

- Съжалявам... аз...

- Няма нищо. - отново опита да се усмихне.

Излезе. Остана сам. Погледна се. Носеше странни дрехи. Проследи иглата от дясната си

ръка. Прозрачната течност в банката блестеше на светлината. Капките падаха тихо. Кап... кап... кап...

Момичето отсреща говореше нервно. Психиатъра го наблюдаваше внимателно. Тя стискаше пръсти до болка. Ноктите ѝ бяха сини. От палеца течеше алена кръв. Опитваше нещо да каже.

- Аз... не мога. Трябва някой да ми помогне. Не мога да се откажа сама. Не мога. Опитах... не става. Слаба съм. Трябва някой да ми помогне.

Черно расо изникна пред очите му.

- Няма никой.

Цвете

Потрепващи пръсти го взеха. Нежно докоснаха бледо-розовия цвят. Вдъхнаха аромата на малката роза. Подадоха две смачкани хартии. И я понесоха. Всичко се случваше много бързо. От сутринта, когато я отрязаха. Потръпна при спомена от болката. Пръстите леко я притискаха. Усещаше напрежение. Между тях имаше влага. Погалиха я с ръка. Ръката бе топла. Устни я докоснаха. Светът се завъртя рязко. Равен път се нижеше. Някой крачеше бързо. Картините наоколо се сменяха. Като в сън преминаваше през хора и викове. Леко полъх обърна листата ѝ. Ръката ги оправи нежно, и внимателно я понесе отново. Виждаше върховете на дърветата. Изкрещя им. Не отвърнаха. Сякаш не я чуваха. В градината където отрасна, бяха други. Винаги ѝ се радваха, говореха с нея. Вечно зелени. Покриваха я с дълбоката си сянка, и разказваха приказки за далечни страни. Вечер тихо шумоляха. Приспиваха я, нашепвайки вековна мъдрост. До грубата ръка с ножа. Раната още кървеше. Но вече не усещаше болка. Светът отново се завъртя. Ръцете я скриха. Смачка я тежестта на мека материя. Ухаеше странно. Усещаше

нечие туптене. Туптенето се засили. Спряха. Светлина я огря отново. Вдъхнаха аромата ѝ. Внимателно оправиха нежните ѝ листенца, и я скриха отново. Тъмно бе. Раздвижиха се. Чувахе неясни звуци. Задушаваше се. Напругна най-острия си връх. При първия лек натиск, го забодеше. Усети лека конвулсия. Но остана там. Скри листенца, и се нацупи. Притискаха я здраво. Пръстите, които я държеха, бяха мокри. Някой дишаше учестено. Чужди мисли нахлуха в съзнанието ѝ. "... дали е там... не... не е... да я оставя ли!? ...къде... някъде тук... само да не ме види някой..." Ръката я извади и бързо я остави. Погали я отново. После се отдалечи. Самотни стъпки отекнаха в коридора. Тъмния силует изчезна. Наоколо бе тихо. Огледа се. Нямаше никой. В сумрака на коридора, оправи кокетно листенца. Тихо извика. Отвърна само ехото. Страх пропълзя по крехкото ѝ стъбло. Бе напълно сама. Чувството бе ново за нея. Никога не ѝ се бе случвало. Постепенно, тишината я успокои. Отпусна се, и заспа.

От дъното на коридора се чува гласове. Събуди се. Идваха две момичета. Засмяха се.

- Хайде... ще бъде хубаво. Днес е денят на влюбените. Ще ти намерим някой млад и красив...

Смехът им звънна в стените.

- Всички ще сме там, и...

Застинаха. Малката роза просто си стоеше. Две красиви ръце леко я взеха.

- Дали... той... - започна несигурно момичето отстрани.

Другото мълчаливо отключи и влезе. Внесоха я в светла стая. Останаха само двете. И тези ръце погалиха розата. Меки коси падаха върху ѝ. Вдъхваше аромата ѝ. Червени устни докоснаха цвета. Самотна капка се стече по зеления лист. Земята я погълна. Дълго останаха така. Усеицаше дъха ѝ. Ръцете я галеха. Докосваха бледорозовите листенца и потрепваха. Тишината бе тежко надвиснала.

Бавно се изправиха. Внимателно я поставиха в стъклена ваза. Жадно запи. Разцъфна, и озари стаята. Момичето я наблюдаваше мълчаливо. Обърна се, и зарея безцелно поглед навън...

Отговор

Веднъж, много много отдавна, преуспяващ лекар посетил самотен Учител, отеглил се високо в планината. Седнал пред него и се представил:
- Аз съм лекар... от недалечен град. Казвам се Иамал.

Учителят го погледнал със спокойни очи и кимнал. Лекарят нервно преместил крака, бързо схванали се от неудобната поза върху твърдата земя и продължил:

- Идвам при вас, като желая да ви попитам нещо. Учителят отново кимнал, леко докосвайки дланите си. Лекарят погледнал встрани, към тихата планина и рекъл:

- Дълги години вече, лекувам хората. Някои успявам да спася, други не. И те умират. Всъщност, мисля че ние хората сме като грубо сглобен механизъм. Когато той се развали, ние умираме.

Учителят продължавал спокойно да наблюдава и просто отвърнал:

- Да, така е.

Лекарят замълчал неловко. Очаквал различен отговор. После презрително се усмихнал и се изправил. Стъпките му тежко отекнали и хвърляйки последен поглед към слабата фигура

на Учителя се отдалечил. Минали се години. Лекарят, незнайно защо, отново се върнал. Бил много слаб и блед. Тихо седнал отново пред Учителя, и проронил:

- Синът ми умря. Знанията ми бяха безсилни. Всеки ден наблюдавах как си отива. Безпомощно. Учителят не отвърнал. Тънка струйка дим се издигала от тлеещата пръчица. Лекарят продължил, трудно поемайки дъх:

- Непрекъснато го сънувам... всяка нощ. Говорим си, както едно време, до изгрев слънце. Мисля, че това не е просто сън. Сякаш при мен идва... духът му.

Тъжно се спрял и заглушил болката в сърцето си. А учителят тихо отвърнал отново:

- Да, така е.

Лекарят останал дълго замислен. Накрая уморено си тръгнал, без да е сигурен в нищо. Минали се още години и лекарят пак се решил да посети самотният Учител. Силуетът му бил като сянка. Безшумно приседнал пак срещу него и дрезгаво заговорил:

- Аз умирам... нещо изяжда плътта ми отвътре. Миналите пъти вие ми казахте това, което исках да чуя. То не промени живота ми. Нито ми даде яснота. Остава ми малко време. Какво ще ми кажете сега?

Учителят неподвижно съзерцавал пламъка на свещта пред него. Слънцето залязвало зад върховете на планината, също както животът на лекарят си отивал.

- Наведи се към мен - отронили накрая устните на Учителя - нека ти покажа нещо.

Лекарят свел глава и затворил очи. Дланта на Учителя едва докоснала върха на главата му и неясни образи и искрящи светлини пробягали пред него. Огнени слънца и непрогледна тъмнина се сменяли, докато накрая всичко потънало в покоя на планинската тишина. Лекарят отворил очи. Светът около него бил все същият, но нещо в него се пречупило.

- Странно... вече не ме е страх. Да умра.

Отчаянието се свлякло от лицето му, а тихият глас на Учителят промълвил:

- Да, така е.

Разходка

В тишината на стаята някой влезе.

- Време е. - странно изрече.

Огледа се наоколо. Повдигна се. Болката изчезна.

- Почакай... искам да видя дъщеря си.

- Знам. Скоро ще дойде.

Свещта под иконата догаряше. Сълза от восък се стече надолу. Тихо падна върху задрямалата жена.

Тя отвори очи стреснато, и потърка опарената ръка. Сънуваше, че двама души излизат. Отиде до леглото. Макар и в безсъзнание, мъжът още дишаше. Погали нежно лицето му.

Звук от ключове. Външната врата се отвори и някой нахълта. Усмихна се. "Сега ще захвърли обувките..." Чу се тихо шумолене и нечий боси стъпки. Винаги познаваше дъщеря си.

- Здравей! - прошепна от вратата на стаята.

- Как е той?

Прегърна я. Ухаеше на здрач и на път.

- Откога...

- От няколко дни. Обадох ти се..., но не можях да ти кажа.

Седна в края на леглото. Погали косата му и стисна ръката.

- Дали... ни чува.

Мълчание. От гърдите му се изтръгна леко

хриптене. Издъхна.

- Време е. - отново повтори странныят непознат.

- А... те?

- Ще бъдат добре.

Двете жени стояха прегърнати в тишината на стаята.

- Мислех, че смъртта боли.

Непознатият се усмихна.

- Винаги ли... идваш ти, и...

- Не. Смъртта е човешко понятие.

- А... сега?!

- Сега... - усмивката му имаше особен чар - Сега си свободен.

Замълча.

- Но... не мога да им кажа, че ги обичам.

- Не би могъл. Не и в този момент.

- Може ли... да...

Поклати глава.

- Нека се поразходим...

Докосна го леко и се озоваха навън. Последните лъчи на слънцето докосваха върховете на дърветата.

- Мислех, че повече няма да виждам този свят.

- Сега можеш да възприемаш много повече.

Погледни.

Отново го докосна и всичко се превърна в лъчиста енергия. Без да изгубва материалната си форма.

- Странно е... но и красиво.
- Това е твоята награда.
- Значи... и раят е човешка измислица?
Кимна.
- Ти живя интересен живот.
В миг света възвърна първоначалния си образ.
- Мога ли да...
Върнаха се в стаята. Там изнасяха трупа му.
- Намерението управлява духа ти.
- Как да вида...
Всичко отново се превърна в лъчиста енергия.
Хората излъчваха особен блясък. Докосна
дъщеря си. Прескочиха бели искри. Усещането
бе невероятно.
- И те го усещат. Но не знаят какво е. Ела...
Озоваха се на голяма улица. Много хора вървяха
напрегнато, всеки със своя проблем. Никой не ги
виждаше.
- Ти успя да постигнеш особен баланс.
Не отговори.
- Малцина успяват. Но без семейство. И далеч
от хорската суета.
Спря. Малко дете просеше. Спеше направо на
земята, свилю глава в ръце.
- Всеки следва съдбата си. Не търси отговори...
Отминаха.
- Какво да правя сега?!

Вдигна рамене.
- Това е твой избор.
Усмихна се обнадеждаващо, и се отдалечи. После
изчезна.
Залута се сам по улицата. Накрая се умори,
и отново се върна при тях. Къщата спеше
притихнала. Приблужи дъщеря си. Духът ѝ не
бе сам. Друго кълбо от енергия я обгръщаше. Тя
сънуваше него. Насън го прегръщаше. Той също.
Отлетяха. Само двамата, надалеч. Усмихна
се. Отиде при жена си, и я погали нежно. Тя
се обърна в съня си, и тихо промърмори "...
какво правиш тук?!" Целуна я вместо отговор.
Светлината в нея заблестя ярко. Прегърна я, и
отлетяха.

Малкия

Потърка очи. И бавно затътри неестествено големите и стари ботуши, по счупените плочки. Улицата бе празна и тиха. Сви юмручета в сутрешния хлад, и подсмръкна. Зави зад ъгъла. Вървеше упорито навел глава надолу, и гледаше в земята. Големите често изпускат вещи по невнимание. Плочките подаваха под краката му почти на всяка стъпка. Изпод тях бълбукаше дъждовна вода и кал. Сивите облаци бавно пълзяха над него, и пречеа на слънцето да докосне мръсното му малко лице. От време на време профучаваха коли. Някой ден реши, че и той ще има такава. На всяка цена. Сгушено до стената куче го наблюдаваше с големи и тъжни очи. Погали мократа муцуна. То замахна с опашка и потърка главата си в него. Ако и то имаше такава козина, нямаше да му е толкова студено. Кучетата са щастливи създания.

- Хей, малкия... - някой го сграбчи за ръката - Виждаш ли паяците?!

Започна да се дърпа. Но ръката го държеше здраво.

- Махни ги, виждаш ли ги... пълпят навсякъде. Истерично замахна с ръце и крака. Отскубна се и уплашено избяга напред. После се обърна.

Мъжът хвърляше дрехите си и дереше кожата си. А никъде нямаше паяци. Тези малки и нежни същества не могат да ти навредят. Така поне си мислеше. Продължи нагоре по улицата отново загледан надолу. Бавно, слънцето очерта сянката му. Вдигна крака си и съвсем внимателно го спусна. Сянката го следваше неизменно. Повтори движението с другия крак. Докосваше земята заедно с него, и се отлепяше с неговото издигане. Раздвижи главата си. Сянката повтори. Много е глупава, наистина. Може да отиде където поиска, вместо да ме преследва. Тя го чу и избледня с пухкавия облак. Колко било лесно, помисли си. Трябва само да и го кажеш. После започна да стъпва само в средата на плочките. Цялата улица всъщност бе безкрайно дълбока бездна, а плочките самотни островчета. Ако стъпеше накриво пропадеше завинаги. Стъпваше бавно, винаги в средата на квадратчето. Имаше опасност да се преобърне, също така. После реши, че линиите могат да те изгорят. Ако ги докоснеш, щеше да пострада ужасно. Странно, никой около него не забелязваше. Забързани хората крачеха без въобще да внимават къде поставят краката си. Но не пропадаха. Нито се изгаряха. Може би това важи само за него.

- Внимавай, малкия...

Блътна се в някой и стъпи на линията. Нищо не се случи. Човека нервно продължи с бърза крачка. Носеше кожена чанта и очила. Къде ли отиват всички тези хора, чудеше се. Всяка сутрин излизат и бързат, бързат. Някои дори тичат. Понякога си мислеше, че всичко е единствено заради него. Всъщност, никой не бързаше и не отиваше никъде. Просто преминаваха покрай него. А той си мислеше, че отиват някъде. Дори родителите му не са истински. Бяха част от грандиозен експеримент, и някой ден щяха да му кажат. Трябва да има нещо наистина специално в него, и всички един ден ще му се възхищават. Гладен бе. Застана до една будка и загледа красиво момиче. Държеше едно левче в ръката си и говореше нещо на продавача. Цяло богатство. Подаде го усмихната и взе малка дъвка.

- Како, како, гладен съм, дай ми 20 стотинки...
Говореше без да спира и я гледаше умолително отдолу. Тя се обърна мълчаливо. Ухаеше на нещо хубаво.

- Како бе, виж какво си хубава, дай ми да ям, гладен съм...

Момичето се поколеба.

- Искаш ли да ти купя нещо?!

- Само 20 стотинки, гладен съм... - обърка се.

- Искаш ли вафла?

Гледаше го отгоре с красивите си очи и държеше стотинките между пръстите си.

- Искам... - замлъкна.

- И една вафла... - обърна се към човека някъде вътре - от тези.

Една ръка се показа и остави голяма червена опаковка. Подаде му я. Взе я мълчаливо и загледа момичето. Сигурно и тя е част от експеримента. Може би го преследва и се грижи да не умре от глад. Всъщност, я виждаше за първи път. Може би всички хора трябва да се грижат за него. Освен родителите му. Те го биеха непрекъснато. Захапа голямата вафла и замислено продължи напред. Дали има и други деца които участват в този опит?! Ако има, то със сигурност не му позволяват да се вижда с тях. Дъвчеше вкусната вафла и мислено си спомняше децата които познава. Вътре в шоколадовата вафла имаше дори ядки. Захруска внимателно. Дали онова момче с което играеха на топчета в пясъка не знае нещо?! Реши да го пита. Някой ден, като се прибере въщи. Тогава ще бъде голям и известен, всички ще го уважават и ще има кола. От онези, големи и черни. И техните няма да го бият повече. Отхапа последното парче и разгледа опаковката. Неусетно бе стигнал до ъгъла. Захвърли станиола и се залепи за

витрината. Около устните и по пръстите си имаше шоколад. Закри лицето си с ръце и се вгледа навътре. Бяха изложили нови играчки. Затаи дъх. Срещу него го гледаше огромно пухено мече. Времето сякаш забрави да тече. Замечтано го съзерцаваше цяла една вечност. Сигурно е много скъпо. Без да отделя поглед от стъклото, направи няколко крачки назад. Върна се. Разглеждаше всяка негова подробност. Не можеше да откъсне очи. На фона на него останалите играчки изглеждаха грозни. Мечето си имаше всичко. Изглеждаше съвършено. Седна на ръба на саксията пред магазина и продължи да го гледа. Не му се помръдваше. Слънцето бавно извървя пътя си. Отвътре проблесна бялата светлина на лампите. Мечето придоби различен цвят, но все така красиво. Накрая затвориша магазина. Продавачките весело си бърбеха и изчезнаха надолу в тъмнината на улицата. А той все още не помръдваше. Мечето също. Надигна се уморено. Затътри отново крака по мръсната улица. Ноцта бавно настъпваше. Жълтата светлина на уличните лампи придаваха особена реалност на града. Навсякъде звучеше музика, вървяха усмихнати хора. Никой вече не бързаше. И никой все така не го забелязваше. Чувстваше се ужасно малък. Мислейки още за

мечето, навлезе в хладината на парка. Намери любимата си пейка и се сгуши в нея. Твърдо бе, но тихо. Звездите студено проблясваха над него. Умората го отнасяше неусетно, и момчето се усмихна в съня си. В ръце стискаше мечето.

Среднощна разходка

Тъмнина. Тишина. Дървета. Гора. Чувства. Мисли. Стъпки. Време...

Излезе от двора и тръгна по улицата. Малко неща в тялото не го боляха. Чувстваше се пребит. Като куче. Защо ли “като”? И за кой ли път... Поредния сблъсък с Учителя. “Изкуството е да научиш, а не пребиеш ученика.” Да.. ама не. “Никой няма да те пази на улицата!” Не е лъжа. Светът е илюзия, казват мъдрите. А болката? Бавно вървеше по нощните улици. Левият пиццал го болеше. Влезе в денонощно заведение и попита за лед. Погледнаха го доста учудено, но му дадоха. Уви ги в кърпата и продължи към къщи. Така поне няма да се подуе. И така тренировка след тренировка...

Стъпваше по меката пътека и усещаше Духа на гората. Приемаше го и го носеше през живота му...

Учителят го гледаше учудено и студено. Самият той не знаеше какво става. Просто не му се занимаваше. Нямаше желание и сили. Оправдаваше се. Уморен е. Но не беше истина. И

двамата разбраха, че това е преломен момент. Но още не го приемаха. И осъзнаваха. Не изцяло. Нещо се губеше. Къде е висотата на Духа? Учителя не го разбираше. Точка на пречупване. Вече не бяха на едно ниво на разбиране. Искаше да вика, да реве, да чупи. Но пак си тръгна само пребит.

Вървеше през гората. Чуваше дишането си, сърцето си. Всяка стъпка. Шум на листа, изпука клонче...

“А... не! Ще се караме!” Полу на шега го каза, усмихна се и го целуна. След поредния удар, един зъб го болеше. А от бурните целувки сякаш щеше да падне. “Няма той да ти ги вади!” Прегръдка, целувка. Обичаше я безумно. Но го осъзна доста късно. В душата му бушуваше буря, но не успяваше да ѝ я обясни. В бойните изкуства винаги е виждал сблъсъка - грозната бруталност на животинския бой, и красотата на Духовната просветленост. Но сега я осъзнаваше остро. Нещо режеше душата му с нож. Още не знаеше как и какво. Рано бе да види, че раят е в любовта. Макар и прекрасно да разбираше теорията. Представите на Учителя, насадени в него, губеха почва. Пред любовта и красотата, която тя му

даваше.

Вятърът тихо шумолеше. Лъч светлина. Падащо листо. Сякаш пътеката няма край...

“Не ..не мога да ти обясня!” - отказваше се. Часове наред се опитваше да ѝ обясни нещо, което можеше само да се усети. Сякаш беше подписал неписан договор, от който се отмяташе. Усещаше тежестта на обвинението от Учителя. Без думи. А какво гласи учението? “Любовта стои на върха на триъгълника..” - така му беше казал. Да..

Разбра лицемерничето на “Учителя”, но след години. А тогава се разкъсваше между осъждането и “отритването” от Духовния път и любовта си. Но любовта надделя.

В края на пътеката светеше мъглявина. С всяка крачка съзнанието се избистряше...

Държаха се за ръце и плачеха. Сякаш светът се срутваше. Много месеци вече отчаяно се бореше с връхлитащите чувства. На любов и отчаяние. По дяволите, как се опитваше сам себе си да разбере! Миг спокойствие и спомени. Когато бяха все още щастливо невинни. Преди да се появи

зрънцето съмнение. Обичам ли я? И страхът - не я обичам достатъчно. Не я заслужавам. Лъгал съм нея и себе си. Ужасът от всеки поглед, усмивка. И безсилната ярост, че ѝ причинява болка. Не можеше да гледа как я наранява. А тя си мислеше, че я съжалява. Безкраен цикъл от повторения. Без изход. Осмисли безмислието на ученията. Никоя книга не можеше да му покаже верния път. Никой не можеше да му посочи посоката. Единствено той трябваше да изживее живота си.

Пътеката се приближаваше все повече до мъглявината. Гората не бе тъй гъста. Самотата започна да отстъпва...

“Боже господи, ти си лудо влюбен в нея. Толкова си влюбен, че дори не го осъзнаваш!” Осъзнаваше го. След година раздяла. И след година мълчание. Но отново беше раздвоен. Ин и Ян - вечната двойственост. А трябваше да са в хармония. За да е цялостен човек. Прекрасно нали?!?!

Но до края не разбираше как я обичаше и искаше свобода едновременно?!?! Не може да ги съчетае. Когато тя сложи край - полудя. А дяволчето в него изпитваше радост... От безкрайните открили се възможности. Сега копнееше за

нейната топлина. А съзнанието отричаше всяка възможност да са отново заедно.

“От теб се излъчва особена чистота”. Може би. Дали това не е Духовната просветленост!?!? Дълго време се бе стремил към нея. И тя му го е казвала. “.. миришеше на бебе!..” и отново прегръдка. И целувка.

Пътеката свърши. Чистотата на гората изчезна. Вървеше по улицата и гледаше хората. Уморени, безизразни очи отвърщаха. Смазани от живата. Отчаяни. Сенки, промъкващи се в мрака.

Почивката свърши. Потаяй се...

Избор

Замислено си почиваше в небитието. И този живот отмина. Оставаха му още само пет. И край... на преражданията. Погледна си записките - този трябваше да е тежък. Огледа се за подходяща възможност. Една жена сега раждаше в азиатската пустиня. Съвсем сама, през нощта. Не е зле, като начало. Тъкмо се канеше да се потопи в измерението наречено живот, и чу глас:

- Изобищо не си и помисляй! Вече съм го резервирал. До него стоеше стара душа и го гледаше враждебно.

- Досега все се прераждах в богаташки синове, пророци и царе. И ако не поема сега този тежък кръст, Бог ще ме накаже с допълнителни прераждания. Така, че...

- Няма проблем, добре. Отиди.

- Ех... щастливец си ти, като те гледам. Вече си минал трудните пререждания.

- Не... нищо особено. Едно самоубийство, два пъти нещастна любов, а сега последно бях убит при атентат.

- В Близкия Изток ли?

- Да

- Това и аз го преживях. Бях президент на една

от враждуващите страни. Проведох две мирни конференции, и ме застреляха в гръб.

- Боля ли много?

- Не... не повече от обикновено. Хайде, детето се ражда.

И изчезна. "Да..." - помисли си. Напоследък стана трудно дори да се преродиш. Огледа се за нова възможност. Съвсем скоро, щеше да види бял свят момиченце, в болница в Париж. Родителите бяха бедни, което бе добра предпоставка за тежък живот. Но града предоставяше широки възможности. Знаеше вече от опит. Преди две прераждания, бе селско чедо, от предградията. Но градът се разрасна и той бързо натрупа състояние, от производство на вино. В крайна сметка, умря като аристократ, в огромна къща, заобиколен от просълзени деца и внуци. "Не..."

- реши. "Трябва да намеря нещо наистина тежко!"

- Здрасти отново!
Обърна се. За своя изненада, видя отново същата душа.

- Какво стана?

- Абе... жената умря при раждането. А нали бе сама в пустинята... живях едва няколко часа. Не ми върви напоследък. А ти?

- Търся подходяща възможност.

- Я, виж! В южноамериканската джунгла се ражда дете. Племето ходи голо и обработва земята на ръка. Отиваш ли?

- А... не. Вече съм бил там.

- Труден ли е животът?

- От гледна точка на цивилизацията - да. Но те практически не познават парите. Живеят близко до земята, без предразсъдъци. Наистина, не познават и удобства, като банята, но не познават и бюрокрацията. Раждат се и умират естествено.

- Звучи интересно. Отивам

И отново изчезна. Проследи какво ще се случи. Детето се роди здраво и силно. Но бе вторият син, на вождата на племето. "Наистина не му върви" - помисли си. "Пак се роди с привилегии." Въздъхна. Всеки следва съдбата си. За пореден път започна да търси. В далечна провинция на Китай, се раждаше дете. Майката бе проститутка. "Добре..." - замисли се. "Тези жени обикновено захвърлят децата си. Ще опитам..."

Пропадна.

Допир... усещане... викове... кръв... светлина...

Странно. Осъзнаваше се, но не бе мъртъв. Усещаше двойственост. Духът му още

възприемаше и земната действителност.

Не се бе излъгал. Жената захвърли детето, веднага след раждането. Просто го изостави в гората. Цели две денонощия остана само там. Намери го будистки монах, минаващ наблизо. Бързо грабна бебето и го отнесе в манастира. Бе на границата, когато Учителят успя да го възкреси. Никога не узна кой е баща му. След смъртта на Учителят, остана в манастира и прекара живота си в труд и самовглъбение. Сега си отиваше. Двойнственото усещане, бе просветлението, което го учеха, че ще постигне миг преди смъртта. Монасите се бяха събрали около него, запалили свещи и четейки сутри. Свързващата го нишка постепенно отслабна, и... се скъса. Полетя към светлината, ся се нея и изчезна. Превърна се в чисто сияние.

Порива на плътта

“Той бе самотник.

Сам със сънищата си. И мъртви мечти. Обичаше празнотата. Глухия си вътрешен глас, крещейки неистово. Костеливата ръка на болката премяташе пустото тяло. Нейде кънтеше ехиден смях. А устните нямो мълчаха.

Самотна тишина прегърна прахта...”

Ръката спря. Безжизнено увисна в мрака на свещта. Не мога, не искам, не знам, край... Захвърли хартията. Уморените очи гледаха празно. Затвори клепачи и зарови глава. Сърцето туптеше с глухи стонове в сърцевината на мозъка. Всеки удар разкъсваше живата плът и късчета болка струяха навън. Инстинктивно сбръчи лице и се изправи. Тишината го смаза. Искеше да крещи до забрава. Докато гласът му изчезне в същата тази тишина. И се върне покойт. Пръстите сграбчиха молива и разкривените букви се появиха от нищото.

“Черни къдрици

падаха тежко.

Небрежно отхвърлени от малка ръка.

*Застинали неподвижно
пред каприза на времето.
Безмълвно чакащи своята съдба.”*

*Жълтата хартия леко се смачка. Протрумоля
между пръстите и изчезна в плътната сянка.
Там тихо изстена, скрита от жестоката
ръка. Боси крака стъпваха нервно. Силует на
безплътните духове блъскаше яростно костите.
Те неясно хрущяха, разкъсвайки меката тъкан.
Невидима кръв обагреше въздуха. Силата се
процеждаше безпрепятствено и неусетно се
губеше в хаоса на съзнанието. А то дълбаеше
странните символи в неуловимия живот.*

*“Тялото ми те иска.
Духът те отхвърля.
Впивам остри нокти в
плътта ти.
И тя конвулсивно се свива.
Очите безмълвно ридаят.
Духът ни кърви.
Невидим пламък изгаря вкопчени пръсти.”*

*Удар. Отново... и отново. Тялото ужасено
трепери. Свива нещастната си обвивка и вие
самотно към тъмния свят. Накрая се свлича*

*безжизнено, уморено от глухия плач. А съдбата
неумолимо продължава да пише, изтръгвайки
стонове от топлия дъх.*

*“Докосвам мекото тяло.
Тръпка изпълва гръбнака превит.
Ръката обгръща усещане диво,
и губи присъствие ненадейно в смисъла.
Викът застива в устните
и всичко пропада в съня...”*

*Облегна се бавно назад. Празните крайници не
чувстваха тежестта. Слънцето леко докосна
зениците и те се изпълстриха в червения залез. Тихо
поглъщаше птичата песен, която пристъпваше
плахо наоколо. Мъртви дървета протягаха клони
в сумрака на вечната нощ. Пресъхнала жажда
изгаряше гърлото. Неусетно изчезна в покоя и
късчета смисъл се пръснаха в нищото. Избухна
искра, свецата пропука и надеждата се промъкна
отново в света. Самотни стъпки отекнаха в
замрялата тишина.*

Сизиф

Облегнат на камъка, задъхано си почиваше. Най-накрая успя да стигне цепнатината. Единственото място, където можеше макар и за малко, да си почине. Кървава пот се лееше от лицето му. Мазолите по ръцете се пукаха. Едва дишаше.

Малко по малко, се успокои. Замечтано зарея поглед, отвъд хоризонта. Някъде далеч, където скиташе преди...

Чу се пукот. Скалната цепнатина се ронеше. Обърна се и напрегна усилия да го задържи. Камъка се усмихваше.

- Здравей! - каза му.

Премигна. Не можеше да повярва.

- Да, аз говоря. Това учудва ли те?

Разумът отказваше да го приеме. Ожесточено се съпротивляваше. Но той продължи.

- Мисля, че е време да поговорим.

- За... какво? - заекна.

- За всичко - усмихна се отново камъкът.

Огледа се. Някой му играеше лоша шега, сигурен бе.

- Не... престани. Съвсем истински съм. И други няма.

- Защо... а-а-а...

- Защо какво?

- Защо чак сега проговори?

- Всяко нещо с времето си.

Съвсем се обърка. "Това не може да се случва" - мислено си повтаряше. Но бе истина.

- Добре... нека ти задам един въпрос. Защо не ми вярваш?

- Защото... камъните не говорят.

- Много неща не са така, както би трябвало да бъдат. Но се случват. По единствено възможният начин.

Замисли се. Животът има много измерения.

- Да, и аз сега ти позволих да навлезеш в моето измерение.

- А какъв е смисълът?

- Можеш да научиш повече за самия себе си.

- От теб?

- Имаш само мен. И склона.

- Наистина... за цяла вечност.

- Смъртта е наш приятел. При това желан. За съжаление, рядко го осъзнаваме.

- Защото нямаме познание. Трудно се избира неизвестността.

Камъкът мълчаливо се съгласи.

- Какво си ти всъщност?

- Аз... съм твоето съзнание.

- Абстракция, която тежи?!

- Нося всички твой мисли и чувства. Никак не са леки, наистина.

- Не, не... не е възможно - завика в истерия - трябва да се освободя... да се махна... ти - посочи го с пръст - ти трябва да изчезнеш!

- Освободи ме... освободи съзнанието си... едва тогава ще изчезна...

Събуди се с вик.

Лежеше до камъка. Първите лъчи на слънцето проблясваха. Идваше новият ден. Стана и докосна камъка. Стоеше си, твърд и неподвижен. Пое дълбоко дъх и го забута. Наистина, тежеше.

Разчистване

Уморено закопча колана. Седна и потърка очи. Седмицата сякаш нямаше край. Дооблече се, и отвори бавно шкафа. Извади оръжието. Провери го внимателно. Всичко си беше на мястото. Заклучи и излезе. Улична лампа мързеливо премигваше. Разсъни се от нощния хлад. Закрачи по-бързо. Катедралата отсреща заби. Закъсняваше. Сви в последната пряка и видя светещата кола. Чакаха го. Както всяка вечер. Приблужи отворения прозорец. Шофьорът четеше вестник.

- А... как е? - видя го.

Хвърли вестника на седалката до него.

- Видя ли го?

- Не... сега ставам.

Взе вестника в ръце и седна. Запаля и потеглиха. Черни букви от заглавната страница кресяха: "Траур". Цинична усмивка пробяга по устните му. Запищя телефон.

- Да! - извика шофьора, докато се бореше с волана. - Добре... после ще говорим. Айде...

Затвори. Караха сякаш безцелно по тъмните улици. Избягваха осветените места.

- Кой е днес?

- Един... ще го видиш.

Завиха по кален калдъръм. Малко по-нагоре спряха. Загаси светлините.

- Вътре ли е?

- Да. Скоро ще излезе.

Извади оръжието. Отново го провери. Щракна на празно. Погледна пълнителя. Три патрона. Винаги използваше малко. Внимателно го сложи, и зави заглушителя. Зареди. Мълчаливо зачакаха. Луната отгоре невинно блестеше. Дърветата тихо отговаряха.

Врата хлопна. Някой изпусна ключове. Приглушено заруга.

- Ето го...

Погледна го с безразличие. Вече не ги различаваше. Скъпо яке, излъскан. Стъпките му отекнаха в тишината. Ходеше тежко. С бавно движение натисна копчето на дистанционното. Сребриста кола през улицата светна.

Прибра оръжието и тихо излезе. Приближи се отзад към колата. Никога не го подозираха. Носеше черна фанелка, избледняла от слънцето. Скъсани дънки... маратонки. Всъщност, бе никой. Наведе се леко към прозореца. Трябваше да го излъже, за да го отвори.

- Извинете... - подкупващо започна.

Стъклото се откряна.

- Какво?! - изрева тъпо животни насреща.

- Поканиха ме на рожден ден... - глупаво се усмихна - търся номер 52.

- Е там някъде е... - посочи напред с дебелия си пръст.

- Благодаря много! - усмихнато отвърна, и се обърна сякаш да тръгне в указаната посока. Бързо извади оръжието и стреля. В тила. Кръв опръска стъклото. Тялото тихо се свлече на седалката. Поредният. Напоследък дори не ги броеше. Тръгна обратно. Обучението му бе кратко. Три дни в планината. По хартиени мишени. Седна в колата.

- Мъртъв ли е? - попита запалвайки.

- Ти как мислиш?

Потеглиха.

- Къде да те оставя?

- Малко по-надолу. В началото на парка. Искам да се поразходя...

Оръжието му убиваше. Извади и го премести. Колата спря. Моторът тихо работеше.

- Утре... по същото време?!

- Да... пак там.

Завъртя дулото и стреля. Бялата риза почервения.

- Какво... - очите отсреща недоумяваха.

Дишаше трудно, с хриптене. Злобна усмивка разтегли устата.

- Не можеш... да убиеш всички... идват... други.

Главата тихо падна на кормилото. Ръцете увиснаха. Капки кръв се процеждаха измежду устните.

- Наистина... още от времето на Ной. Такава е човешката природа.

Внимателно изтри отпечатъците. Остави оръжието на седалката. Излезе и закрачи към тъмния парк. Въздъхна дълбоко. "Аз бях до тук", помисли си. В далечината още светеха фаровете. И моторът тихо работеше.

Самотна вечер

Тапата на виното изстена. Червената течност се изля в кристалната чаша. Погледна я на светлината на свещта. Отпи. Остави леко тръпчив вкус в устата ѝ. Потъна назад в креслото. Хавлията безсрамно откри голите ѝ бедра. Сама бе. Усмихна се загледала в празната стая, и отново отпи. Виното напомняше за отминали времена. На спокойствие... и безгрижие. Пресегна ръка за дистанционното. Лениво пусна радиото. Звучеше класическа музика. Тихо я отнесе в детството ѝ. Сякаш майка ѝ отново шумолеше с роклята си, докато приготвяше вечерята. Баща ѝ отключваше вратата, и влизаше с подарък в ръце. Музиката спря. Изключи го бързо. Загледа се в дълбокия червен цвят. Доближи чашата до устните си и отпи голяма глътка. Задържа я между езика и небцето си. Усещането бавно се промени. Както и чувствата ѝ към него. За миг усети мириса му. Преглътна. Остави чашата до свещта. Огъня неподвижно ѝ се присмиваше. Взе телефона в ръце и набра първия номер, който и дойде наум.
- Ало?

- Здравсти.

- А... какво правиш?

- Нищо. Пия вино.
- С кой?
- С никой. Сама.
Смутено мълчание.
- Задръж за малко, моля те...
Слушалката леко изтропа. Чуха се нечии
приглушени стъпки.
- Ало?
- Да, тук съм.
- Наздраве.
- Ама... какво направи?!
- Налях си малко джин.
Смах.
- Е... наздраве.
Двете отпиха.
- Какво става, всичко наред ли е?
- Да. Просто...
- Да. Ако искаш... ела насам?
- Не, не се притеснявай. Ще се видим на работа
утре.
- Добре... до утре.
- До утре.
Затвори. Леко завъртя чашата между пръстите
си. Меки отблясъци играеха по лицето ѝ. Взе
отново телефона. Искаше да се обади на някой.
Нямаше на кой. Слушалката студено повтаряше
познатия сигнал. Остави я. Наля си още вино

и пусна телевизора. Сменяше програмите, без
интерес. Последния бе музикален. Намали звука,
и го остави. Красиви момичета танцуваха
с богати момчета. Всички с лъскави дрехи.
Главата ѝ уморено се облегна назад. Пръстите
спряха да стискат кристалната чаша. Задиша
леко и непринудено. Очите ѝ се затвориха.
Свещта проплака и загасна.

Вселенски истории

Студени безлични звезди бавно се появяваха и отново изчезваха в безкрая. Небрежно прекарваше пръсти през занемарената си брада и замислено наблюдаваше тъмната вечност. Светлината проблясваше в угасналите му очи и отминаваше. Съзнанието счуни оковите на времето и се зарея някъде из плаващото пространство. Смехът отекна отново в ушите му. Мек и звънлив, преливащ от щастие, излъчващ особена нежност. От нея към него. Стоеше неловко смълчан пред преливащата ѝ жизненост. Не можеше да съдържа единствено прокрадващата се усмивка.

- Ха-ха-ха... - прокътят гласът ѝ - Появиха се отново.

- А... кое?!

- Тръпчинките. Имаш красиво лице, на знаеш ли? Да, знаеше. Назад във времето някой го бе шептял неведнъж.

- Не, така не. Само когато се усмихваш. Изненадано я погледна с празен поглед.

- Недей... няма смисъл. За това ли си тук? Мълчаливо вдигна рамене.

- Не съм сигурен - стресна се от собствения си глас - може би.

Извърна глава. Нещо в него изригна. Избухна като

помитащ вулкан и се изгуби дълбоко в стомахът му, причинявайки болезнено свиване.

- А ти?! - объркано гледаше встрани. Гласът му бе дрезгав и тих - Ти защо си тук?

- Заради истината.

- Истината... какво би променила тя?

- Много неща. И нищо.

Лицето постепенно загуби веселата си искра и тъмните очи пронизаха безкрая.

- Дълбоко в нас съществува нещо. Нещо неясно, странно и неизказано. Нещо, което ни определя. Нещо, което ни движи. Дори когато не знаем какво искаме, какво правим или къде сме изобищо. То ни тласка напред, към неизвестната страна на живота. Трябва да продължим, не можем да спрем.

- Душата ни крещи от болка, а съдбата е глуха. Бих искал всичко да спре, да утихне. И да изчезна в нищото...

Замлъкнаха, вгледани някъде напред, без сами да знаят отговора.

Остър звук прорязва тишината. Сепнато осъзна безличната действителност. Малка машинка тихо заработи в дъното на стаята. Откопча колана и плавно се отласна от стола. Превъртя се грациозно в безтегловното пространство и се спря в стената. Самотният удар увисна в

сумрака на тишината. Ъгълчетата на устата му едва забележимо се разтеглиха. Отново чуваше звънкият ѝ смях. И мекия укор в очите ѝ. Никога на успяваше да прецени разстоянието. Плавно се придърпа към масата и взе тясното листче.

- Повтори 381 съобщение. Неясно. -

Учудено повдигна вежди. 381 съобщение?! Леко се понесе напред и седна отново на стола. Клавишите затракаха под пръстите му и тъмният екран просветна. Малко усмихнато човече ходеше в ъгъла на екрана, разпръсквайки се на дребни късчета, които образуваха думите “Добре дошъл!” После отново се събираше и усмихваше. Пред погледа му бясно се нижеше всички изпратени съобщения. 200... 300... 381. Екрана замръзна.

- Първи реактор отказа. Превключвам на втори. -

Погледна датата. Бе изпратено преди две седмици. “Наистина”, сбръчи вежди, “оттогава съм на втори.” Обърна листчето в ръката си. Бяха го изпратили преди повече от две седмици. Сигналът се бавеше все повече. А още не бяха и на половината път. Острият звук се разнесе отново. Скочи бързо към машинката, но този път увисна някъде по средата на пътя. Протегна

се към тавана и едва се отблъсна от него. Новото листче гласеше:

- Разбрано. Втори добре ли е? -

Пусна листчетата в дупката наблизко и тя безшумно ги погълна. Дори архивите се налагаше да се всмукват. Закопча колана на стола си и започна да пише:

- Всичко е наред. Не губим мощност. -

Човечето в ъгъла правеше знак, че го изпраща. Погледна замислено календара. Ще пристигне най-рано в края на месеца. И още толкова до отговорът им. Въздъхна и се облегна. Значи, към средата на другия. А някога компютърът вкъщи му се струваше бавен. Погледна отново календара и с учудване установи, че това ще е през следващата година. Тук нямаше усещане за времето. Пръстите му пак затракаха по клавиатурата. На екрана се появи образа на спящ човек.

- Здравей! - дрезгаво прозвуча гласът му в слушалката.

Спящият премигна и отвори мътните си очи.

- Какво има?

- Идва Коледа и Нова година.

Кисела гримаса изкриви лицето на човекът отсреща.

- Е, и?!

- Нищо. Просто...
- Както всяка година. - издишайки довърши -
Нещо друго?
- Съобщенията се забавят още.
От екрана го гледаха две отегчени и празни очи.
- Лека нощ.

Екрана изгасна.

- Лека нощ... - промърмори на себе си.
Подръпна отново брадата си и зарея неясен
поглед. Замислено натисна един клавиш.
Човечето в ъгъла се раздвижи. Мързеливо започна
да пише с една ръка и като свърши го изпрати.

- Честита Коледа! И Нова година! -

Малко преди това трябва да пристигне. Човечето
изчезна и екрана се сля с тъмнината. В сумрака
на стаята звъннаха чаши.

- Представи си, - очите ѝ блесяха - че в тях
има най-хубавото и пенливо шампанско. Кое то
ни чака единствено да отпием.

Мълчаливо се усмихваше.

- Добре - съгласи се накрая - Наздраве!

- Наздраве!

Чашите звъннаха отново. Гледайки се в очите,
отпиха от празните чаши и се засмяха.
Несъзнателно се усмихваше и в момента. Първата
им нова година на борда на този летящ затвор.
Бавно се понесе към вратата и после надолу по

коридора. В дъното отвори малка врата и влезе в
оранжерията. Крехки зелени растения живееха
на изкуствена светлина. Понякога съзираше дори
микроскопични насекоми, отчаяно борещи се
с нулевата гравитация. Внимателно откъсна
лист маруля и се понесе обратно. Вкусът бе
странен, но пред очите му отново изникна образа
ѝ, когато ентусиазирано опитваше първата
реколта.

- Невероятно е! - цялата сияеше - Почти като
земна.

Пак се усмихваше сам. Отхапа и влезе в стаята
определена за отдих. Две легла с колани и странни
приспособления за поддържане на тялото
изпълваха пространството. Седна на едно от
леглата и включи широкия екран отсреща.
Дъвчейки избра следващият научнопопулярен
филм от фонотека. Отдавна не понасяше
игралните. Изглеждаха ужасно безмислени
от далечната му безтегловна гледна точка.
После се облегна назад загледан в майката земя.
Причудливи насекоми пъплеха по нея и ровеха
дупки. Без да иска в съзнанието му изплува
първата им нощ. Лежаха застинали в мрака,
без да продумват. Всеки опитваше да се осъзнае
след разстърсващото излитане и кошмарното
безтегловно състояние. Накрая той не издържа.

- Добре ли си?
 - Да - несигурно промълви тя.
 - Повръща ми се.
 - Да, и на мен. Нормално е, телата ни се съпротивляват.
 Всеки остана с мислите си.
 - Може ли да те попитам нещо?
 - Разбира се.
 - Защо ще опишем огромен кръг в космоса?
 Направи опит да се засмее.
 - За да можем да се върнем. Не ти ли обясниха?
 - Не посмях да попитам. Ти си ученият, аз трябва да съм ти в помощ.
 - Ако летим направо, ще ни трябва още толкова време да се върнем.
 - А сега описваме пълен кръг, връщайки се накрая на земята.
 Усмихна се в тъмното. Наистина е просто.
 - В продължение на трийсет години ще бродим из космоса в търсене на антиматерия.
 - Според предварителните изчисления.
 Засмяха се.
 - Поне не сме сами. Пред нас има друг кораб.
 Ръката му стискаше наполовина отхапаната маруля. Не е честно, помисли си, да ме изостави така. Сам. Постепенно се привързаха един към друг. Сутрин с удоволствие чакаше да

види усмивката ѝ. И последните разменени шепнешком думи в тъмнината преди да заспят. Един ден усмивката просто изчезна. Умря тихо в съня си, незабележимо. Дори не знаеше причината. Остана му единствено да изпълни точно стъпките описани в подобни случаи. Тъжно отхапа от марулята. На екрана се движеше голям черен бръмбър. Лесно преодоляваше буците пръст. Изглеждаше напълно уверен в действията си и целенасочено отиваше нанякъде. Бързо достигна втори подобен нему събрат и ожесточено се нахвърли върху ми. Схватката бе бърза и неумолима. Нападнатият падна мъртъв и бръмбърът се зае систематично да убива поколението му, пред безучастният поглед на майката. Устата му замръзна с несдъвканата маруля. После бръмбърът доволно се приближи до женската и я оплоди на свой ред. Кадрите се смениха и красив залез измести насилието. Бръмбърите винаги бяха изглеждали в очите му като големи безобидни гиганти сред насекомите. Озадачи го колко много насилие могат да крият дори малките същества. Безмълвно изяде марулята, все още замислен над загадката. Почувства се малка незабележима част от огромната неумолима вселена.

Рязък вик го изтръгна от дълбокото състояние. Скоси и се завтече към контролната зала. Сред звездите се виждаше огромно сияние. Другият кораб мигновено изчезваше. Остана само лъчиста енергия.

- Антиматерия... - прошепна тихо на себе си. Прескочиха искри и всичко изчезна, изгубено в безкрайното сияние. В тъмния космос се понесе последно съобщение:

- Засякохме силно сияние близо до вас. Всичко наред ли е? -

Край на първа част.

Вселенски истории II

Уморено потърка очи. Гледаше как топлата пара леко се издига над горещата чаша с кафе и копнееше отново за тихите дни на спокойно безделие, в които прекара последната една година. Вятърът отвън навяваше есенни листа, старото кресло леко проскърцваше, а червените лъчи на слънцето тайно се прокрадваха през спуснатите щори. Отнякъде се носеше едва дочута музика и клепачите безмълвно се затварят, оставяйки душата да полети над света.

- Близо сме, да пускат ли сондата?

Сепна се. Надвесено над него стоеше напрегнато лице на човек, който нетърпеливо чакаше за отговор. Втренчи немиждащ поглед в екрана. Лъчите сякаш се врязаха дълбоко в сърцевината на мозъка му и причиниха болезнено свиване на бръчките по лицето му. Там безлично мигаше червена точка, под която неизменно течаха координатите на движението. Несъзнателно вкопчи пръсти в горещата чаша и промърмори под носа си:

- Да... мисля, че да.

Човекът се стрелна напред и изчезна сред гъмжилото от хора и компютри, давайки

оживени знаци с ръце на всички присъстващи. Погледът му безцелно преминаваше през лица и предмети, докато съзнанието му отказваше пред умората и напрежението на новата мисия. Отпи от кафето и погледна с благодарност тъмната течност. Червената точка на екрана продължаваше бавно да се движи, а сред безкрайният космос си проправяше път самотно съобщение:

- Пуснете сондата пред вас. Изчакайте резултатите. -

Осезаем сумрак обграждаше мълчаливите силуети. Напрегнато стискаха в ръце картите и всеки преценяваше възможностите.

-Дай ми една-наруши накрая мълчанието единият, защипвайки картата на импровизираната маса за покер.

Другият безмълвно изтегли горната и му я подаде. Мълчанието увисна отново във въздуха. Погледът и на двамата бе вперен в купчината полусмачкани хартийки, защипани на масата пред тях, всяка една надписана с определената сума която носи.

- Отказвам се! - ядно захвърли картите първия. Те се разпръснаха бавно и прелетяха известно разстояние, като накрая застинаха сами в

пространството. Усмивка разтегли лицето на другия и той тъкмо отвори уста, когато остър звук наруши тишината. На екрана пред тях се изписа ново съобщение.

- Започваме... - тихо промърмори спечелилият и двамата закопчаха коланите си. Совалката намали плавно и накрая спря напълно. Малък люк се отвори и от него с леко разтърсване се отдели компактен спътник.

- Имаме видимост - отбеляза загубилият.

- Потегляме...

Миниатюрната совалка леко ускори и се понесе безшумно пред тях. В ъгъла на екрана се виждаха студени звезди, към които се отправяше сондата.

- Колко време пътува сигналът до земята?

- Около две седмици.

Питащият събра леко вежди.

- Ще трябва да разчитаме предимно на себе си. Отвърна мумълчаливо кимване с глава. Пръстите безшумно пробягаха по клавиатурата:

- Сондата изпратена успешно. -

Координатите бавно се меняха на екрана пред тях и хипнотизираха безмълвно наблюдаващите ги.

- След колко време сондата ще достигне антиматерията?

- Около... при постоянна скорост - замислено пресмяташе - четири до пет часа.

- Добре... - въздъхна другият и се облегна назад - имаме време.

- Ревани?!

- Винаги!

Засмяха се и събраха отново картите. Сондата самотно пътуваше в студената тъмнина наоколо, докато силуетите напрегнато се взираха в изрисуваните образи, които стискаха в ръце. Времето неусетно течеше и определеният час настъпи, когато силно разтърсване раздруса цялата совалка.

- Какво беше това?!

- Нямам представа...

Захвърлиха пригодените за карти хартийки и се втренчиха неразбиращо в уредите. Всички бяха застинали в норма. Никъде не откриха повреда. Бавно се спогледаха и си отдъхнаха.

- Виж - посочи екрана единият - сондата започва да изпраща резултати.

Тя бе достигнала мястото и изпращаше първите направени спектрални анализи. Готвеше се да изстреля и първата пробна ракета. Камерите ѝ показваха празно пространство. Ракетата се отдели леко и безпрепятствено премина през определените координати. Нищо не се случи.

- Можеш ли да свериш координатите?

- Това правя... верни са.

- Изпращам втора ракета. Надясно от целта. Втора ракета се отдели и отново премина безпроблемно, изгубвайки се накрая някъде в мрака на безкрая.

- Странно... възможно ли е да изчезне?

- Изпрати трета, наляво.

Трета ракета набра скорост и изведнъж избухна в искри. Ослепително сияние припламна и тихо изчезна. Никой не продума. Сондата леко се завъртя и се приготви за нови проби.

- Там има някой! - рязко извика единият.

Сочеше към левия ъгъл на стената.

- Видя ли го?

- Няма никой... - объркано промълви другият.

- Сега е там! Гледай, гледай... - разпалено сочеше към тавана.

Откопча колана си и полетя натат.

- Избяга... дръж го.

Отблъсна се от тавана и се удари силно в един от уредите.

- Сега ще го хвана...

Бясно се опитваше да хване празното пространство, докато лицето му се обагри в кръв. Другият замръзнал го наблюдаваше, без да знае какво да направи.

- Чакай... няма никой. Сами сме.

Откопча колана си и се опита да го достигне. Без да чува думите му, той продължаваше да се бори сам в сумрака. Приблизжи се бавно и го хвана за ръката.

- Не ме пипай... то ще ни убие... махай се...

Замахна и го удари силно. От удара полетяха и двамата в различни посоки, помитайки отново бордовите уреди. Болка преви тялото на ударения. Другият продължаваше да крещи и блъска с всички сили по стените на залата. Накрая бързо изскочи, премятайки се през вратата и викайки:

- Хванах го...

Крясъците продължиха да се чуват от коридора и после от съседния отсек. Другият бавно се осъзна от удара, надигна се и го последва. Отсека бе затворен, а ударите отвътре не спираха. След малко всичко утихна. Леко опита да отвори вратата. Не помръдваше.

- Чуваш ли ме? - извика към него.

Не последва отговор. Опита отново да отвори. Вратата пак не помръдна. Върна се в контролната зала и трескаво написа:

- Извънредно положение. Обръщам
моментално назад. -

Закопча колана и понечи да обърне. От заключения

отсек се чуха нови крясъци. Скочи от стола и се заветче натам, блъскайки се във вратата. Все още бе заключена, а виковите му се губеха в неистовите звуци отекващи вътре. Отчаян, плавно обърна Совалката и ускори до максимална скорост. Крясъците дълго не стихваха. Въртеше се като лунатик из пространството на кораба, без да може да направи нищо. След няколко дълги часа, дрезгавите викове намаляха и накрая напълно спряха. Направи нов опит влезе в отсека. Отново неуспешен. Застина самотно на стола си, докато Совалката летеше през необятното пространство. Дългите дни и нощи сякаш се сляха. Изтощената психика отказваше да спи и яде, и времето минаваше като в безкраен сън, който не водеше никъде. Бе запалил всички възможни лампи и изтерзаното му съзнание реагираше на всеки звук или сянка. Изключи екраните, на които често се появяваха човешки лица, изпити, гледащи го с безумно син поглед, сякаш бъркащи с ледени пръсти в душата ми. С часове мърмореше несвързани думи, понякога страхувайки се дори от собствения си глас. Тишината накрая обгърна изнемоющиято тяло и всичко изчезна в далечна и желана тъмнина.

- Събужда се... - нечий глас долетя от бялата

светлина.

Бавно отвори очи и безмислено огледа непознатите лица. Отвори устни, но не успя да издаде звук.

- Не се притеснявай - леко го докосна топла ръка - скоро ще си възстановиш събитията. Сега просто се отпусни...

Въздишка на облекчение премина през всички. Обърна глава. Мека слънчева светлина струеше през отворения прозорец. Шепотът на вятъра обещаваеше тиха пролетна нощ.

Бавно закричи по улицата. Учудваше се на собствените си усещания, стъпвайки по земята. Совалката бе минала на автопилот и накрая бе катапултирала. Останките още се изследваха. Някак странно му бе, че все още диша. Защо?! Никой не знаеше. Плочките под краката му бързо се покриха с едри капки дъжд. Вдигна глава и впери поглед към небето. Стихията неусетно се изля над земята, измивайки цялата натрупана прах. Хората се разбягаха и улиците опустяха. Стоеше сам, разперил ръце към света, а водата тихо се стичаше по мокрите му дрехи.

Край.

Усещания

Голият ѝ крак спря да помръдва под масата. Допря внимателно салфетката до устните си и несъзнателно я смачка. Замислено я пусна върху таблата. "Сега ще влети като хала и всичко шеметно ще се завърти..." Вратата се отвори и вътре влетя някой. Огледа се в крачка и бързо приближи усмихнат към нея.

- Здравсти!

- Отдавна ли си тук? - наведе се към нея и я целуна. Носеше дъх на хора, улици и бързане.

- Н-не... - тихо проточи. Седна срещу нея и искрящите му очи огледаха наоколо. Наблюдаваше го втренчено, все още с ръка до устните си.

- Как си? - наведе се към нея отново. Хвана ръката ѝ.

- Добре съм... - оживи се сепнато, налагайки си сякаш сама. Погали пръстите ѝ поглеждайки встрани. Заведението бе почти празно и хладно. Блестящите витрини ги гледаха лакомо.

- Гладен ли си? Искаш ли нещо?

Събра леко вежди.

- Не, не... - неубедително. Погледна надолу към хартийките в таблата.

- Сигурен ли си? - отдръпна ръката си - Аз имам пари...

- Не, не искам.

Погледна я с онези пламъчета, в които някога се влюби. Невинни и неудобно дълбоки. Като че ѝ казваха - "Да знам, но... не. По-добре не." Отклони очи. Усещаше как той още я гледа. Изнива чертите ѝ. Незабележими мускулчета потрепнаха като сянка по лицето ѝ.

- Хайде да ставаме... - трепна нервно.

Пламъчетата изчезнаха.

- Добре.

Изправи се леко, взе таблата в ръце и изхвърли боклуците. Тя се изправяше когато се обърна и я прегърна. Залитна към него. Телата им се допряха и скоро хармонизираха стъпките си.

- Много хубаво съм се облякла днес, нали? - прошепна тихо и оправи бялата риза. Ръката я обви и усети устните му върху бузата си. Все още с дъх на улици. Прегърна я силно отстрани и докосна върха на ухото ѝ.

- Красавице...

Отпусна се несъзнателно в него. Силуетите им се плъзнаха по гладките стъкла и се стопиха надолу. Вратата се разтвори и уличната прах и светлина се стовари върху тях. Присви очи. Запромъкваша се напред между тълпите от хора и миризми. Неусетно я преведе през навалищата, все още в обятията му. Сякаш бе вече невидима

за жадните погледи на минавачите. Скрита дълбоко в прегръдката му. "Прави всичко със замах...", помисли си. Тайно наблюдаваше израза му, пробивайки път напред, без да я изпуска. Следобедното слънце се спускаше зад гърбовете им. Проникваше през прахта, и ѝ придаваше стелещ се обем. Ситни частички се пръснаха пред краката им и вратите на автобуса отвори. Изкачиха стъпалата и потеглиха. Задухата ги притискаше отвсякъде. "Знам, че усеща, но не бива да му казвам." Долавяше туптенето на сърцето му. Бавно прекара ръка по гърба ѝ. "Дали наистина не го обичам вече?" Замислено гледаше навън, над нея. "Още съвсем малко..." Влага проникваше под дрехите ѝ, топла и объркана. Проследи погледа му навън. Дърветата пробягваха в стройни редици, с контрастни сенки. Пръстите му инстинктивно я притиснаха и особените пламъчета отново надникнаха в душата ѝ.

- Слънчо... - промълви и целуна долната ѝ устна. Затвори очи и вътрешно се отдръпна.

- Чакай... - въздъхна с гримаса и се отлепи от тялото му. Въздухът проникна и прогони топлата влага. "Отдалечава се... губя го." Отвърна погледа си от нея. Бе някак спотаен, тъжен. "Усеща ме... господи какво да направя?!"

Разкъсваше се, но не можеше да се реши. Допря глава до гърдите му. Сърцето още туптеше дълбоко. Прегърна я като стон.

- Какво има? - проговори с мъка. Сепна се и го погледна.

- Нищо няма... - опитваше се да бъде сигурна - защо?

Слязоха и бързо се понесоха през малките улички. Блоковете се изнизиха покрай тях. Отключи и влязоха. "Трябва... трябва да го обичам!" Студенината на пода и самотата на апартамента ги посрещнаха. Захвърли обувките в коридора и започна да се разсъблича.

- Слънчо... би ли ме разкопчал?

Несигурен, се показва на прага на стаята ѝ. Очите ѝ го гледаха отворени през рамо. Приближи се и разкопча малкото копче, отзад на врата ѝ. "Трябва да съм неустоима!" Обви ръце през корема ѝ, и целуна мъха под косата ѝ. Сграбчи ръцете му и недоловимо изпъшка. Изхлузи внимателна бялата риза нагоре и откри кожата ѝ. Завъртя се и го прегърна. Червилото бавно се размаза по устните им. "Обичам го, обичам го!"

Бавно легнаха върху ниския матрак. Чувстваше възбудата по цялото му тяло. Затвори очи. Студените пръсти свалиха дрехите ѝ. Бавно долепиха треперещите си тела. Зарови пръсти

в косата му. Усети върха на езика му по зърната на гърдите си.

- Искам да... влезеш в мен - прошепна в ухото му. Целуна я и проникна. Стонът на двамата заглъхна в задушавашата целувка. Движеше се бавно, сякаш можеше да спре времето. Хвана ръцете му и ги разпери встрани. Стискаха вплетените си пръсти, и пропадаха един вдруг, чувствайки как неизбежното се промъква. Събра усещането в себе си и безмълвно достигна края. Останаха дълго така. "Искам да го обичам..." Дишаше на пресекулки през пресъхналите си устни. "Защо е толкова хубаво?" Докосна я с устни.

- Добре ли си?

- Да - отвърна едва.

Изправи се бавно и срещнаха очи. Сякаш отново се виждаха един друг. Сумракът настъпваше. Сенките полека започнаха да пълзят, като неканени гости из стаята. Лежаха притиснали отново голите си тела. Неусетно рошеше падащата коса на гърдите си. "Трябва да избягам...", не я оставяха мислите.

- Чувам сърцето ти...

Погали крака ѝ, и целуна любовта, която му се изплъзваше. Ръката ѝ спря. Тъмнината полека скри усещанията им. Той стана и се облече.

Задържа за миг главата ѝ в дланите си. Отново затворила очи се бе отпуснала в ръцете му.

- Чао... слънчо.

Вдъхна аромата ѝ. “Когато избягам надалеч... ще му кажа.” Стъпките му потънаха надолу по стълбите. “Просто... не го обичам вече.” Силуетът се сля с тъмнината и вратата на апартамента се затвори.

Интервю

- Изгарям от желание да ви задам един въпрос, Създателю, който сигурна съм горещо вълнува цялото ни човечество...

Бог леко склочи вежди и кимна утвърдително, очаквайки въпроса с нарастващ интерес.

- Защо създадохте света такъв, какъвто го наблюдаваме в момента?

Паузата бе изпълнена с напрегната тишина. Създателят леко се усмихна, нетърпеливо се намести в креслото и прокашля гърлото си.

- Знаете ли, това което виждате далеч не е всичко - усмивката му бе подкупваща - ако... трябва да бъде и изцяло честен, преди няколко еона имах два неуспешни опита, особено вторият. Той всъщност завърши трагично.

Замислено се опря на могъщата си десница, спомняйки си очевидно неуспешният опит.

- Бихте ли споделили нещо повече в тази връзка? Тъмна сянка премина през лицето му.

- Не обичам да се връщам назад. Като всеки творец, и аз съм имал период на съзряване и бих желал да ме запомнят с добрите неща, които съм създал.

-И все пак-настоятелно продължи амбициозната журналистка, гледайки го втренчено през

тесните си очила - макар и леко да ни загатнете нещо?

- Ами... - въздъхна дълбоко - първата вселена която създадох завърши с пълен колапс. Впоследствие дълго се връщах и прекарах не една и две безсънни нощи в търсене на грешката. Най-накрая, рано една сутрин, спомням си го сякаш бе вчера, забелязах малко несъответствие в първичните ми изчисления, за положението на планетите една спрямо друга. Тази грешка по-нататък се е наслаждала и резултатът бе изключително неустойчива система. Издържа може би около десетина милисекунди. Не съм напълно сигурен, трябва да погледна записките си. Мисля...

- А какво се случи с втората? - нетърпеливо го прекъсна интервюиращата.

- С втората... как да ви кажа, случи се... бих го нарекъл нещастен случай.

- Нещастен случай?! - прецизно очертаните ѝ вежди въпросително си повдигнаха иззад очилата.

- Трудно ми е да ви обясня, - потърка нервно брадичката си с ръка - там вече бях изчистил въпросната грешка, този мой... да го нарека препъни камък, и системата се задържа стабилно в продължение на няколко милиона години. Няма да забравя онзи първи трепет, с който всяка

сутрин, още щом отворех очи, наблюдавах крехката планетарна система. Малко по-късно, добавих второ слънце, което значително измени облика ѝ, но промени и топлинния ѝ баланс. По това време аз вече работех по създаването на две нови галактики, в които изкопирах голяма част от така създадения модел. Там беше и една невероятна малка планета, китна като райска градина, изпълнена с красота и хармония...

Бог унесено спря, притворил замечтано очи.

- Красота и хармония..? - повтори журналистката, която очевидно не изпускаше нишката на разговора.

- Не, не, вие не можете дори да си представите за какво говоря. Това бе един изключителен по рода си шедьовър, едно... едно... - отчаяно търсеше подходящата дума - а... а... - оживено ръкомахаеше, но думата все така не идваше - невероятно, просто невероятно - заключи накрая.

Погледът му бе отправен далеч встрани, неவிждайки нищо около себе си. Накрая скръсти мълчаливо ръце. Журналистката го гледаше все така въпросително и накрая плахо се осмели да продължи:

- Дали не бихте опитали, с няколко думи само, поне да ни опишете за красотата за която

говорите...

- *Не, невъзможно! - раздразнено я прекъсна - Виждате ли, всеки творец създава през живота си нещо велико и неповторимо, грандиозно. Но само едно. Аз изгубих своето...*

- *Споменахте за второ слънце... бъдещият проблем е дошъл оттам, или може би...*

- *Да... - махна нетърпеливо с ръка - не бях предвидил новото състояние на материята, в което се превърнаха всички тела. Една сутрин се събудих и не можах да повярвам на очите си. Прах покриваше всичко и... няма значение. Това е минало. Но тогава... - усмихна си се сам на себе си - толкова се ядосах, че пратих всичко по дяволите. Глупаво наистина...*

- *По дяволите?!*

- *Да, с един замах ги запратих при него. Но това предизвика нов колапс, който накрая роди първата черна дупка. Доколкото разбрах обаче, той много държи на тази си придобивка. Дяволът, имам предвид.*

Журналистката нервно стискаше ноктите си един в друг, докато накрая от повечето потече кръв. Никой не забелязваше, потънали в напрегнатият разговор.

- *И един последен въпрос, - трескаво прехвърли листата с написаните въпроси, оставяйки*

тънки червени следи - времето ни доста напредна - засмяха се принудено - Как стигнахте до идеята за създаване на Човека?

Бог весело се усмихна, бавно се облегна назад и кръстоса крака.

- *Идеята ме озари по време на един дълъг и скучен неделен следобед. Разглеждах празното пространство, което за трети път бях създал и ми хрумна какво ли би станало, ако има нещо което да се движи самостоятелно там долу, нали ме разбирате, да живее. И така още на следващият ден започнах. Защо на следващият ден ли? Аз никога не работя през почивните дни. Правилата трябва да се спазват, особено от Създателят. И така започнах опитите си. Погрешна е представата, че живота е започнал от миниатюрните клетки. Да ви призная, с тях най-много се измъчих. Наложих се да създам специална апаратура, която да улесни работата с живи организми, под определени размери. Напоследък дори слагам очила. Началото ли? Да, значи първите ми творения бяха неиздържано големи, тромави и недодялани. Те бяха унищожени още в лабораторни условия. Както и първите хора, между впрочем. Минаха дълги години, може би дори векове, преди се осмеля да пусна живите организми по света,*

и още много други преди да оставя всичко на самоуправление. В началото се налагаше да се намесвам в живота им ежедневно. Колко пъти, един ли два ли, почти ги изтребвах до крак. Но всеки път се смилявах над тях, все пак грешката е отчасти моя. Може би ми беше интересно какво ще направят оцелелите. Не съм сигурен... но да се върнем към темата. Намесата ми разбира се не оставаше незабелязана и впоследствие се появиха множество объркани книги по въпроса. Сега вече се намесвам само ако имам готов и лабораторно напълно изпробван, нов вирус. Учудвате ли се? Не би трябвало. Вирусите са на границата на живото и неживото, и е едно от творенията с които изключително се гордея. И все още разработвам нови видове...

- Времето ни за съжаление изтече. Благодаря ви, много въпроси останаха неизказани, като този за Вашите настоящи и бъдещи планове, но...

- В момента съм се отдал на мисля заслужена почивка - двамата притеснено изкривиха устни в опит за усмивка - бъдещето ще покаже. И аз ви благодаря...

Приказен сън

Меките възглавнички на пръстите му се плъзгаха по гладката ѝ кожа. Леко притисна и изтегли към края на гръбнака. После бавно впи пръсти в основата на раменете.

- М... - изтръгна се от нежното тяло под него. Уханието на маслото изпълваше стаята. Погали едва топлата кожа. Прекара длан по равния гръб и завърши в края на ръката ѝ. Докосна върховете на пръстите. Сложи пламтящи длани върху талията ѝ, и застина. Проникна през нея и успокои духът ѝ. Затворените ѝ очи не помръдваха. Дишаше леко, неусетно. Внимателно загърна топлото ѝ тяло и безшумно се изправи. Сгуши се в студеното кресло до нея и протегна ръка да изгаси лампата. Остана само замръзналата свещ в дъното. Сенки проплъзяха по тавана и умряха с проплакването на свещта. Восъкът изтече надолу и замръзна в причудливата форма на дървото под нея. Пламъка заискря. Скупчени, вечно застинали капки от бял восък стояха безмълвно. Прибра голите си крака и ги прегърна. Студените стъпала се допряха. Бавно отпусна глава назад към стената и загледа празния таван. Клепачите тихо паднаха. Светлинки пробягваха

тъмнината под затворените очи. Неуловимо се движеха, разливайки очертанията си. Накрая се стопиха. Умората слезе надолу и потъна в креслото. Замря с дъха си. Някаква лекота в него се отърси и раздвижи. Изгуби усещания. Тялото потръпна, олекна и се понесе. Завъртя се и пропадна. Никъде. Приятна топлина го обгърна. Накрая плавно се издигна и избяга. Всичко сякаш се сля и изчезна в далечината зад него. Замаяно се наслаждаваше на цялостното освобождаване. Самотно се носеше в абсолютна вътрешна тишина.

- Хей...

Отвори очи. Тавана тежко се завъртя и стаята изплува. Стройното ѝ тяло стоеше изправено в сумрака до него.

- Къде беше? - прошепна.

- Някъде... надалеч.

Ръката ѝ се протегна и докосна коляното му. Погали малката ръка. Ефирната сребриста нощница падаше леко по тялото ѝ. Целуна красивите пръсти. Изправи се я прегърна. Лек стон се изтръгна и от двамата. Усещаха тръпнещото туптене на сърцата си, през меката кожа. Прекара пръст по извивките на гръбнака. Зарови устни в нея. Бавно се свиха един в друг в топлото легло. Пое дълбоко дъх

от гърдите ѝ, и остана сгушен между тях. Нежната ѝ ръка погали немирната му коса и го притисна.

- Имало едно време - промълви шепнеешком в мрака - едно малко сърце.

Устните ѝ се движеха и той усещаше топлият им дъх.

- Малкото сърчице било необикновено. То можело да усеща. Трепвало при всяко чувство, излъчено от живо същество. Хората имаме различни сърца. Но всяко едно от тях обвива с невидима нишка нашата цялост. Тя трепти заедно с него и издава нашите чувства. За съжаление, ги показва единствено на нас самите. Макар и не рядко ги крие дори и от нас, оставяйки ни да се препъваме в мрака на собствената си душа. Така усещанията ни остават невидими за чуждите сърца. А това малко сърчице, можело да усети всичко. Дори когато не било в близост до другото сърце. Достатъчно било някоя нишка да затрепти и то веднага разбирало. Радост, тъга, щастие, раздяла, плач... В началото си мислело, че всички сърца го усещат. И когато например почувствало, че някъде по земята някой е щастлив, радвало се и то. Ако усетило нечия безутешна тъга, плачело заедно с него. Това много учудвало останалите. Те не разбирали

защо то е ту радостно, ту тъжно. Не усещали трепването на тази невидима нишка. И затова започнали да го избягват. Страняли и не искали дори да се опитат да разберат какво му е. В началото то непрекъснато ги питало “Не усещате ли?”, а те неизменно отвърждали “Какво да усещаме?!”. Скоро, то разбрало, че единствено е способно да чувства.

Меките устни замлъкнаха. Чувахе тупкането на нейното сърце.

- Затова малкото сърчице започнало да се крие. Преструвало се и таяло дълбоко в себе си всички усещания, докато пред другите си давало вид, че е като тях, безчувствено. Постепенно те престанали да странят от него и дълго време то живяло спокойно, макар и в лъжа. Ако понякога усещало силна тъга, мъчително я скривало, защото иначе всички около него се обърквали. А щастието и радостта никога не криело. Те били винаги добре посрещнати. Така си живеело малкото сърце, без да знае, че един ден ще срещне друго сърчице, също така чувствително като него. Всичко станало ненадейно, така както капризната съдба винаги ни сблъсква с повратните точки от живота ни. Без само да знае защо, то трепнало и силно затуптяло. Усещането било ново за сърчицето и то не

разбирало какво е това. Постепенно осъзнало, че до него стои непознато малко сърце, което бие заедно с него. Били в абсолютен синхрон, и усещали другия като себе си. Сякаш не се срещали за пръв път, а цял живот са туптяли заедно. Оттогава те станали неразделни. Не се налагало вече малкото сърчице да се крие. Това било и невъзможно. Колкото и дълбоко да стаяло някакво усещане, другото веднага го разкривало. Били напълно прозрачни един за друг. Останалите сърца невярващо ги наблюдавали. Някои дори цинично им се присмивали. Но те нямали нужда от никого. Невидимите им нишки се сляли и те излъчвали из целия свят едно единно чувство. Никой не знае какво се случило после. Може би са още заедно...

Вкопчиха пръсти един в друг и докоснаха устните си. Сякаш ги погалиха в тъмното само с дъха си. Сънят ги обгърна и очертанията се изгубиха.

Изсъхнала роза... стъкло. Огледалото връщаше образа ѝ. Тихо бе. Извади червилото и бавно започна да го нанася. Устните ѝ потръпнаха. За миг усети неговите. “Не го обичам вече... не го обичам...” Съзнанието ѝ механично го повтаряше. Сложи спирала. Огледа се. Бръкна за молива. Отвори го, и леко очерта линиите. Можеше да се рисува с часове. Прилепи внимателно устни. Накрая, насложи малко гланц. Ефектът бе поразителен. Можеше да го прочете в очите му. “Няма го... не го обичам...” Услужливо повтори съзнанието. Накрая среса косата. Обожаваше как той го прави. Или тя да прекара пръсти в къдриците му... “Той си отиде. Наистина, не го обичам вече...” Прибра гребена. Отвори парфюма. Уханието се понесе из стаята. Напръска врата си. Нежна целувка, подушване. Докосна с език върха на ухото ѝ. “Няма го... няма го... няма го...” Намести полата и блузата. Последен поглед. Образът... неясно различен. Зад нея бе той. Притиснат в гърба ѝ прошепна - обичам те!

Сълза се отрони. Тихо се стече и падна. Като капка роса. Но розата, бе вече изсъхнала.

Прехвъркна и леко се приземи на издадената плоскост. Издаде кратък вик и се огледа. Около него нищо не се движеше. Сгуши се и започна леко да чурулика. Това си беше неговото кътче. Без да спира да напява започна да чисти перата на лявото си крило. Самотния му глас отекваше над града. Големи бели снежинки падаха навсякъде около него и постепенно покриваха сивите улици. Внимателно почисти всички пера. После потърка клон в земята под него и замря. Голяма сянка зад него се изправи. Подскокна предпазливо към ръба. Зад голямото прозрачно нещо, някой се движеше. Чу се изщракване и през отворилата се пролука се подаде ръка. Без да отмества поглед от нея, стъпи на самия ръб на бетонената плоскост. Ръката бавно се движеше. Пръстите се разтвориха и след тях остана късче хляб. Пролуката се затвори. Недоверчиво остана на ръба. Тихо изчурулика. Около него отново нищо не се движеше. Сянката зад прозрачното нещо също бе замряла. Няколко мига остана неподвижен. После леко се отпусна и потъна в пространството надолу. Силен вятър пресрещна полета му. Като по-малък много се страхуваше от невидимата стена,

която често се изпречваше на пътя му. Понякога дори успяваше да запокити малкото му тяло в клоните на уличните дървета. Сега знаеше опасността ѝ, но можеше да използва и силата ѝ. Разтвори крила и се понесе шеметно над покривите. Всичко под него ставаше все по-бяло. Прелетя бързо над оживените улици и стъпи на студената жица. Останалите замлъкнаха.

- Здравейте!

Продължиха да го гледат мълчаливо.

- Къде беше?! - плах глас зад него се обади.

Обърна се и видя две тихи очи. Но в тях имаше и укор.

- Помниш ли... веднъж ти споменах за онова място...

- Да, спомням си.

- Там е много красиво... знаеш ли, трябва да го видиш.

Спря и се замисли.

- Какво има?

- Не, нищо. Днес имаше и някаква странна сянка... - последните думи ги каза сякаш на себе си.

В тихите ѝ очи се появи ужас.

- Не бива да ходиш повече там.

Изненадано я погледна.

- Защо?!

- Сигурно е опасно. Хората са непредвидими.

- Да, но... не искаха да ми навредят - наведе поглед надолу. Под жицата минаваше забързан човек. Стискаше нещо под мишницата си и ходеше бързо напред, бръкнал с ръце в джобовете на палтото си. От устата му излизаше пара. Вятърът и снежинките го блъскаха назад и развяваха краищата на дългата дреха. От време на време изваждаше ръка, нагласяше нещото под мишницата и после присвил очи продължаваше напред, срещу вятъра.

- Оставиха ми късче хляб...

Извърна глава встрани. Около него всички оправяха перушината си и бърбореха безспирно. Сякаш никога не разбираха, че говорят на вятъра. Всъщност, помисли си, той единствен винаги те слуша.

- Ехо...

- Моля... извинявай, не те чух.

- Вярно, ти никого не слушаш. Хубаво ли бе?

- Кое?!

- Късчето, което са ти оставили.

- Ами, аз... не знам. Не го опитах.

Озадачи се. Не му хрумна да го опита. Не бе гладен, пък и винаги отиваше на това място с особено чувство. Не знаеше защо, но там се чувстваше спокоен. Бе сам със себе си, и можеше

мълчаливо да съзерцава света наоколо.

- Пак се отнесе...

Отърси се и я погледна. В очите ѝ се четеше усмивка.

- Искам... да те заведе там.

Няколко мига се гледаха. Никой не продума. Тя сведе безмълвно поглед надолу.

- Извинявай... - смутено започна - ако...

- Добре.

Докосна игриво с клюна си неговия и полетя. Разпери крила и я последва.

- Насам... - прелетя над нея и рязко зави надясно. Жицата потрепна след тях и другите се умълчаха.

- Лика-прилика са си! - поклати глава някой.

- Като две капки вода... - додаде друг.

- А помните ли родителите му? Досущ като тях е... - и продължиха увлечено да обсъждат чуждите съдби, докато оправяха разрошената си перушина.

А снегът продължаваше тихо да се трупа. Сивотата отстъпи пред искрящата белота на замръзналите кристали. Някъде измежду надвисналите облаци проблесна и първият, макар и самотен слънчев лъч. Двамата се носеха бързо по неотслабващия вятър, и скоро наближиха мястото. Крилата им изпърхаха и

кацнаха леко на издатината.

- Красиво е, нали?

Тя мълчаливо и с недоверие гледаше наоколо от ръба. Зад прозрачното нещо нямаше никой.

- Спокойно е... - уклончиво започна.

- И красиво! - замечтано довърши.

Тихите ѝ очи замлъкнаха. Гласът му наруши тишината. Дълго стояха така, сгушени и тихо припаяйки на ледения вятър. Прозрачната стихия вземаше песента им и я носеше някъде надалеч. Скоро спря да вали. Слънцето колебливо се показва и обсипа града с искри.

- Наистина е красиво... - промълви тя в унес.

Изпълни го странно чувство. За първи път стоеше тук с някой, не сам. Някой, който споделяше мислите му. Тя го докосна леко с клюн.

- Трябва да се върна при... майка - тихо изрече.

Наведе се към късчето замръзнал хляб и отрони неголяма троха. После се приближи към ръба и полетя надолу. Безмълвно я последва. Тя се носеше с лекота напред, следвайки капризните извивки на вятъра. Замислено я следваше и за първи път се вгледа в нея. Изглеждаше много красива. Без да изпуска трохата от човката си, се спусна смело надолу и стъпи на полуизгнила стряха. Внимателно се спусна до нея. Тя притеснено се оглеждаше. Бяха сами на стряхата. Все още

объркана, тя остави трохата и започна да обикаля наоколо.

- Трябваше да е тук...

Тихите ѝ очи се натъжиха.

- Трябва... трябва да я намеря! - неспокойно прелиташе от едната до другата страна. Накрая спря и заплака. Приблужи се бавно до нея. Не знаеше какво да направи. Сълзите ѝ безмълвно се стичаха надолу и падаха от височината на стряхата. Опитва се да спре и скрие сълзите си. Но не успя. Той продължаваше да я гледа объркано. Слънцето тихо докосна покривите на схлупените къщи и постепенно се скри. Тъмнината ги обгърна неусетно. Тя спря да плаче и се сгуши в него. Вятърът тихо свиреше и завихряше малки бели снежинки по улиците.

- Утре... ще я намерим - тихо прошепна в тъмното.

Зад тях се показва старата луна и ги обля с меката си светлина. Сгушиха се плътно един в друг и се умълчаха. А вятърът все така не спираше.

Да драскаш с нокти

Видях себе си. Тънех в лепкавата кал на отчаянието. Гърчове раздираха тялото ми. То се извиваше и се връщаше отново там, в дълбочината на незнанието. И тихото самотно хленчене. Видях очите на другите. Безлични, стоящи отстрани. Взиращи се учудено и глуповато в истеричните ми крясъци. А аз исках. Да изтръгна признание от устата на немите. Те страховито бягат и се крият. Не могат да понесат моето бреме. Това бях пак аз - същия непохватен човек, щастливо крачейки по тези камъни. "Искам да съм добре...", хлипаше отчаяно тя. "Искам да танцувам..." Сълзите се стичаха в студения мрак. Подминаваха хора. Тя стоеше на улицата и аз виждах себе си в нея. Захвърли мократа кърпичка и ядно продължи да мърмори. "Искам..." Залиташе. Удряше се и сграбчваше всеки. "Здрасти... хайде... да се запознаем..." Каменни изражения се изплъзваха от ръцете ѝ. Те не усещаха. Нищо няма значение. "Този не ми отговори..." Истерията я разтърси. Смехът се блъсна в сградите и избяга надалеч в тишината. "Ей... къде си..." Дланта се залепи на витрината. И се свлече по нея. "Няма никой... защото никой не ме иска..." Падна на земята.

Светлинките бягаха наоколо. Очите ѝ гледаха. “И луната я няма... горката... и тя ме напусна... отиде си... защо го направи така...” Ритна стъклото. Огромната витрина трепна. После заглъхна. Вече не минаваха хора. Тя не ги искаше. Мразеше ги. Но ѝ трябваша. Ще изкопчи нещо от тях. От невинните им лица. Как я гледаха... Като стане, ще ги удари. Припълзя и легна. Не можеше повече. Пишка ѝ се. Много важно. “Хей... елате...” Топло е. Странно, вали дъжд. Мокро е. Цялата е мокра, дрехите ѝ. Дърво... до нея има дърво. Те са красиви. Истински, някак импулсивни. И са при нея. Винаги я чакат. Над лицето ѝ падна мъгла. Сля се с ромоленето на дъжда и скри света. От който нямаше нужда. За какво ѝ е?! Сега, няма смисъл. Вече не ѝ трябва. Вече не. Пръстите ѝ потръпнаха. Отпусна се бавно в меката пелена. Тя неусетно покриваше светлинките. Нещо остана да мъждука. Притихна. Лепкавата кал здраво я държеше. Не я изпускаше от мръсната си прегръдка, а тя нямаше повече сили. Сигурно слънцето утре пак ще изгрее. Но за какво ли... само сълзите не спираха. Стичаха се и калта изаяждаше и тях. Ненаситна е. Някой разтърси главата ѝ. “Остави ме... точно сега ли...” Махна вяло с ръка. Уморена е. А той вече мълчи. Не говори. Стои, и

я гледа, и трепери. Страх го е. Успява само да се изплъзва... гадният живот. Странно... усмихна си се. Все не успява да го притисне на тясно. Да го сграбчи и да го гледа как умира. Накрая да го остави да се гърчи. Ще му го върне. Но и това няма значение. Дървото е тук. И то копнее да избяга, но не може. Калта е впримчила и него. Мокро е... “Оставете ме... не ме докосвайте” Колко са глупави само. Не трябваше. Света го няма, изгуби се. Потънал е някъде. Сигурно в илюзията на лъжата. Тихо е. Разпада се. Изтля в мрака на унижението. Отекна ехиден смях. Това бях аз. Но в едно различно време.

Мъничко човече

Островърха шапка се прокрадваше през хората.

- Хайде, бабо... хайде!

Мъничко човече се затича и спря пред вратата на автобуса. Настървено започна да изкачва огромните стъпала.

- Чакай... внимавай... - отдалеч се чуваше задъханото и слабо нареждане на възрастна жена. Тежко се подпираше на дървен бастун, опитвайки се да не изгуби детето от очи. Стъпалата бяха доволно преодоляни и малкото момиченце се втурна напред. Жената трудно изкачи стъпалата след него и спря на най-горното, едва поемайки дъх. От устата ѝ несъзнателно продължаваха да излизат думите 'чакай' и 'внимателно'. В това време, червената островърха шапка, сякаш току-що излязла от някоя магьосническа приказка, упорито се катереше на първата седалка. В ръце стискаше въженцето на шарена малка кадифена чантичка, която безумно се мяташе някъде около нея.

- Ела, върни се... сега ще слизаме! - чуваше се притесненият шепот на възрастната жена. Препятствието бе лесно проедоляно и момиченцето доволно се нагласяше на четири крака върху седалката. Бабата я гледаше

уморено, без да помръдва от горното стъпало. Шарената чантичка бе смело захвърлена нанейде по широката седалка, и то вече сядаше уверено, като всички големи хора, при все че крачетата му едва се подаваха напред от края ѝ. Хвана здраво с малките си ръчички дръжката пред нея, и завика:

- Бабо, бабо, виж ме!

Очите ѝ весело се смееха и то гордо управляваше автобуса.

- Бръм-м-м-м... - чуваше се от малкото човече, докато се движеше бързо напред. На всеки завой авторитетно се накланяше наляво или надясно, принуждавайки огромната машина да следва командите ѝ. Накрая спряха на червено. Момиченцето се огледа наоколо, стъпи с двата си крака върху седалката и се провикна:

- Моята градина, моята градина...

Малкото ѝ пръстче сочеше някъде отвъд стъклото.

- Тихо, седни... - отново се чу плахо от горното стъпало.

Но момиченцето отдавна вече не я слушаше. Бе изцяло погълната от важната задача да направлява автобуса, който отново потегли. Пръстите ѝ още стискаха дръжката, макар очите ѝ да гледаха другаде. Светът отвъд

прозрачният прозорец до нея, бе много впечатлителен. Там например можеше да се види малко кученце, самотно стоейки на ръба на тротоара, без да се осмелява да премине. Изглеждаше ужасно малко на фона на профучаващите коли.

- Куче... - тихо и замислено каза то на себе си.
Автобуса леко изви и намали към спирката. Разтревожената баба, настоятелно прошепна този път:

- Слизаме, бързо ела!

- Добре... идвам. - отегчено долетя изпод островърхата шапка.

Бавно започна да слиза на четири крака от огромната седалка, и накрая успешно се намери долу.

- Вземи си чантичката, ще я забравиш! - тревожно зашепна пак бабата.

- Няма...

Автобусът рязко потегли и момиченцето полетя към хората, блъскайки се в краката им. После бързо изтича напред, развявайки след себе си шарената чантичка. Вратите се разтвориха със съскане. То спря при шофьора, сграбчи дръжката и укорително се надвеси колкото можеше отдолу към него:

- Внимателно!

И се затича през огромните стъпала към земята и баба си. Островърхата шапка постепенно изчезваше към далечината, а с нея и мъничкото човече.

Игра

Забелязали ли сте огромната прилика между жените и котките? Пристъпват някак леко, ефирно, все едно не докосват земята, и никога не долавяте погледа им. Казваха, че покрай това момиче дори цветята увяхвали. Не успявали да издържат на съревнованието. Името ѝ бе Съни. И наистина присъствието ѝ излъчваше, като малко слънце. Но нейната истинска слабост не беше красотата. Тя обичаше да играе. Не, тя обожаваше да играе и всъщност, никога не спираше. Флиртуваше дори с въздуха, който вдишваше. И никой, никога не успя да разбере кога е искрена. Дори диханието излизаше през устните ѝ, без да е напълно сигурно че е вдишано миг преди това. Беше способна да ви разплаче за секунди, гледайки ви право в очите, докато от тях безмълвно се стичат топли капки. И после да ви се смее дълго преди вие самите да осъзнаете, че плачете. Да, такава бе Съни и непрекъснато се забавляваше, като упражняваше властта си над околните. А случаи имаше много. Представете си как някоя мрачна утрин, я виждате да върви като прекрасно видение срещу вас? Думите “Ако искаш ела при нас привечер?”, се изговарят сами.

И ако тя отвърне “Добре”, със скрита усмивка, през целия ден се смяташ за щастливец. Точно през една подобна вечер, на една открита маса, седяхме и я гледахме в захлас. Наоколо всичко бе подгизнало от дъжда, нощната свежест дишаше от всяко листо на близката гора, а от време на време и луната надничаше да ни види. Съни бе в стихията си. От няколко часа никой друг не бе продумвал. Не си спомням думите ѝ. Наблюдавах единствено кратките лунни лъчи, които проблясваха в косите ѝ и изчезваха. Облаците в небето се гонеха и тези проблясъци ѝ придаваха особено мистично излъчване. Луната отново се откри и когато освети Съни, лицето ѝ бе някак бледо. Стоях като замръзнал и наблюдавах как тя постепенно избледнява. Отново се скри и ние вече почти не я виждахме. А тя продължаваше, без да усеща нищо. Един лъч се прокрадна иззад нея и премина през нищото. Всички извикахме. Съни се стресна и гласът ѝ замлъкна. Цялото ѝ тяло сякаш бе станало прозрачно. Изплашена от погледите ни, тя попита “Какво?!.. Какво има?” Но никой не успя да ѝ отговори. Тя бе изчезнала. Беше се превърнала в абсолютна чистота на формата, приемайки и отвъръщайки всяка една. И тогава изпищя. Но някак отдалеч, осъзнала какво се е случило. Бе останал само гласът ѝ.

Който ехтеше наоколо. Дълго време никой от нас не помръдна. Понякога, все още долавям гласа ѝ. Вечер, когато си легна, миг преди да се унеса. Носи се някъде в пространството.

Ден от пепел

Обърна се в просъница. С мъка отвори едно око и светлината нахлу. Навън по улицата се чуваха гласове и стъпки. Надигна се стреснато. Сънят се губеше и светът бавно завъртя реалността около нея. Легна обратно. Зави се цялата в топлите завивки и се прегърна сама с ръце. “Какво трябва да правя... а... не съм...” Телефонът запищя. Отначало тихо. С всяко ново пищене ставаше все по-силно. Тялото ѝ се съпротивляваше. Отвъд завивките е един огромен свят, студен свят. Пищенето стана толкова силно, че вече не чуваше собствените си мисли.

- А-а...

Стана рязко и прекоси стаята. Млъкна. Най-после тишина. “Защо всеки път го оставям чак тук този проклет телефон?!” Избърса внимателно стъклото му. По улицата навън минаваха подпухнали от съня хора. Всеки загърнал се в якето си пробягваха като сенки. А слънцето ясно светеше в очите им, като откровение. Което никога нищо не казва. Започна да се протяга. Отначало бавно, загледана в искрящите лъчи пред очите си, докато накрая все едно някой я дърпаше неконтролируемо

за крайниците. Остави телефона и взе лист хартия. На перваза имаше цял куп всевъзможни хартии, събрани от къде ли не. Рекламни брошури, тикани в ръцете на минувачите, разписанието на автобусите, програмата на кината или захвърлен лист, отпечатан зле на принтера. Започна да сгъва листа. Този беше почти изцяло бял, само по ъглите с разкривено отпечатани символи. Които само машината си разбира. Пръстите ѝ чевръсто сгъваха движение след движение. Получи се нещо като куб. С малки стърчащи крилца. Погледна го от всички страни, дръпна го малко и го остави. После погледна за последно навън и се разбърза. Хвърли фанелката на леглото и започна да го оправя.

- Добре де разбрах... сега идвам...

Кучето стоеше на вратата на спалнята и махаше бавно опашка, гледайки я в очите. Имаше такова огромно примирение в очите му, че накрая отстъпи.

- Ох... хайде...

Прескочи го с босите си крака и отвори вратата. Много обичаше да докосва огромната му мека козина. То заситни по плочките и махайки все по-силно с опашка изчезна навън. Студа лъхна голото ѝ тяло.

- Как можеш да излизаш в тоя студ... - промърмори

си и се напъха в банята. Пусна бързо водата и влезе вътре. Можеше да стои така с часове. Водата я галеше по кожата, а мислите ѝ ставаха все по-ясни. Между шума на пръските долетя остро пиццене. "Само веднъж..." Получи някакво съобщение. Доизми се набързо и отиде да го види.

"Искам да те видя. Ще ти звънна. А."

Смръщи лице. После се овладя. Закъсняваше. Хвърли хавлията и започна да се облича. Изтича полуоблечена в кухнята. Сипа храна за кучето. Телефона пак започна да звъни.

- Ало... а, здравей мамо... добре съм, малко закъснявам... ти как си?

Държеше слушалката с рамо и си слагаше обувките.

- Добре, ок... да... чао, целувки.

Хвърли последен поглед назад и си взе якето. Докато заключваше се огледа за Тони. Стоеше неподвижно зад оградата и се взираше навън. Опашката му стърчеше, застинала вирната.

- Ела тук... - тръгна към него и го прегърна през врата. - И да внимаваши какво правиш, ясно?

Кучето премигна в знак на разбирателство. От устата ѝ излизаше пара. Вървейки погледна часовника на телефона. Може и да успее.

Натисна внимателно дръжката на вратата. Почти безшумно се промъкна и седна най-накрая. Долу професора мърмореше с гръб към студентите:

- ...основите на тази сграда не могат да превишават размера...

Наоколо всичко беше светло глава. Полека извади телефона и му изключи звука. После се заслуша.

- ...конструкцията е изчислена точно да понася...

Дисплея светна. Някой я търсеше. Изправи се полека и се измъкна навън.

- Ало... а... - изненада се.

- Получи ли ми съобщението?

- Да, получих го...

Затропа нервно с крак и тръгна по коридора.

- След обяд ще бъдеш ли въщи?

- А... да, към колко часа?

- Четири удобно ли е?

- Ами да,.. няма проблем.

- Много искам да те видя.

Пауза. Засмя се.

- И аз, до скоро тогава.

Затвори. Огледа се в празния коридор. Тръгна обратно към залата. И изключи напълно телефона.

Влака бавно се тътреше напред. Облегнала глава

на прозореца гледаше обедната суетня. Слънцето вече напичаше и малките хора се шураха като луди. Навсякъде се стелеше прах, по улиците и къщите. Влака спря. Отвори врати, постоя малко и затваряйки ги пак потегли. Звъни... нещо звъни. Вдигна глава от прозореца. Хората във влака се бяха обърнали към нея. Сепна се.

- Ало?

- Здравсти, къ... си?

- Малко прекъсва, пътувам.

- Може ли... видим довечера?

- Да, няма проблем.

- Към се... час...

- Седем?

- Може и по-късно, ако не... - сигнала глъхнеше непрекъснато.

- Седем е добре.

- О... чао.

- Чао.

Остави телефона. Знаеше, че продължават да я гледат. Облегна се отново на прозореца и упорито заби поглед навън. Колелата тракаха равномерно. Днес трябваше да е свободният ѝ ден. Незнайно защо пак видя погледа на онова момиче. Беше малка и като недокосната от живота.

- Хайде на кафе? - гласът ѝ звънтеше.

А когато отказа я изпрати със странен поглед, хладен. Тръсна глава и се зарови в косата си. Понякога имаше чувството, че телефонът в ръката ѝ я обвързва. Представяше си как я оплита с невидими въжета. И след всяко обаждане затягаше примката. Най-накрая няма да може да си поеме въздух и ще умре. Не е красива смърт. Пръстите ѝ си въртяха замислено малкия телефон.

Познаваше всяко негово движение. Ето сега затвори очи. Устните му се разтвориха леко. Звуците заглъхнаха в гърлото му. Още едно движение и... отпусна се. Сега диша тежко. Шкембето му я притискаше надолу. Пое си с мъка въздух:

- Добре ли си?

- Да... - вдигна глава и се търколи встрани.

Когато беше гол изглеждаше почти като топка. Извърна се настрани и се усмихна. Прекара пръсти по гърдите му. Знаеше, че сега ще започне да говори.

- Вчера... направихме голям удар...

Беше задоволил потребностите си и сега се отпускаше.

- Изстискахме го до последно... нищо не му остана.

Вече дишаше нормално. Спря да го гали с ръка. Той я погледна. Все едно я пипаше. Пролазиха тръпки по гърба ѝ.

- После дойде да ме моли... - отвърна поглед - ...но му затворих вратата.

Настъпи малко мълчание. Тя се зави полека.

- Ужасен поглед... не той, жена му.

Сега ще заплаче. Устните му трепнаха и премигна.

- Заслужавахте си го, ако сега мога пак ще го направля...

Придърпа завивката и се сви в нея. Задачата ѝ сега бе да слуша.

- Но тоя поглед... - говореше все по-тихо - През цялото време не подума, само ме поглеждаше от време на време. После се разписа и двамата си тръгнаха.

Разпери ръце, все едно ѝ го показваше.

- Снощи през нощта го видях... честна дума, видях го в тъмното.

Вече шептеше. Сега бе кулминацията. Очите му се навлажниха. Понякога дори се стичаха по дебелиите му бузи.

- Всеки път когато се унасях бяха там. Трябваше да запаля лампата.

Не този път не стигна до там. Сълзите се изгубиха обратно.

- Жена ми се събуди и се скарахме. Не можела да спи на светло.

Погледна я. Тя само кимна разбиращо.

Парите... лежеше в тъмното и ги галеше по тялото си. Всяка банкнота има различен мирис. Понякога мирише на човека, който ги оставя. Друг път не. Всички са различни. Вдигна малко и ги посипа върху си. Допира е приятен. Като трудно получена награда. Нещо я близна по стъпалото. Кучето бе влязло неусетно. Сега я гледаше в тъмното. Изправи се и разроши гърба му. Пръстите ѝ потъваха вътре. Обичаше го. Мълчаливата му обич. С него не е нужно да говори. Влажната му муцуна допря крака ѝ когато стана. Премина по коридора и влезе в спалнята. Там беше тихо и ухаеше чисто. Отиде до прозореца и взе хартиеното кубче. Запаха го бавно, без да бърза. Пламъците го обхванаха и запушиха. Тя го пушна в пепелника. В отражението на прозореца видя себе си. Докосна лицето си. Пламъците загаснаха и пепелта остана да тлее. За утре имаше да чертае скица. Пушна компютъра в тъмното и влезе в банята.

Да станеш първи

Дъхът му секна. Вцепенено наблюдаваше вкопчените тела. Една ръка се изскубна, телата политнаха и тя се опря в цимента. Мускулите се напрягаха безрезултатно. Наоколо никой не помръдваше и тишината тежеше осезаемо. Устните отчаяно се бореха за въздух, а от очите прокапаха сълзи.

- Предаваш ли се?

Надвесен над него отпусна хватката си и го блъсна встрани.

- Плачеш като някоя женка... - присмя му се отгоре. Обърна се и гордо влезе в училището. Погледите наоколо безмълвно се разотиваха. Момчето седна на големите циментови стълби и изтри сълзите.

- Добре ли си? - приближи се неуверено.

- Нищо ми няма! - отвърна презгракнало. И се изправи рязко. Гледаше някъде зад върховете на дърветата.

- Заплаках от яд! - добави тихо - не от друго. Замълча зад гърба му. Сивите облаци над тях смръщено гледаха към малкия двор и тук там пропускаха заблуден лъч.

- Следващият път няма да се оставя! - процеди отново злобно момчето. Застана до него. Не се

поглеждаха.

- Можем да напишем навсякъде, че Владо е лайно. - предложи предпазливо и погледна към надрасканата стена на училището.

Погледа се върна от далечината на върховете и се втренчи в земята.

- И че харесва Вера!

Хвърли му учуден поглед.

- И повече никога няма да го избирам като играем на мач! - продължи злобно. Лицето му върна предишната твърдост. Отново замълчаха. Звънецът се чу от вътрешността на училището и ги откъсна от заговора.

- Хайде...

Втурнаха се към вратата и стремително изкачиха стълбите. Тичешком се промушиха през телата на големите и задъхано влязоха в клас. Владо седеше на чина си и драскаше безформена фигурка.

- Сядайте - въздъхна учителката от катедрата. Тропотът бързо утихна и тишината завладя стаята. Внимателният поглед на старата учителка ги изучаваше.

- Така... - бавно разтвори тефтера си - Има ли някой без домашно?

Тишината в стаята придоби особена плътност. Главите се снишиха. Ръката на Владо спря

драсканицата и леко се вдигна нагоре.

- Владо? Защо нямаш домашно?

Ръката се скри под чина и погледа му започна да шари неспокойно.

- Ами... - проточи тихо. Учителката се облегна на стола.

- Нямах... нямах време - изрече едва.

- Нямаше време?! - тежка въздишка се разнесе като предизвестие.

Известно време никой не продума.

- Донеси си бележника. Този път не мога да направя компромис, съжалявам. Има ли още някой без домашно? - към останалите.

Ровеше бавно пясъка с пръсти и неловко гледаше надолу. Калоян държеше топчето си в ръце и се целеше. Топчето излетя и се заби в пясъка до капачката.

- Аре бе... - хвана се за главата през смях. Пристъпи клечешком към своето топче и без все още да вдига поглед се прицели.

- Не трябва да казвам на нашите - замислено каза Владо отстрани.

Топчето излетя и събори капачката.

- Не останаха капачки бе! - викна Калоян. Взе отново топчето.

- Ако баща ми разбере...

Падна и следващата капачка.

- Кво ще стане ако не им кажеш? - обърна се Калоян към Владо. Той вдигна рамене. Пръстите изтриха пясъка от топчето. Оставаше още само една капачка.

- Само ако я уцелиш...

Топчето я събори.

- Аре наново...

Станаха и започнаха да чертаят нов триъгълник в пясъка.

- Просто няма да им даваш бележника и това е... - Калоян натисна капачката с пръст и тя застана изправена в пясъка. Владо продължаваше да наблюдава безлично отстрани. Двама големи прескочиха оградата и се приближиха. Огледаха ги бързо и единият каза:

- Аре на вързано!

Тримата се погледнаха и замълчаха. Големият извади помътняла стара монета.

- Залагам 1 лев, той ще играе - кимна към другия и я заби в пясъка. Тримата се спогледаха отново.

- Ще играем ли? - прошепна Владо.

- Ти ще играеш! - кимна му Калоян. Бръкнаха в джобовете си. Само Калоян извади монета от 50 стотинки.

- Залагаме 50, и той ще играе. - заби стотинките от другата страна на триъгълника. Сърцето му подскочи. Наведе се и взе топчето в ръка.

- Кой е първи? - сякаш не говореше той.

- Ще играем.

Начертаха линия и хвърляха. Неговото топче падна по-близо. Застана зад линията, клекна и внимателно се прицели. Топчето полетя и събори най-близката капачка. Взе я. Топчето бе спряло точно до помътнялата монета. Събори я с лекота. Взе и нея. Имаше чувството, че над него никой не диша. Скришом, отдолу погледна лицата на големите. Гледаха едновременно изненадани и напрегнати. Ръцете на Владо се свиха в юмруци. Прицели се бавно. Паднаха и стотинките. Големите зяпнаха невярващо. Несигурно се изправи с монетите в ръка. В далечината се чу звънецът.

- Трябва да тръгваме! - извика Калоян и го дръпна за ръкава. Затичаха през глава без да се обръщат. Влетяха с щастливи викове.

- Следващото междучасие сме в кафето! - настигна ги Владо, напълно забравил за домашното и бележника. Свиха бързо по коридора и отвориха вратата. Учителката ги погледна смръщено. Скупчиха се задъхано едни до друг.

- Къде бяхте?

- В кафето...

- На двора...

*Калоян и Владо отговориха едновременно.
Погледнаха се, но вече беше късно. Между
чиновете се разнесе кикот.*

- Къде бяхте последно?

Гледаха в земята мълчаливо.

*- Сядайте - махна изморено учителката - И друг
път като лъжете внимавайте.*

*Часът бавно и лениво се проточи сякаш
безкрайно. Сумракът неусетно се спускаше
в стаята и скоро сенките на последния час
заиграха наоколо. Ненадейно почукване извади
изведнъж всички от унеса. През откренатата
врата се показва лицето на прошарен мъж и тихо
попита:*

- Може ли Владо да излезе?

- Разбира се! - усмихна се учителката.

*Владо стреснато събра разхвърляните тетрадки
и закопчавайки чантата забърза навън. Вратата
се затвори със скърцане. Шушукане мина веднага
през стаята.*

*- Тихо... - почука строго учителката с пръстена
си - Имате още съвсем малко време.*

*Всички се наведоха към белите листа, гледайки
встрани. Някъде тайно в сумрака едно момче
злобно тържествуваше. Без да помръдва,
прошепна към Калоян до него:*

- Къде отиде?

Калоян спря да пише и шепнешком отвърна:

- Не знаеш ли? Местят го в друго училище...

Циклофрения

Спъна се, леко залитна, подскочи и се двата крака се приземи на ситен пясък. Тишина... вдигна поглед и пробяга безбрежната панорама в далечината. Звездно небе осветяваше нощния сумрак. Бързо пробягваше през криволичеща и неясна пътека, тесен каньон издълбан от водата, в меките скали наоколо. Храсти минаха през лицето му. Стъпи отново накриво, докосна скалата отляво и спря. Пръстите изрониха пясъка по нея. Ослуша се. Тътен. С всяка стъпка се увеличаваше мощния звук на морето. Скалите говореха, сякаш нещо шептяха. Краката сами ходеха, бързо и сигурно. Странната пътека, по която не бе стъпвал от години, изчезна. Последен скок и... нощен морски безкрай. Пое дълбоко дъх. Обожаваше това място. Малък плаж, море и огромни стръмни скали зад гърба ти. Сякаш си сам, на края на света. Никога не беше вярвал, че отново ще стъпи тук. Изгаряше от желание да дойде отново, но... с нея. А сега нямаше с кой. Две години..., с точност до дни. Трудно бе да повярва, но всичко се повтаряше с неумолима точност. Тогава идваше всяка вечер, късно както сега, и мълчаливо говореше, на себе си и на морето. За нея... за хората... живота... съдбата...

Вълни.. огледални лунни сияния, които протягаха ръце към стъпалата му. Схрущени пристъпваше, бавно... и отнесено. Отвсякъде се просмукваха странни вибрации. Усещаше ги дълбоко в костите си. Спря се. Съзерцаваше морето, а то се протягаше и го викаше. Вълна от гребен и пяна се разби в черна скала. С последни усилия, се завъртя и му докосна обувката. Гледката го понесе, към далечното минало...

- Животът е като вълна. Набира скорост, достига своя гребен и се разбива в брега...

Не последва отговор. Седяха в малко заведение и хванати за ръце гледаха морето, долу, далече. Щастливо, отминало лято.

Пръски вода го блъснаха в действителността. Тръгна наляво, после надясно. Вятърът носеше спомени...

Капачка с водка гореше със син пламък в средата на масата.

- Всичко се движи в повтарящи се цикъл.

Гледаха го странно. Надигна водката и продължи.

- Разждаш се, умираш, знаеш, забравяш, обичаш, после мразиш...

- Глупости! Движението е смисълът. Да вървиш напред, да се развиваш...

Никога не е същото!

Отскочи назад рязко. Успя да избегне вълната,

но спомените останаха. Онзи тогавашен разговор продължи дълго. Седяха високо в зимната планина, и спореха за никога никому неясни неща. Бяха четирима, две двойки. Доизпиваха останалата новогодишна водка, в малка хотелска стая, и навлизаха в новото хилядолетие... С изпразването на бутилката, все по-малко се разбираха. Накрая остана само топло усещане за общи мисли и чувства, но различен поглед. Несъзнателно говореше за нея, не за него или кой да е друг. Усещаше... тя го разбира. Тогаваш говореше за цикли..., тогаваш... сега... преди... после... Всяка седмица късаха и се сдобряваха... тогава. Сега... места и спомени се въртяха в безумен хаос... Всичко ли се повтаря, или винаги е различно... цикъл...

Като да облечеш старо яке, още ухаещо на стара любов, заречено никога да не се облича вече... или... да се озовеш на същата маса, на която за първи път си я целунал... но... с друга!? Какво е усещането, да се облечеш с парфюма на отминалата любов, в магазин, криейки се да не те види никой!?

Храс.., храс.. - стъпваше на същото място на брега. Преди всяка вечер бягаше тук, от гадната простотия, в която попадна.

- Давай.. стреляй... на коляно... изпразни

пълнителя... провери го... всички в една линия... бегом... за лицева опора застани... бързо...

И всичко това в пет сутринта. Как го мразеше... Тогаваш... всеки ден й звънеше, звука на гласа й... а после идваше тук и се потапяше в презръдките на нощното море... сякаш я докосваше... целуваше... и търсеше отговори...

А сега? Отново същото... не, живота обича кръговрата. Не бе простотия. Не бе с нея. Или той просто се беше подготвил. Трябва ли всеки път да изгаряме за да се пазим?

Питааше нощния въздух - защо изобщо дойде!? Мястото - привличаше го. Въпроси... отговори... бъдеще... еднакво... различно... период... цикъл... страх... любов...

Всичко оставя своя отпечатък.

Застана в дъното на малкото заливче. Раздвижи се. Първите движения от стара бойна форма, на странно бойно изкуство. С гърба си усещаше, невидимото, скрито в каньона и пътеката. Напред виждаше бурното море, което излъчваше безкрайно спокойствие. Така и животът се движи на границата между хаос и хармония.

Страх полази по гърба му. Тътен и тишина. Изведнъж рязък писък прорязва всичко наоколо. Нощни птици се гонеха в тъмнината... всеки живее в своя собствен създаден свят...

Духаше вятър, времето беше облачно. Гледаше, сякаш искаше да изпие мястото с поглед. Вълните се блъскаха силно и отдалеч, нервно крачеше по брега, време нямаше никакво. След по-малко от десетина минути трябваше да изхвърчи. Но всичко така го привличаше, че не можеше да помръдне. Застана на познатото му място и заигра познатата му форма. С всяко отделно движение изсмукваше нещо, но какво не знаеше. Отделни слънчеви снопове прорязваха облачното небе, над цялото море лежеше сива мъгла. Странно послание... изпращане... Вратата на таксито се трясна. Потеглиха. Шум на магазини, проверки, митници, рев на реактивни двигатели, стюардеса, водка и... кацане. Цикълът се затвори.

Питанка

- В тебе няма никаква агресивност... за това те харесвам.*
- Чувствах се странно неудобно. Той си дърпаше от цигарата насреща ми и говореше гръмогласно. Буквално ме забърса от улицата в това празно заведение за бързо хранене, което кънтеше.*
- Жена ми ме смята за луд, представяш ли си? Не друг, а жена ми.*
- Загаси цигарата.*
- Приличам ли ти на луд?!*
- Имаше особен белег на окото, който минаваше през средата, оставяйки резки в клепачите. Беше напълнял откакто се бях запознал с него. Тогава пак седяхме един срещу друг, на една маса пълна с хора.*
- И знаеш ли защо ме смята за луд?! - не спираше да говори - Защото съм я бил зарязал. Кажете ми, ти ако беше на мое място, какво щеше да направиш?*
- Вдигнах рамене.*
- Ходихме в една дискотека... щото нали знаеш, никъде не сме били ходили откакто се оженихме... и знаеш ли къде отидохме?*
- Очаквателно ме гледаше.*
- Къде?*

- В "Спартакус" - педерастката дискотека, дето ходят само педали. - почна да се смее докато довършваше изречението - Ти никога не би отишъл там, нали?

- Бил съм веднъж.

- И повече няма да стъпиш... никой нормален няма да отиде втори път... ама това е любимото заведение на жена ми... защото нали разбираш, аз съм бил луд?! - пак започна да се смее накрая. Огледах се притеснено наоколо. Хората гледаха към нас с ясна диагноза в очите.

- И знаеш ли какво стана? Аз си тръгнах. Иначе пак щяха да ме пребият.

Постепенно започнах да свързвам нещата. Бяха отишли тримата с приятелката, която ни запозна. Тя ми разказа как Жоро просто излязъл в три през нощта и не се върнал. Те го чакали известно време и после си тръгнали сами. Катя плакала и искала да се разведе.

- Забелязвам някаква особена цикличност... може да е случайно, поне така се опитват да ме убедят... ти вярваш ли че е случайно?

Говореше накъсано и се изхилваше многозначно между тях.

- Няколко пъти ме бият по едно и също време на годината... Един път бяхме с Катя на море, още преди да се ожениме, и те ме бяха проследили...

ти учиш физика нали?

Кимнах.

- Баща ми го убиха... защото беше открил нещо... или по-скоро знаеше нещо... така и не можахме да разберем защо, все още не ни казват... ама някой ден... трябва да ти покажа неговите записки, аз не мога да ги разбера... въпреки че съм се опитвал...

- Добре...

- Него са го следили, беше атомен физик.

Слушах го и си мислех за първата ни тема, преди повече от година. Задавахме си въпросите за смисъла и той ме попита: "Има ли материя и енергия... или е само едното или другото?!" Не можах да му дам конкретен отговор. И той добави: "И аз така дълго си го задавах тоя въпрос... и накрая разбрах... продължавай да мислиш така и ще разбереш." Така и не разбрах до какво беше стигнал.

- А сега ме обвиняват мене за луд... щото така им е по-изгодно.

- Защо си тръгна онази вечер?

- Е как защо... - гълтайки дима на новата цигара - ...за да не ме пребият. Жена ми, която ме обича, или поне така казва, цяла вечер се натискаше с разни чичковци - изхили се - с големи шкембета и пари... и на мене ми писна... то кой нормален

мъж може да го издържи това...

Загледах се навън, където преминаваха преди обедно забързани хора. Съзнанието ми искаше да избяга от цялата тази бъркотия, чудейки се дали наистина е луд?!

- Знаеш ли колко е часът?

- Единайсет и двацет.

- Ти бързаш ли... аз имам още петнайсет минути... щото сега имаме много работа... знаеш ли какво направи колегата?

Поклатих глава.

- То ние по принцип нямаме много работа... и всичките сме си връзкари, ама някои повече от други... и сега в края на годината, той си взе болничен и остави цялата работа на нас... представи си... какъв трябва да е тоя човек?!

- Какво точно правите?

Смръщи вежди и махна с глава:

- Осчетоводяваме и вкарваме разни данъчни декларации... но пак е по-добре от друго, аз известно време бях паркетаджия... и да ти кажа добри пари взимахме... редяхме, циклехме, всичко! Ти правил ли си нещо такова?..

- Правил съм много неща...

- Ама това е по-добре... но въпроса е как може да излезе точно сега... сигурно е много болен...

Замълчахме. Вече не знаех какво да мисля.

- И защо му позволяват да го направи?! Тая държава не съществува... държи са на инжекции... не, на живото поддържащи системи... - изхили се доволно и загаси фаса.

- Не знам... - въздъхнах.

- Аха... и аз не знам.. вече нищо не знам... все се каня да си сложа една питанка на главата... и така да ходя по улиците, с питанка... дали ще ме вкарат в лудница тогава, кака мислиш? Те само това и чакат...

Разделихме се и аз дълго си мислих за неговата питанка. След почти година отново се видяхме, случайно на една автобусна спирка. Бяха двамата с Катя. Изненадах се като ги видях. Почти нищо не успяхме да си кажем - техният рейс почти веднага пристигна. Единствено Жоро ми показа ръцете си. Целите му кокалчета бяха в рани. Обясни ми с неговия начин на изхилване, че се карат с Катя и той си изкарва яда на къщата, че иначе ще го обвинят че я бие. А тя ми правеше знаци с очи и пренасочваше разговора. После рейса им ги отнесе. Мина още време и една нощ бяхме принудени да се срещнем. Бях се озовал в центъра на града, с мъртво пияното момиче в ръце, което ни запозна. Не знаех какво да направя, а тя само крещеше: "Остави ме... ходи си... аз ще се оправя..." И седеше и плачеше. След няколко

часа лутане по улиците, се озовахме в Катя и Жоро. Двете с Катя се прегърнаха и всичко свърши. Седях мълчаливо и гледах как двете си говорят:

- Ама гледай я... той не те заслужава... айде стига... ще срещнеш някой друг...

И преди да потъна в собствените си мисли, дали някога срещаме друг, Жоро започна:

- Ама оня ден и ти беше така - изхилвайки се по неговия си начин към Катя - беше пияна като... и се въргалаше по улиците... добре че те занесох до вкъщи...

Гледаше ме весело и хвърли цигарата си в камината срещу него. Беше пълна с боклуци и една цяла, суха елха.

- Я млъкни! Не е вярно, не го слушай...

- Защото не си спомняш... искаше и аз да се въргалам с нея... по канавките... няма как, понякога трябва да разпускаш... напрежението...

Бях уморен и усецах как съзнанието ми изключва. Просто не можеше да възприема повече.

- Не е вярно! - продължаваше Катя - Я му разкажи ти как се прибра от Англия?

- Надрусан... не знаех къде съм... с още един пич, англичанин. Вземх нещо, ама явно беше некачествено, защото като се върнах... по-точно те ме прибраха... обадиха се на майка ми, и й

казаха да си ме прибере... не знаех как се казвам... и къде съм... и знаеш ли какво ми каза тогава един лекар? Още не мога да разбера какво значи... каза ми да бъда свободен в тялото си, а не извън него... разбираш ли? Аз не мога да го разбера още...

Обречена илюзия

В стаята бе тихо. Нощта се разливаше навън, притискайки самотната лампа. Дървеният стол леко простена. Очите на старата жена неусетно се затвориха. Бялото ѝ лице се отпусна, напрежението изчезна и главата ѝ клюмна.

- А-а-а... - тихо изстена някой.

Спря да мята неспокойната си глава и притихна. После се обърна полека и загледа лицето до него. Изглеждаше спокойно, неподвижно. Ръката му лежеше застинала в скута ѝ. Не можеше да я отдръпне, нито да я почувства. Непотребна тежест на скованото му тяло.

- Ах... - изстена отново.

На себе си. Лампата светеше обърната настрани, към стената. Безбройни, дълги години... на труден живот. Ясните някога очи тъмнееха. Зачервени от болестта и отчаяните нощи. Дишането на старата жена се успокои. Пръстите ѝ отпуснаха ръката му. Тя се свлече безжизнена и падна до леглото. Жената отвори очи сепната. Умореният поглед премина бързо през него, неவிждайки.

- Всичко е наред, тук съм... - промълви несъзнателно, нагласявайки безчувствената

ръка. Усети я студена с тялото си. - Тук съм... - промълви отново.

- А-а-а...

Тъмнината навън не издаваше звук. Старата жена оправя посивелите си коси и затвори пак очи. Въздишката ѝ заглъхна в сумрака. Главата му отново се замята неспокойно. Много, много години. Защо ли... Другата ръка се задвижи и оправя одеалото. После прекара треперееща длан през устата си и изстена отново. Не чувстваше и част от устните. Леглото под него изскърца, сякаш и то от умора. Погледна набръчканата си ръка. Старческите вени изпъкваха сини под тъмната кожа. А тя висеше отпусната. Затвори насила очи. Не искаше... как само не искаше повече да поема дъх.

- А-а-а...

Въздухът свиреше в дробовете му, излизайки едва от парализираното тяло. Кракът му нервно се повдигна и отпусна под завивките. Клепачите сами се отвориха. Още... съвсем малко. И краят ще отнеме безсилието. Желаната смърт и спокойствие. На мрака. Знаеше, че там няма нищо. Не го очакваше нищо. И никой. Безпаметно бягство от живота. Съвсем скоро трябва да се зазори... Светлината на лампата искреше по бялата стена. Странни

малки пукнатини хвърляха сенки. Грапавата повърхност изглеждаше нацърбена. Лампата премигна. Изведнъж... всичко това ще изчезне. Няма да го вижда повече. Извърна тихо очи. Старата жена спеше. Челюстта ѝ се бе отпуснала надолу, разтваряйки устните. Едната ѝ ръка помръдваше, трепереше. Съвсем малко още... и тя също ще се успокои. Ще остане насаме с дните си.

- А-а-а... - разнесе се тихо отново.

Прекара ръка през лицето си и задържа клепачите. Някъде навън се разлая куче. Лаеше силно, неспирно. Отговориха му и други. Ослуша се. Понечи да се надигне, но не успя. Половината тяло отказа. Безчувствения крак и ръка не помръднаха. Някои кучета замлъкнаха. Скоро всичко отново утихна. Светът се предаде пак на нощта. Отпусна глава върху смачканата възглавница. Косата стоеше по нея разхвърляна. Столът пропука. Но старата жена не помръдваше. Единствено пръстите на ръката ѝ понякога трепваха леко. Сложи ръка обратно в завивките. Скъпа... така я наричаше някога. Сега можеше само да стене. Грозно, отблъскващо, с хъхреци звуци.

- А-а-а...

Тишина пак скова стаята. Изхвърлен... като

износена обвивка. Обречен на тясното легло. Молеше смъртта да дойде. С безмилостната неизбежност да изтръгне капката живот от това гърчецо се тяло. Да избяга в нищото, което го очаква.

- Не... - измърмори жената насън.

Пое дъх и го издиша свирещ. Тавана над него наблюдаваше мълчаливо. Неусетно, дори за него самия, започна да отпада. Леглото сякаш изчезна. Наоколо се разнесоха гласове. Натрапчиви и силни. Докосваха го. Очите му се разшириха. Погълнаха за миг изчезващия свят, и пропадна в мрака.

- Скъпа... - простена едва доловимо.

Тръпка

Гумите се въртяха бясно. Опитваше се с ръце, сякаш не можеше да осъзнае здрав ли е. Очакваше да открие, че нещо липсва. Секунди по-рано риташе някакъв прозорец и отчаяно се опитваше да излезе от колата. След яростно блъскане, въртене, стържене.... накрая спря. На капак. За части от секундата шофьорът заспа. И се блъснаха. Бяха петима. Всички спяха. Освен него. Но и той не успя да реагира. “Минималното време за осъзнаване и реакция е 3 сек...”. Кой му го беше казал? На третата вече трябва да са хвърчали стъкла. Изобщо не знаеше какво се случва. Освен болезненото усещане, че най-лошото е станало и не може да върне времето. Някой се сети да отвори вратата отпред. Беше сплескана и трудно помръдна. На тавана лежаха двама, с лица в кръв. Първата мисъл - мамка му! Някои викаше “..има ли ранени?”. Нямаше. Станаха и плюейки кръв се огледаха. По пътя имаше чанти, ключове, стъкла... И стълб. Отрязан. Пред колата. Единственият осъзнат кадър в главата му - застинал като котка, а всичко се върти и чупи. Звук нямаше. Само картина. Кракът го болеше. Опила го. Погледна го.

Стъпваше. Две резки бавно и сигурно се подуваха. Май не беше счупен. За щастие и снимката го показва, впоследствие.

Полицайте гледаха и не вярваха. Лекарите също. Един и същи въпрос хиляди пъти - “..има ли ранени?”.

Един минувач попита “ какви сте вие?” , “каскадьори”, отговорът между две храчки кръв. “Това го видяхме, ама иначе?”... Ходи обяснявай...

Каскадьори след нощни снимки.

Разбит нос, уста, одрана скула и леки травми. Равносметката. Винаги бе мислил, че от подобно нещо оцеляване няма. Камо ли всички. Без колан или възглавница. Спящи. Готов екипън. А камерата къде беше?

Умът му бавно осмисляше. Трети път. Трета среща със смъртта. Жив, и за щастие здрав. Съдбата го щадеше. Все още.

От една година бе зациклил - терзание, болка, безмислие, тръпка, стрес, изтощение... И пак отново. Адреналин - единствения изход от болката. Силни тръпки. Толкова силни, че мозъкът му не можеше да обработи друга информация.

И преди беше изпадал в цикли. Любовни. По два пъти в седмица късаха и се сдобряваха.

Не можеха заедно, не можеха отделно. Като мухата, която наблюдава веднъж. Кръг летене из стаята, удар в прозореца, отново кръг, отново удар... Седеше, гледаше и мислеше. Точно като нея. Но в друг свят, в друго измерение. И също като нея не можеше да надрасне собствените си ограничения, и да осъзнае простата реалност - стъклото.

Сега беше различно. Но пак не беше наясно. Със себе си. Не и изцяло. Екиъна му трябваше. Особена вътрешна необходимост. Но пък защо оцеляваше?

Година преди това...

Отвори очи. Лампи. Легло. Система. Пижама. Лежеше с вързани ръце.

Четвърта система му наливаха. Но това разбра доста по-късно. Нещо му липсваше. Има няма 5-6 часа. Губеха се. Незнайно къде, в дебрите на живота му.

Семейната истерия не му направи впечатление. Странно му беше само едно. Как по дяволите ще е над предпоследната граница на алкохола, но няма да е в последната?!?! Последната означавало да е мъртъв. А той очевидно не беше. Осмисляйки сега, това си бе началото. Чувство на самоунищожение го тласкаше напред и все напред, между шамарите. Но винаги между.

Така се озова на снимачната площадка.

Падаше по стълбите, пет дубала. Само внимаваше главния актьор да не се удари другаде, освен в него. После - случаен мирен гражданин, в бар. Случайно озовал се пред гумите на двуместна, спортна кола, кабриолет. От най-бавните. Случайна си беше само бързината с която я избягваше. Пак пет дубала.

Живота е прекрасен... докато не падна. Малко неприятно, на врат. Прехапан език, травмиран гръб. Равносметката.

Бавно, разбеснелият се мозък започна да стърже. Извод - три пъти за има няма година. Последния въпрос - как не си счупи вратът?!?!

Да...достатъчно.

Рейса криволичеше по тесен път, право в устата на кървавия залез. Ирония, съвпадение...последен снимачен ден.

Спокойствието се спускаше в душата му като слънцето. Тъмнина завладя света наоколо.

Отричането, разбиране ли е?

Слезе от рейса. Седна на пейка. Погледна света. И видя -

реклама - бърнджи скокове. 120 метра. Супер! Само да вземе пари и...

ОТНОВО

Нервно държеше чашата. Отпиваше... и говореше.

- Невероятно е... как толкова малко и крехко същество... те променя. Способен си да обърнеш целия свят. Само ако се усмихне.

Не беше на себе си. Не знаеше какво и защо прави. Опитваше се да обясни, но всъщност говореше на себе си.

- Странно... разбираш ли... не мога да ти обясня...

- Какво мислиш да правиш?

- Не знам... наистина.

Погълна остатъка и си наля още водка.

- Мога ли да се обадя?

- Няма проблеми.

Набра номера. Помнеше го от години наизуст. Пръстите сами го набираха, дори когато не трябваше.

- Няма никой...

Седна и отново хвана стъклената чаша.

- Помниш ли само преди година? Говореше, че вече нищо не искаш от нея...

Мълчание. Отпи.

- Тази сутрин... седяхме прегърнати... просто така... много време. Усещането е... сякаш винаги сме били заедно. Вярваш ли в прераждането?

- Не знам. И да и не. Може би.

- Сякаш не е за първи път... сякаш вече се е случвало...

- Кога заминава?

- Утре. Рано.

Отново набра цифрите. И отново се върна при чашата. Не усещаше алкохола. Наля си още.

- Тя... защо се върна?

- Иска да приключи с миналото. Така поне ми каза...

- Променила ли се е?

- Да. Както и аз. Изтече много време.

Усмивка. И нова глътка.

- След това...

Пак мълчание. Водката свърши.

- Господи, няма нищо общо. Усещането, сега когато отново го правихме... - пое дълбоко дъх.

- Знам.

Всичко, което можеше да каже.

- Ще се видите ли пак?

- Да. Винаги. Каквото и да се случи!

Опита отново да се обади. Нищо.

- Знаеш ли, носи странен пръстен. Скъпоценен камък, специално за нея. Дал ѝ го учител, индиец. Казал ѝ също... за някакъв срок. Догодина.

- Тогава нещо ще се случи?!

- Да. Но не знае какво.

Известно време всеки остана с мислите си.

- Може тогава да се върне... и отново да сте заедно...

- Може би.

- Искаш ли го?

Въздъхна.

- Ужасно е странно... усещането. И хубаво.

Часовникът на стената заби. Едно... две... три... отброи среднощният час.

- Ще опитам отново.

Бавно започна да набира номера. Свърза се. Среща... след няколко минути. Нямаха излишно време.

- Аз...

- Хайде, изчезвай. Аз ще оправя тук.

Отвори вратата. На стълбите отново се обърна.

- И... мерси.

- Изчезни!

И затвори вратата.

Дявол-жена-дете

Срещнах едно момиче. Имаше странни очи. А може би мен гледаше странно. Искаше ме. Понякога се чудех дали не казват: "Не виждаш ли, не се ли сецаш?!" В мига когато го осъзнавах, се превръщаха в друго. "Колко си глупав... как може да си го помислиш?!" И се извърщаха от мен. Бяха от тях. Дълго време не исках да ги виждам, криех се. Понякога ми липсваха и мислех за тях. Но бях спокоен, когато ги нямаше. А после изникваха, сякаш от нищото, в момент когато бях потънал дълбоко в собствената си забрава. Извеждаха ме оттам. С нежно разбиране, често с ирония. Знаех, че искат да ми помогнат. От мен внезапно извираше нещо огромно към тях. Не можех да го контролирам. Както и все още не успявам. Заливаше тези очи. И мен, и нея. Тя се размиваше и около нас света зашептяваше. Походката и на двамата залиташе и ние се докосвахме. Обичам да я докосвам. Нещо непрекъснато ме кара да го правя. А знам, че не трябва. При всяко докосване нещо изчезва. Накрая светът утихваше. И ние вървахме в мълчание. Уплашени. Както сега. Стъпките ни се чуват. Тъмнината ги отхвърля. Също като нас. Движим се по невидима стена.

Залепили ръце от двете страни, всъщност не се докосваме. Тя хваща ръката ми и я допира до корема си. Затваря очи, а от устните ѝ пада стон. И аз побягвам от болка. Непоносима е. Сега не изтеглям ръката си. Оставям я в нея. Заедно с болката се промъква и спомена. Мразя го. Но е там, някъде. Тя пуска ръката ми, не се поглеждаме. Само веднъж се осмелих да прекрача тази граница. Бях вътре в нея. Тя ме поиска, придърпа ме. През цялото време подтисках болката, но тя ме изгори. И аз гледах всичко отстрани. Устните ѝ крещяха. Усещах нейната страст, но моята отдавна я нямаше. И тя го знаеше. Когато всичко свърши, исках да избягам. Този път от себе си.

- Веднъж... един човек ми каза, че съм нещо между дявол, жена и дете.

Допря с пръсти камъните. Подредени са прецизно, като издялани в стената. Учудвам се когато го прави. Сякаш така усеща пълнотата на света. Ръката ми сама я докосва.

- Сигурно те е познавал добре.

Тя не отвърща. Играе си с дланта ми, не я пуска. Допира ги и сплита пръсти. Но никой не ги отпуска и те сами се отварят. Завиваме и булевардът светва. Вината полека ни раздалечава. Виждам само косата ѝ. Но мога

да си представя очите.

- Хайде... бай...

- Чао.

Ще ми липсваш... някъде, някак. Тези очи. Останаха само моите стъпки. Тихо е.